Maria-Eugenia Olaru

CORTUL DE LÂNĂ

Bucureşti
2007

ISBN 978-973-0-05155-1

Părinţilor mei
şi tuturor acelora care au luptat împotriva nazismului, a terorii dictaturii comuniste, totalitarismului sau a oricărei alte terori ce s-a abătut vreodată asupra omenirii, indiferent de rasa, sexul, sau naţionalitatea pe care le au
iulie 1996

"CINE ASUPREŞTE PE SĂRAC BATJOCOREŞTE PE ZIDITORUL SĂU, DAR CINE ARE MILĂ DE CEL LIPSIT ÎL CINSTEŞTE"

(Biblia - Proverbe 14, 31)

Ochiul Magic

Întunerecul nopții alinase toate chemările lumii adunând copii de la joacă şi urcându-i iute în pătuțurile lor. Curând avea să vină somnul ca o mângâiere. Măriuca avea doar cinci ani. În camera ei liniştea se aşternuse cu steluțe luminoase în ferestre şi şoapte de lună. Un gând jucăuş ca un chicot de copil îi trecu iute prin minte: "Ce ar fi dacă m-aş duce dincolo, în sufragerie să văd ce face tata?!"

Se dădu jos pâş-pâş, din patul cel mare, şi lipăind cu picioruşele goale se apropie, ținându-şi răsuflarea, de uşa de la sufragerie pe sub care răzbăteau raze fine de lumină. Îşi lipi obrăjorul de lemnul alb al uşii şi-şi ținu răsuflarea. De dincolo, din lumină veneau sunetele calde şi legănate ale unui cântec. "Hi, hi! îşi spuse. Tata cântă!" şi lăsându-se în genunchi şi coborându-şi genele, împreunându-şi mâinile, ascultă mai departe. Era un cântec neînchipuit de frumos.

Era noaptea de Înviere. O luminiță mică se aprinsese în sufletul ei şi tandră o legăna, ca pe o floare adierea zefirului. Măriuca se cufundase înăuntrul sufletului ei mic de unde răsuna acelaşi cor pe care tatăl său îl asculta dincolo. Aşa îngenunchiată se legăna odată cu cântecul acela fermecător dar, deodată, rezemându-se prea tare, uşa se deschise şi Măriuca se rostogoli în sufragerie.

-A, ă, sărut-mâna tată! Spuse ea iute şi vinovat. Rămase apoi cu ochii țintă privind ochiul magic al aparatului de radio.

Tata stătea în genunchi lângă noptiera pe care era aşezat aparatul de radio. Avea urechea stângă lipită de mătasea gălbuie ce îmbrăca difuzorul. Tresări neplăcut surprins.

- Ce faci tu aici?! Du-te dincolo! Du-te tu de aici! Mama! Strigă către bucătărie. Hai vino şi ia-o, că nu mă lasă să ascult liniştit!

Mama apăru din bucătărie şi cuprinzând într-o privire situaţia răspunse:

- Da ce-ţi face!? Văd că stă liniştită! Nu vezi ce cuminte ascultă!

Între timp Măriuca, înmărmurită, privea ţintă ochiul magic al aparatului de radio.

-O fi ea cuminte, da ştii că se duce afară şi povesteşte la copii tot ce se întâmplă în casă! Se întoarse spre Măriuca: Du-te tu de aici!!! şi o privi cu asprime.

Mama o luă de mânuţă şi o conduse spre camera ei. Măriuca urmării în continuare ochiul cel verde al aparatului de radio până când nu-l mai putu vedea. Se uită apoi lung la mama şi întrebă:

- De ce nu mă lasă să ascult şi eu cântecul ăla!? Mie-mi place! E frumos! Cântă-mi-l dumneata!

- Bine, lasă, ţi-l cântă mama mâine! Acum sunt obosită şi mă duc să mă culc!

- In bucătărie!? întrebă mirată Măriuca. Mama spune-mi astăzi e Crăciunul?!

- Nu, acum e Noaptea Învierii iar astăzi sunt Paştele! O înveli până la bărbie şi plecă abătută închizând uşa în urmă.

Măriuca închise ochii. O lumină verde şi tandră o cuprinse din lăuntruri şi începu să-i cânte: “Hristos a Înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcând! Şi celor din morminte viaţă dăruindu-le!” Evanghelia! Se pomeni Măriuca rostind răspicat în gândul ei fără să înţeleagă de ce.

Evanghelia! Evanghelia! Ce nume frumos! Repetă ea tainic până când adormi.

A doua zi dis de dimineața, de cum se trezi, se duse la baie, trase zăvorul şi urcându-se pe marginea căzii se privi lung în ochi. Avea ochii căprui, totuşi în minte îi stăruia gândul că are ochii verzi. Privi lung uitându-se de aproape şi foarte atentă în profunzimea unui ochi. Descoperi că în adâncul lor ochii aveau luminoase şi tandre nuanțe de verde. Se dădu jos de pe cadă ținându-se cu o mânuță de marginea chiuvetei şi spunându-şi în gând:

- Hristos a Înviat! Hristos are ochii verzi, eu am ochii verzi ca El! Fugii iute către bucătărie, deschise uşa împingând-o cu umărul şi când ajunse lângă mama îi spuse într-un suflet:

- Mama! Mama! Hristos are ochi verzi! Şi eu am ochii verzi ca El!

Mama o privi surprinsă şi uluită o întrebă:

- De unde ştii tu asta?!

- Am auzit azi noapte la radio!

Mama o ridică de subțiori şi aşezând-o pe genunchi începu să-i explice:

- Azi noapte la radio era slujba de Înviere. De Paşti a Înviat Domnul Isus Hristos care a fost răstignit de cei răi şi deşi era puternic şi făcea multe minuni s-a lăsat răstignit ca să ne mântuiască pe noi. Isus Hristos este Dumnezeu cel care ne-a făcut, ne iubeşte şi ne ajută în toate nevoile noastre. De Paşti se spune: *Hristos a Înviat*! Aşa spun toți creştinii! Tata s-a supărat că tu te duci afară şi le povesteşti copiilor tot ce se întâmplă în casă. Dacă nu ai fi făcut aşa te lăsa să asculți şi tu! După aceea copii se duc acasă şi povestesc şi ei, iar dacă se aude la tata la serviciu rămânem fără bucățica noastră de pâine. Îmi promiți că nu mai povesteşti afară tot ce se întâmplă în casă!?

- Da! Răspunse Măriuca gânditoare. Da, mama eu am ascultat când am stat după uşă! După aia a venit Iisus Hristos şi mi-a cântat. Io, am ţinut ochii închişi şi el îmi cânta ca la radio.

- Nu cumva tu minciuneşti!

- Nu, nu mama! Nu mama! Am stat aşa cu ochii strânşi! Măriuca exemplifică. Şi a cântat! În cap la mine cânta! Şi avea ochi verzi. Era frumos, aşa ca Făt-frumos şi avea părul lung şi blond, mai lung decât tata!

- Ei, cred că ai visat tu! Du-te repede şi te spală pe ochi şi îmbracă-te, apoi vino la masă. Hai vino repede să ciocnim ouă roşii!

Măriuca se duse iute la baie se căţără din nou pe marginea căzii şi privindu-se lung începu să cânte:

- Eu am ochii verzi ca Hristos! Eu am ochii verzi!!! Eu am ochii verzi!

Se spălă foarte veselă se duse apoi în cameră aruncă pijamaua pe pat şi-şi puse iute treningul. Porni în fugă spre bucătărie. Făcu escală în dreptul oglinzii din hol şi privindu-se lung şi mulţumită îşi mai spuse odată răspicat. ”Eu am ochii verzi ca Hristos!” După ce mâncă o rugă pe Mama să dea drumul aparatului de radio. După ce acesta se încălzi se căţără pe canapea se aşeză cuminte şi privi lung şi uluită verdele fascinant al Ochiului Magic. Din aparat răsunau sunete stridente “Partidul, Ceauşescu, România!” Măriuca se întoarse pe burtă până lunecă jos de pe canapea, învârti butonul gros şi rotund până când sunetele încetară şi liniştea se lăsă peste cameră. Se căţără din nou pe canapea şi privind ţintă fascinantul ochi verde îşi mai spuse încă odată răspicat: “Hristos are ochii verzi! Eu am ochii verzi ca Hristos!” Îşi sprijini capul pe spătarul canapelei şi închizând ochii încercă să-şi amintească cântecul acela frumos pe care-l auzise în noaptea trecută. ”Evanghelia!” se pomeni rostind fără să înţeleagă ce.

27 Aprilie 1996

Morarul

Ajunsă pe culoarul lung, dar puternic luminat, intra într-unul dintre birouri. Clădirea era construită după standarde internaționale, dar, pe ici pe colo, lipsa resurselor financiare se vădea în câte un mic amănunt. Am zărit-o apoi prin ușa întredeschisă așezându-se la birou. Își pusese geanta alături și își prinsese fruntea în palme sprijinindu-și coatele pe lemnul lucios. Îmbătrânise incredibil în ultimii 6 ani. Umerii i se lăsaseră și mersul elastic se mai vădea uneori în stările de spirit bune. Uneori avea alura unui luptător. Atunci trăsăturile rotunde ale feței deveneau ferme, gura se strângea autoritară, pomeții se evidențiau puternic devenind aproape ascuțiți, dar ce era mai impresionant era modul în care privea. Se uita în ochii adversarului țintuindu-l cu privirea în mijlocul frunții. Atunci sesiza în privirea celuilalt orice plăpândă intenție. Uneori aveam impresia că se uita în ochii lor precum în ochii unui șarpe, a cărui următoare intenție trebuie să o intuiești pentru a nu fi sugrumat. Comparația nici măcar nu este departe de adevăr.

Tine în mâna stângă o fotografie. Un bărbat peste 70 de ani, cu fața bine conturată, cu sprâncene dese umbrind ochii închiși la culoare, strălucind ca tăciunii. Avea părul cenușiu și ondulat. De douăzeci și unu de ani de ani, de când îl văzuse, cu totul întâmplător pentru prima oară, se schimbase foarte puțin. Părea că până și costumul bleu-marin, bine periat și călcat, era același. Obișnuia să poarte

în zilele călduroase haina pusă pe umeri, lăsând să se vadă liniile întunecate ale bretelelor peste cămaşa albă. Purta parcă aceeaşi servietă în mâna stângă, aşa cum îl văzu-se în urmă, ieşind din imobilul de pe Calea Griviței. Se uitase, atunci, ca şi acum, iute şi oarecum furişat în stânga şi-n dreapta, apoi ieşise pe poarta din fier forjat şi se urcase într-o Ladă verde-oliv. Erau maşini pe care la vremea respectivă nu oricine şi le putea permite. Acum o schimbase cu o Dacie albă. Dar năravul rămăsese acelaşi. Pe vreme aceea ea nu avea decât 19 ani. Nu era decât un copil. Îl întâlnise cu totul întâmplător aşa cum întâlneşti pe oricine pe stradă, dar imaginea rămăsese ca printr-un mister întipărită ferm pe retină. Sau poate sensul era unul ştiut numai de Dumnezeu. În casa aceea stăteau două femei sărace, o văduvă şi cu fata ei.

Maria trecuse cu nepăsare, atunci, pe lângă faptul în sine. Pe femei le cunoştea din vedere, iar pe bărbatul acela deloc. Acum stătea cu fotografia în mână, privind-o cu răceală şi indiferență, urmărind un gând interior. Prin ce misterioasă mistificare lumea se împărțise între victime şi călăi?! Ce umbră se pogorâse hulpavă peste lume orbind-o şi silind-o robiei acesteia odioase, ce parcă nu se mai sfârşea... O, sângele victimelor nu mai prididea iar răutatea călăilor nu găsea cale de întoarcere... O horă la care se încinseseră ura, moartea, neputința, trenând în urmă-le spaime, foamete, neputințe.

Lacrimi mari se prelingeau în jos pe obrajii Mariei... Îşi şterse cu dosul mâinii drepte şirurile de lacrimi şi un gând mângâietor şi înțelept îi spuse în sine: “Nu trebuie să pătrunzi întunerecul, nu se poate pătrunde ceea ce nu are esență, ceea ce-şi împrumută forma de ici şi de colo apărând ba într-o formă ba în cealaltă, ori într-o alta necunoscută până atunci. E numai impostura, neputința şi răutatea”!

Îl văzuse pe omul acesta tremurând cu ochii lucind şi răsuflând cu gura deschisă, anevoios, ca un animal încolţit? ÎI întinsese atunci un pahar şi când îl privise în ochi mâna începuse să-i tremure iar expresia feţei luase înfăţişarea unui animal de pradă când este încolţit de vânător, îşi revenise iute şi plecase din birou... De obicei după asemenea momente nu mai trecea pragul acela câteva zile.

În acelaşi loc Dumnezeu reunise şi pe cel crud şi victima transformată în luptător neînfricat. Acum Maria stătea cu fotografia în mână şi încerca să înţeleagă care va fi următorul pas . Îşi aminti jocul electronic pe care-l jucase cu o seară înainte. Stătea în faţa monitorului cu pistolul în mână şi împuşca raţe. Pe ecran avea un vajnic ajutor, câinele de vânătoare. Un câine nostim şi greoi care făcea salturi caraghioase stârnind raţele şi râdea electronic când ratai prada. Era un bun ţintaş. Băieţii se miraseră admirativ în vreme ce ea câştiga noi şi noi puncte. Interesant era că în jocul acesta numărul de raţe era infinit iar câinele de vânătoare neobosit. Nu aveai voie să aţipeşti măcar o clipă. Dacă aţipeai ratai o raţă în mod sigur şi câinele râdea de tine. După aceea, cu un spirit al datoriei incredibil, începea să gonească raţele. Raţele săreau speriate şi zburau frânt de colo, colo... Când le împuşcai se opreau o clipă pe loc se uitau uluite la tine şi explodau... În tot jocul acesta lipsea un singur lucru, vânătoarea. Pentru că de la bun început vânătorul ştia că pistolul nu era un pistol ci, doar un gen de telecomandă. Raţele nu erau raţe ci, doar desene animate. Reuşite şi expresive. Mai că-ţi venea să te joci cu ele, să le pui boabe de porumb pe covor, şi să strigi după ele: riţi, riţi, riţi! Iar câinele nu era câine, avea mai degrabă aerul unui detectiv particular. Îi lipsea numai celebra şapcă englezească. În tot jocul acesta cel mai caraghios era vânătorul. Situaţia lui era paradoxală, împuşca mereu,

țintind prada, fără însă să omoare ceva. Fără să-şi umple tolba în perspectiva unei cine vânătoreşti, udată cu vin şi însoțită de lungi poveşti, cu amănunte extraordinare împărtăşite prietenilor. În schimb te puteai amuza copios râzând de teatralitatea exagerată cu care mureau rațele.

Privi din nou fotografia. Se simțea cât erau de nesiguri şi lipsiți de perspectivă. Lumea se schimbase, iar ei foloseau aceleaşi metode de ani şi ani de zile, mințindu-se că "nu ştie nimeni", de fapt toată lumea ştia. Ziarele dădeau la iveală mereu, mereu aceleaşi personaje rămase închistate în ipocrizie şi răutate. Numai moara mai macină cu atâta perseverență. Un singur lucru nu înțeleseseră, nu orice bob poate fi măcinat!... Sunt boabe pe către Dumnezeu le pune întotdeauna deoparte pentru un scop numai de El ştiut... Şi dacă intră în moară o piatră tare ți se strică şi moara! Dar nimic nu înțelegeau, ei îşi vedeau mereu de măcinat, împingând boabele de grâu către piatra morii împreună cu pietre. Când unul obosea un altul îi lua locul. Aşa ei erau mereu odihniți, dar la fel de obtuzi. Boabele rămâneau aceleaşi, şi se mai adăugau altele noi, deavalma, unele peste altele se înghesuiau, îşi ridicau mânuțele deasupra capetelor pe lângă pereții strâmți ai sitelor şi strigau: "Doamne, Tată, Tată! Au, au, mă doare!" Atunci Dumnezeu milostiv îşi întinde amâna şi le prindea în căuşul palmei. Le privea Drăgăstos şi Le punea deoparte! Ca şi când Le-ar fi spus: Stați acolo, deoparte semințele mele de grâu. Eu v-am semănat, Eu vă culeg căci belşugul se cuvine celui ce lucrează ogorul cu Dragoste. Numai neghină va măcina moara acestora., căci blestemată este de Mine! Săruta bobițele de grâu şi le punea la încolțit, deoparte în pământul cel gras"! Aşa alege mereu Dumnezeu dintre neghine, bobițe curate şi albe de grâu.

Maria mai privi odată fotografia. Fotografia în nuanțe de alb şi negru înfățişa un Morar, plin de pulberi

cenuşii, neghina i se prelingea pe obraji , se aşeza în părul încărunțit, înnegrindu-l. Maria îşi şterse din nou cu dosul mâinii drepte lacrimile ce curgeau în şir, întoarse fotografia cu fața în jos. Aşa era mult mai bine. Dosul fotografiei era alb ca orice coală de hârtie ce aşteaptă să fie scrisă. Deasupra este Cel care scrie. Cuvântul dumnezeiesc! Şi cine poate judeca pe un altul?!

Turnul

Se ridică şi păşii încet spre fereastră. Îşi lipi obrazul de sticla rece care se aburii ca o aureolă. Printre picăturile ploii trecute tufănelele clipeau jucăuşe, cu ochii căprui ce parcă adunaseră întreaga căldură a zilelor luminoase de vară care acum începeau să se îndepărteze tăcute, pe aleile din parcuri, înspre marginea oraşului, unde aveau să mai zăbovească câteva zile, hoinărind prin grădini, ca apoi să se piardă neştiute prin desişuri de pădure.

Toate acestea se vor pierde în curând sub mantia albă a zăpezii şi prea puține dintre ele vor revedea primăvara. Nu se vor mai înălța deasupra celorlalte flori, cu graba de a prinde o rază de soare, nu se vor legăna uşor pentru a-şi adormi mugurii. Nu vor mai exista, şi nimeni nu-şi va aminti de ele, pentru că din sămânța lor alte flori, mai tinere, mai frumoase, le vor lua locul, vor zâmbi, vor lupta pentru lumină.

Se întoarse şi se aşeză pe marginea patului. Un fior rece îi străbătu întreaga ființă, şi nu ştia dacă vinovate erau adierile dimineții sau răceala pornea de undeva din adâncul ființei, întinzând mâna frățeşte spre lume. Privi camera împodobită cu flori, oprindu-se asupra mobilelor mari şi întunecate, din undele cărora părea că nimicul rânjeşte batjocoritor. Stărui asupra oglinzii care fura imaginea camerei întorcând-o. Se văzu stând înfrigurată şi abătută în imaginea străină. Trupul aplecat, parcă ducând o povară, părul întunecat, fața palidă şi prelungă. Întoarse spatele,

supărată, acestei imagini. Se ridică din nou şi porni spre fereastră. Din camera alăturată o izbi mirosul fumului de ţigare, stătut. Dormeau toţi, cu feţele palide şi încercănate, cu răsuflări ostenite. Da! îşi spuse, "trebuie să fi cât mai tare, cu inima ca piatra, plin de sine şi imposibil de străbătut până în spatele crustei, care de multe ori nu are ce ascunde. Te învălui singur, de bună voie, pentru că să fi sensibil este o mare slăbiciune faţă de ceilalţi, dovedind că nu eşti implicat în realitatea aceasta fadă şi uscată ca iasca, în care, ai dreptul sau nu, trebuie să fi în stare să priveşti lumea de sus, de pe o înălţime falsă care de fapt este chiar prăpastia...Trufia!

Această goană pentru existenţă şi perpetuare, ca un dans sălbatic, fără sfârşit, în care cel din capătul şirului este mereu aruncat, pe când în celălalt capăt un nou dansator se prinde. Golul din mijloc, cu atât mai adânc cu cât paşii răsună mai grăbiţi, răsărind vulnerabili din pământul uscat şi prăfuit, pentru a se ridica din ce în ce mai învolburat, aripă rotind segmente luminoase, răsfrânte din soare, şi iarăşi pământul sub priviri, uscat şi crăpat ca o gură de vrăjitoare, lacomă şi înrăită. Apoi murmurul, vorbele, care oricum nu mai spun nimic. Şi ne rotim, ne rotim ţinându-ne strâns de umeri, apoi ne îndepărtăm rotindu-ne din ce în ce mai tare, mâinile se cuprind cu disperare, până când degetele crispate, într-o ultimă încercare, zvâcnesc dureros, însingurate, depărtându-se unul de celălalt. Dureroasă înstrăinare. Ne rotim singuri cu mâinile întinse, aşteptând o intersecţie în care negreşit ne vom izbi de un om.

Simţea încolţind o dorinţă stranie... Să fugă! Să fugă undeva în Lumina mare, căci lumina nu-i mai era de ajuns. Cu ardoare sufletul ei căuta un liman de iubire şi pace. Dar unde-i aşezată pacea în lumea aceasta?! Unde să-şi plece

capul înspre odihnă visătorii, care n-au făcut cuib decât în Cuvânt!?

Ieşi aruncându-şi sacoşa de pânză pe umăr. Privi în jur. Peste tot erau oameni... Prezența lor îți poate uşura singurătatea, gândi, îți poate limpezi gândurile, ce se încurcă uneori indescifrabil în această țesătură aurie şi unică. Prin simpla lor forfotă, încolo şi încoace, ai certitudinea că nu eşti singur, iar dacă ai curajul să strigi, te pot auzi, şi negreşit te vor ajuta, luând o clipă povara, până respiri şi-ți alini sufletul, apoi poți merge mai departe, umăr la umăr cu ei, poți face şi tu la rândul tău acelaşi lucru pentru un altul..."

Se urcă într-un troleibuz. Auzi răsuflările ostenite ale oamenilor şi vorbele murmurate în şoaptă, şi zâmbi. Intr-o stație, un plop crescuse înalt, mai înalt decât blocurile din imediata lui apropiere... Stătea acolo liniştit şi mereu treaz, privind spre poalele lui mulțimea agitându-se încolo şi-ncoace, apoi în zare întinderea întunecată de ape, pe care vapoare apăreau şi dispăreau, cu sclipiri de diamante dezvăluite în lumina dimineții.

Privi în stânga, la bătrânul senin şi totuşi sever, ce-şi sprijinise mâna pe bara aceluiaşi scaun... la fiecare poticnire a troleibuzului umerii li se atingeau uşor, prietenos, parcă salutându-se... se îndepărtau apoi grăbiți parcă temându-se de prea multa familiaritate . "La ce te gândeşti?" parcă se întrebau. "Seamănă atât de mult cu Moşu! îşi spuse. Domnule!!!... Domnule!...şopti în gândul său. A ce bine-mi pare că m-ați auzit! Privesc şi eu aceiaşi bucată de cer. Vedeți printre cele patru laturi ale ferestrei o pată albastră? Îmi place să cred că vă aparține! Cândva aveam şi eu un loc al meu, în grădina bunicilor. Stăteam zile întregi culcată în iarbă şi priveam prin fereastra alcătuită de patru meri bătrâni cerul albastru. Porumbei albi treceau încolo şi încoace, vrăbiuțe sporovăiau sus pe crengi şi uneori un uliu

mare se rotea deasupra căutând prada. Îmi plăcea să cred că cerul acela era numai al meu ca şi înălţimea până la el. Spre toamnă iarba se unea cu cerul şi mă temeam că păsările se vor răni, împunse de săbiile verzi ale ierbii. Domnule!? Pot să vă întreb ceva?... Oare mereu răul şi binele sau frumosul şi urâtul sunt în luptă? Nu, nu mă refer la cele două mari forțe! Dumnezeu este mereu în luptă cu cel rău ! Doar la micul nostru război, purtat cu sine sau cu lumea din jur. Toți suntem într-un fel răi, dar în acelaşi timp buni. Şi vrei nu vrei aceste lucruri există. Mie mi-ar plăcea să trăiesc într-o livadă ! Lumea aceasta este ca un tăvălug, o forță exterioară extraordinară, uneori oarbă, alteori surdă sau de cele mai multe ori nepăsătoare şi ne tot ispiteşte în speranța de a ne modifica încetul cu încetul, sau poate chiar noi uneori nu mai avem puterea de a rezista acestui val uriaş care vine spre tine şi încearcă să te soarbă, să te târască ca pe o pradă uşoară, schimonosindu-te, încercând să te schimbe, aruncându-te sau urcându-te pe o creastă, de unde te izbeşte apoi şi mai tare. Apoi, ce este căderea, sau ce este înălțarea? Ce este Lumea?!" Se uită mirată înspre bătrânelul de lângă ea şi îi păru că-i răspunde... "In fiecare dintre noi creşte un copil! El creşte şi vede cum lumea întreagă, oriunde s-ar afla ea, are un rost al ei, ascuns privirii imediate a ochiului sau inimii, cu înțelesurile ei. Copilul acesta doreşte să ştie! De aici începe lupta cea mare, căci una este să cunoşti ceea ce este rău, alta este să fii rău. Una este să ştii ce este binele, alta este să fii bun. Şi nu de multe ori, dar totuşi se întâmplă, în această lungă cercetare ne pierdem, sau ne cuibărim cerând ajutor în inimile altora, care nu suntem noi, dar încercăm să fim, căutând oglinda în care să ne vedem adevăratul chip sufletesc, căutându-l acolo pe Dumnezeu. Sunt adevăratele valori ori falsele valori. Dacă oglinda este falsă, false chipuri vin înspre noi şi uneori le urmăm, sau le credem şi atunci urmează

căderea, ca un şarpe răsucindu-se în jurul inimii, muşcător şi rapace, dorind întunerecul începutului său. În adevăratele oglinzi izbucneşti în lumină, şi Lumina te cuprinde ca o mână ocrotitoare şi te leagănă în sânul său, gonind întunecimile şi încălzindu-te. Adevărata, ori falsa lume, în care ne privim existența!!! Ca să nu te pierzi să te rogi! Rugăciunea, ca un murmur blând, cu cuvintele-i curate, te va apăra, te va mângâia şi-ți va arăta adevăratele căi!"

"Știți Domnule! când eram în casa bunicilor mei, părinții plecaseră câteva zile, iar eu în fiecare zi aşteptam să vină. Mă trezeam dimineața, alergam pe câmp şi mă opream apoi în mijlocul satului, unde descindeau toate autobuzele ce veneau gâfâind de la oraş. Aveam în brațe , de fiecare dată, un uriaş buchet de flori de câmp. Acum mă gândesc că poate, pentru alții, erau doar buruieni, atunci mi se păreau minunate! Mă sprijineam cu spatele de peretele boltei (magazinul sătesc) şi aşteptam. Razele de soare veneau uşor către mine, îmi răsfirau părul şi mă mângâiau, oamenii treceau blânzi şi uriaşi, unora nu le vedeam decât picioarele, până mai sus de genunchi, câte unul îmi zbârlea bretonul de pe frunte şi mă întreba: "Ce faci tu copilă?!" Zilele treceau iute, timpul copiilor se măsoară cu un alt orologiu. Uitam, mă jucam şi râdeam, ca orice copil fericit, fără să ştie de ce. Asta până a doua zi, când povestea cu buchetul de flori începea din nou. O fetiță mi-a şoptit la ureche un secret: "dacă aveam să mă rog în fiecare seară, şi am să fiu cuminte Duminica la biserică, Dumnezeu o să-mi îndeplinească o dorință". Au urmat zile după zile, cu nerăbdare şi apoi cu răbdare. Când a venit, în sfârşit, ziua în care hotărâsem, aşa din senin, că fusesem destul de cuminte şi mă rugasem destul de mult, inima a început să-mi bată tare, tare şi am ştiut că-mi voi primi răsplata. Am alergat din nou pe câmp şi când m-am întors cu cel mai frumos

buchet, bunica stătea în faţa porţii, îmbrăcată cu şurţa şi năframa de Duminică. Am apucat-o de mână şi aproape că am târât-o până în mijlocul satului. Femeile ieşiseră la porţi şi se uitau în zare, apoi se uitau în urma noastră. Când autobuzul prăfuit şi obosit a oprit eu parcă zburam, iar în piept îmi bătea cel mai mare ceas din lume. Au început să coboare oameni uriaşi şi femei cu fuste lungi şi creţe ce-şi strigau lucruri ce nu le înţelegeam... lumea întreagă devenise sunet prelung, luminos şi aşteptare. Întâi a coborât din maşină Mama. Era aşa de frumoasă! Avea o rochie verde, şi-mi amintesc că ridicându-mi chipul spre ea, si-a plecat într-un fel luminos obrazul spre mine, cu un zâmbet mare, şi m-a ridicat uşor în braţe, m-a sărutat şi mi-a culcat apoi capul pe pieptul ei mare şi primitor. Era aşa cald şi bine acolo! Şi mirosea a trandafiri. Apoi Tata a întins mâinile mari înspre mine, m-am prins puternic şi sigur, m-am agăţat de gâtul lui şi am râs... Parcă era prima dată în viaţă când am râs cu adevărat! şi mi-a lipit căpşorul de pieptul lui uriaş, unde m-am cuibărit plecându-mi obrazul. I-am ascultat ticăitul inimii până acasă...era aşa bine, şi era aşa frumos! Lumea întreagă surâdea tresăltând de bucurie!

Prima mea oglindă mincinoasă a avut chipul unei prietene de joacă. O chema Cati. Când ne jucam “de-a poveştile” dorea sa fie numai ea prinţesă, iar eu camerista pe care o chinuia, o bătea şi o trăgea de păr...! Nici odată nu-i eram pe plac. După multă vreme săturându-mă de aşa prietenă năzuroasă i-am spus ca nu-i drept să fie numai ea prinţesa, că o bate Dumnezeu dacă e rea. S-a uitat la mine lung, a clipit des din ochi, apoi ridicându-şi ochii peste cap bătând din picior şi cu mâinile în şolduri, mi-a spus tare şi răspicat: “Ce proastă de ţărancă eşti! Nici nu există Dumnezeu! Am să te spun la şcoală, să râdă toată lumea de tine! O să ştie şi tovarăşa ce înapoiată eşti!” Apoi mi-a întors spatele, s-a răsucit pe călcâie şi a plecat.

Seara, cu fața înfundată în pernă am plâns. M-a auzit tata şi i-a spus repede mamei:

- Vezi ce-i cu copilul ăsta, nu ştiu ce are! Pare cam roşie în obraji, uite are şi ochii roşii!

Mama mi-a pus mâna pe frunte şi m-a întrebat ce am. I-am spus printre lacrimi că mă doare gâtul. Am mințit-o pe mama. Noaptea m-am visat într-un Turn. Scânteia înalt, în mijlocul dealurilor, iar eu alergam pe scările răsucite, întâi tropăind, apoi din ce în ce mai grăbită, dintr-o dată m-am oprit, m-am aşezat pe o treaptă în dreptul ferestrei şi am început să privesc pe geam. Afară copii strigau voioşi şi se jucau cu mingea. Soarele se uita lung înspre mine şi mă mângâia cu raze calde şi dulci. Era ceva ca o legănare tandră. Apoi, a doua zi, la şcoală, mi se părea că toți copii se uitau urât la mine şi m-am îmbolnăvit de adevăratelea; am lipsit de la şcoală trei săptămâni... A...trebuie să coborâți!? Bine, nu face nimic, o să mai povestim altădată!...La revedere!!!"

La următoarea stație coborî şi ea. Înainte se înălța grandios Cazinoul, pată albă conturată de cenuşiul foşnitor al copacilor de pe marginea aleii... Totul părea o acuarelă, încă umedă, peste care un copil zburdalnic se jucase cu mingea. Un morman de pietricele şi scoici se prelinse, doborât şi plin de praf, la picioare.

Plaja gemea de lume, forfotind încolo şi-ncoace, chemându-se, chipuri lucioase ivindu-se de sub umbrelele colorate la fel de strident ca vocea fotografului, ce străbătea nisipul cu o minge uriaşa atârnând de mâna stângă şi cu aparatul vechi şi prăfuit, în mâna dreaptă.

Porni spre stâncile cele mai îndepărtate şi aşezându-se îşi acoperi cu brațul ochii, ascultând clipocitul valurilor şi cântecul de pasăre liberă al cerului. Se abandonase imensității universului, aşa cum paiul se abandonează valului mai puternic decât el. De departe se vedea doar

părul, sclipind roşu în bătaia soarelui, părea o algă rătăcită sub razele uscate ale soarelui.

Un copil se cățărase sus pe stânci şi îmbrățişându-şi genunchii deschidea pumnii plini de nisip, iar acesta, purtat de vânt, se răsfira căzând peste lume. La poalele stâncilor marea spulbera nisipul răsfirându-l, târându-l printre stâncile grele şi pline de alge, cerul se arcuise liniştit peste plajă şi doar în depărtare bărci mici şi vaporaşe pluteau legănat scoțând sunete stridente.

Pe plajă se auzi vocea stridentă a vânzătorului ambulant, purta atârnată de gât lada frigorifică în care ținea sticlele cu băuturi răcoritoare. Amândoi tresăriră şi se ridicară scuturându-se de nisip. Păşeau alături, pe nisipul fierbinte, cu prudență. Din când în când puştiul ridica privirea spre ea cercetând-o, apoi privea insistent nisipul pe care păşea. Se oprea ridicând câte un picior cu degetele răşchirate, culegând câte o scoică ascuțită, o arunca într-o parte, parcă bombănind, se uita din nou în sus, la ea, apoi pornea mai departe cu aceiaşi grijă, cercetând nisipul cu paşi exagerat de mari.

- Ei, hai! Spune-mi, cum te cheamă !

- Adrian! şi sorbi o înghițitură din sticla de Pepsi. Când stăteai pe nisip s-a aşezat o albină în părul tău şi tu n-ai alungat-o, nici n-ai dat din mâini şi nici n-ai început să te văicăreşti cum fac alte fete!... pe urmă, după ce a plecat, te-ai uitat lung după ea şi ai zâmbit. Atunci m-am gândit că mi-ar plăcea să fii sora mea... Se uită înduioşător la ea, îşi ciufuli cu un gest grăbit părul de pe frunte şi apoi continuă.

- Ştii, eu de la 2 ani, stau mai mult singur. Îşi îndesă o mână în buzunarul blugilor, se uită o vreme tăcut în nisipul gălbui, apoi privind din nou în sus spre ea îi spuse oftând:

- Părinții mei s-au despărțit demult, eu nici nu împlinisem un an, şi eu mă plimb când la unul când la

celălalt. Când sunt la mama mă gândesc mereu la tata. Când sunt la tata mă gândesc mereu “Ce-o face mama!?” Acum de când sunt mai mare e ceva mai bine. Am început să pictez icoane şi mă simt mai puțin singur. Îți plac icoanele pictate pe lemn sau pe sticlă?

- Da! îi răspunse simplu, ridicând din umeri.

- Intr-o zi, era acum patru ani, eram aşa... nu ştiu cum să-ți spun, într-un fel singur. Am descoperit în bucătărie o bucată de lemn, nou-nouț, şi ca din senin mi-a venit aşa o idee. Acuarele aveam de la desen, am coborât de pe perete icoana Maicii Domnului, am copiat contururile pe o hârtie de calc, apoi am pus-o înaintea mea sprijinită de perete şi am început să desenez ... Până la urmă a ieşit altfel, pentru că imaginea era ca în oglindă, dar mie mi-a plăcut, deşi acum trebuie să recunosc, era cam tremurată şi naivă... dar eram aşa emoționat că-mi tremura mâna.

Adrian îşi întinse picioarele, îşi înfipse mâinile adânc în buzunare. Părul tăiat scurt, şcolăreşte, stătea zburlit deasupra frunții. Marea cenuşie şi furtunoasă, a sfârşitului de vară i se oglindea zbuciumată în ochii căprui.

- Ai venit la mare cu mama ta, sau eşti în tabără?

- Nu. Am venit cu mama. Mama e blondă, cred că ai văzut-o! Avem un prosop mare, alb cu dungi albastre. Ne aşezăm aproape de tine. Mamei îi plac mult soarele şi singurătatea, are nevoie de multă linişte. Acasă munceşte de dimineața până seara târziu.

-O iubeşti pe mama ta?

- Ph! pufni uşor. Te cred că o iubesc! Dar uneori vreau să stau cu tata.

-E greu aşa, nu?

Privi tăcut în jos spre picioarele mari, încălțate în adidaşi şi mai pufni odată pe nas:

- Da! Acum e ceva mai bine, dar când eram mic era mai greu. Dimineața stăteam singur acasă, la fereastră. Mă

cocoțam pe jilțul cel mare rămas de la bunica. Urmăream lumea cu privirea, până dincolo de zidul de la colțul bucătăriei, acolo lumea se termina brusc într-un perete imens, colțuros. Uneori mă gândeam să deschid fereastra. Văzuți de sus oamenii erau tare caraghioşi. Femeile aveau picioarele atât de scurte că te umfla şi râsul, iar bărbații parcă nici nu aveau picioare. Fereastra era poate prea sus. Dintre toți trecătorii cel mai mult îmi plăcea un domn, cum să-ți spun, avea ceva, ceva foarte elegant. Purta un pardesiu cenuşiu şi pălărie cu o bentiță neagră, bentița avea la capăt ceva, ca un nod. Mi se părea grozav! In fiecare zi aşteptam autobuzul cu care ştiam că soseşte. Era unul botos şi prăfuit, oprea undeva, după colțul blocului. Ştiam întotdeauna care era autobuzul ce-l aducea. Când trecea prin fața ferestrei, inima începea să-mi bată tare şi curioasă, şi mă întrebam dacă nu cumva are să mă vadă, să se uite spre mine. După o vreme apărea! Avea mersul calm şi purta o servietă neagră, frumoasă, în colțul ei se zărea un ziar. Mă întrebam mereu "ce ziar o fi?" Aş fi vrut să o rog pe mama să-mi citească din el, eram curios să aflu ce citesc bărbații! Mama îmi desenase primele litere şi foarte iute am ştiut tot alfabetul, dar strada era departe şi nu vedeam, oricât aş fi vrut, numele ziarului... Aşa aşteptam în fiecare zi la fereastră. Uneori visam că vine tata să mă vadă şi-mi imaginam cum alerg spre el, deschid brațele şi mă agăț de gâtul lui. Cum mă ridică apoi învârtindu-se cu mine şi deasupra cerul învârtindu-se cu tot cu noi, amețitor de senin si albastru. Uneori mă supăram că omul acela nu se uita la mine. Aş fi vrut să-l strig, dar oricum nu mă auzea. S-a oprit într-o zi când un copil cu trotineta era să-l lovească, la tras pe băiat de ureche şi a țipat la el. Ceva urât de tot! Mi-au dat lacrimile! De atunci nu l-am mai aşteptat.

- Atunci ai început să pictezi icoane?

-A, nu! Asta a fost ceva mai târziu. Aveam un profesor de desen, un tip nemaipomenit. Avea părul înspicat cu fire albe, o barbă frumoasă şi ne povestea mereu lucruri hazlii. Se purta cu noi foarte bărbăteşte. Ne-am împrietenit şi apoi m-a învăţat mai multe lucruri. Cum să-mi fac grundul pentru icoane, ce culori să folosesc şi m-a învăţat să le fac foarte luminoase. Vezi tu, cu lumina asta se petrece ceva foarte ciudat!? E o chestie, nu ştiu cum să-ţi explic mai bine! Este cel mai greu să aşezi bine lumina pe chipurile din icoane! Trebuie să fie cumva ca pulberea de aur, dar transparentă, să cadă mai mult dintr-o parte, dar în acelaşi timp de peste tot. Când le pictez, eu mă închin totdeauna înainte, mi se pare că sunt extraordinare, chipurile din ele vorbesc cu mine în taină. Dar după o vreme privindu-le mi se pare că aş fi putut face ceva mai mult şi încerc din nou. Păcat că n-am nici una la mine, să-ţi arăt!

Se aşezară pe marginea unei stânci, un val ca un câine prietenos le linse picioarele apoi se îndepărtă aşteptând să fie alungat sau chemat îndărăt. Se aruncă în apă şi ieşind apoi la suprafaţă simţi apa rece şi deasupra aerul cald ca o mângâiere. Se întoarse şi se scufundă făcând un semn uşor cu mâna către mal înspre băiat. În adâncuri lumina albăstruie strălucea, lunecoasă ca o tăcere... deasupra tăcere şi albastru liniştit. "Câtă linişte! gândi. Împăcare cu sine şi cu lumea din jur. Aşa trebuie sa fie oare liniştea?! Liniştea cea mare?" Ca o străfulgerare în gând îi reveni imaginarul dialog cu bătrânul din troleibus. "Poate că eu sunt cea care se îndepărtează tot mai mult de oameni, gândi. Mă îndepărtez tot mai mult de oameni, de obiceiurile lor. Dar când sfâşierea, înşfăcarea, încearcă să te cuprindă, să te sugrume şi să-ţi plece grumazul, izbindu-te, trebuie să fugi ori să rămâi şi să lupţi?! Hora aceasta înnebunitoare al cărui pas împleticit şi icnit îţi arde plămânii, sufocându-te şi

arzându-te într-o jertfă inutilă şi întunecată, în care un altul trebuie sfâşiat, ca să trăieşti tu, ritmul ei îndrăcit şi iritant cu care încearcă să-ţi fure minţile, să te supună..." Un suspin dureros i se ridică din piept, încovoindu-se ca un arc către gât şi izbind gata să iasă afară. "Nu-mi place! Eu nu pot sfâşia pe un altul! Altul acela sunt chiar eu! Şi atunci ce-mi rămâne?" se întrebă. "lupta sau fuga?! Dar poţi fugi să te ascunzi undeva de lume?!" "Ţi-e Frică!" îi susură insinuant în urechi un val cenuşiu. "Da, da , Frică!" Dintre valuri chipuri alungite râzând o înconjurau rânjitoare şi strigând miorlăit "Ţi-e Frică!", "Te temi!" , răsunau de pretutindeni vocile... şi spaima ce o cuprindea i se strecura în vine ca o otravă. Închise ochii şi o durere ascuţită îi străpunse piciorul drept, o ghiară îi cuprinsese gamba şi o strângea cu o mână de fier înroşit. "Dar nu mă tem! se ridică din lăuntruri vocea puternică şi hotărâtă. Acum ştiu, nu, nici frica, nici fuga, ci lupta este hotărâtoare. Frică trebuie să-ţi fie numai de Dumnezeu!" Ridică mâna dreaptă smulse o agrafă din păr şi o înfipse cu putere în muşchiul încordat. Durerea cedă uşor şi se transformă încetul cu încetul într-o căldură plăcută, ieşi încet la suprafaţă şi respiră adânc. La câţiva metrii depărtare două femei zbierau înşfăcându-se şi scufundându-se una pe cealaltă. Când una ieşea la suprafaţă, cealaltă se scufunda. Un copil ţipa de pe mal. Venit în fugă, un om sări lung de pe stânci. Înotă spre cele două femei şi apucând-o pe una dintre ele, îi trase o palmă zdravănă, după care o trase până la mal. Cealaltă înotă singură şi ajunsă la mal îşi plecă fruntea udă în nisip. Rămase aşa o vreme. Ea, întoarsă pe spate plutea înspre mal privind cerul. Mult albastru, lumină şi câtă linişte! "Doamne! rosti în gând. Cioburi, oglindite albastru, cioburi de lumină... Doamne! Lumina doare uneori, şi oglindirea ei te poate orbi, şi un zarzăr înflorit orbitor de alb te poate răni, ca fiecare lucru oglindit de cerul senin. Şi ca într-o

horă mâinile oamenilor cu degete înflorite, încercând să păstreze, zvâcnind dureros, însingurate, depărtându-se unele de celelalte, până când înstrăinarea, ca un gol din ce în ce învolburat şi ca aripile de pasăre purtată de furtuni, printre segmente luminos răsfrânte. Din mijlocul horei, pământul ridicându-se într-un turn plin de ferestre luminate, pentru toţi călătorii". Înotă grăbită până la mal. Scoase agrafa şi sângele şiroi strălucind cald, pe picior. Pe nisip un castel îmbrăcat în scoici sidefii, cu turnuri dantelate şi balcoane din cioburi de sticlă ... şi alături copii construind grijulii castele, drumuri, poduri. "Nimic nu trăieşte fără Iubire!" îşi spuse. Adrian se apropie şi-i întinse mâna.

Printre bâzâituri stridente, un aparat de radio anunţă ora exactă, apoi se auzi vocea caldă a crainicului rostind:

"*Mâine va fi vreme frumoasă*!"

Eu, Luptătorul!
I Am the Fighter !

Am coborât cele câteva trepte din marmură albă şi am pătruns pe uşa masivă, din lemn întunecat, a sălii senatului. Biroul prodecanului era gol. Dincolo de uşile deschise ale sălii răzbătea o linişte galbenă şi uşor zumzăitoare, parcă însoţită de un roi de albine, sau un submersibil ce testa undele adânci ale timpului, eşantionând secundele, desfăcându-le în fâşii şi împletindu-le din nou, în şuviţe separate, un fel de şuviţă, întunecată pentru unii, o alta, luminoasă, pentru alţii. Viaţa socială, trăită în alb - negru, ajunsese cenuşie. Albul se murdărise încetul cu încetul, iar negrul se albise de praf. Cenuşiul rezultat era ridicol şi umilit, neputincios în încercările sale repetate cu disperare de a fi când alb, când negru. Îi rămăsese doar aspiraţia de a reuşi într-o zi. Dar ce este ideea faţă în faţă cu realitatea!?

Pictura murală de pe peretele opus uşii, aproape ridicolă, întruchipa un dans greoi de muncitori-studenţi, în uniforme de şantier şi cu caietele studenţeşti în mână. Nimic mai ridicol decât această imagine care se dorea graţioasă, reuşind să fie greoaie şi ştearsă în încercarea sa de a fi discretă. De un verde palid şi aproape kaki, subliniat de nuanţe de gălbui şi roşu cărămiziu, întregul ansamblu pictural denota lipsa gustului sau platitudinea. Nimic nu era

vioi şi plin de viaţă, cu expresie certă. Totul era înlemnire în impostura muncitorului-student, care în realitate nu era nici muncitor, prins mereu de treburile de la facultate, de examene şi sesiuni, nici student, mereu fiind solicitat la acţiunile muncitoreşti ale comitetului de partid. Un fel de ceva greu de numit student, dar la fel de greu de numit muncitor. Am întors capul oarecum plictisită. Priveam acelaşi tablou pentru a nu ştiu câta oară şi mereu descopeream cât de mult prost gust ascundea. Ferestrele înalte lăsau să răzbată o lumină stranie. Pulberi aurii se coborau dinspre ceruri ca o cernere de lumină, se auzea foşnetul plăcut al teilor ce însoţeau domol aleile laterale ale facultăţii. Mi-am plecat capul cu un gest trist, apoi înclinându-l uşor pe umărul drept. Sub lumina aurie se tânguia tristeţea lumii, devenită apăsătoare, o stare, sau o neputinţă cu greu de depăşit. Am tras un scaun cu spătar, capitonat în pluş kaki şi m-am aşezat. Am aşezat mâinile una peste cealaltă în poală cu gestul simplu ţărănesc pe care-l moştenisem de la bunica, şi am continuat să privesc prin ferestre cernerea luminii.

La una din ferestrele blocului de peste drum un individ bărbos şi blond, spălăcit, privea cu binoclul îndreptat spre ferestrele facultăţii. Am zâmbit mirată. Apoi am privit din nou cu multă curiozitate fereastra blocului încercând să calculez direcţia înspre care se îndrepta curiozitatea aceea ostentativă. Poziţia fixă a individului dovedea că punctul privit era şi el imobil, probabil ferestrele bibliotecii de la ultimul etaj sau cine ştie ce fereastră ascunsă printre celelalte. Un etaj mai jos o tânără brunetă cu halatul de baie alb descheiat până aproape de mijloc se întindea languroasă.

Am plecat capul, întrebându-mă “Ce Dumnezeu m-am apucat să cotrobăi cu privirile prin casele oamenilor?” Îmi era ruşine, o ruşine interioară din mijlocul căreia

conştiinţa îmi spunea că nu e bine să vezi mai mult decât se cuvine. Şi apoi dacă lucrul acesta mi s-ar fi întâmplat mie? Nu, e clar! Lucrul este indecent! Mai privisem într-o zi pe fereastră în casa unor oameni ce locuiau într-un bloc de vis-a-vis. Am privit câteva minute o femeie care călca rufele. Văzute de la distanţă gesturile ei erau tandre şi învăluite ca într-un văl de catifea. Am bănuit că era mamă. Numai mamele pot călca rufe cu atâta tandreţe. Şi atunci mi-a fost ruşine. O privire indiscretă poate spulbera echilibrul intimităţii unei familii. Uite aşa pur şi simplu! Numai pentru că există şi este indiscretă şi ceva cu totul străin, pentru că priveşte cu un ochi străin...Poate înţelege un ochi străin ceva-ul acela tainic ce se ascunde în spatele gesturilor, al lucrurilor, sau al luminii tainice ce pluteşte peste orice casă?! Şi la urma urmelor de ce să tulburăm liniştea altora?!

Când a intrat în încăpere domnul profesor priveam ţintă luciul cald al mesei. În oglinda întunecată era răsfrântă imaginea ferestrelor, întoarsă ca un melc ascunzându-şi tainele în propria cochilie. Liniile devenite neclare tremurau iar imaginile se pierdeau într-un fel de ceaţă roşcată, izbucnind apoi în puncte de lumină şi întorcându-se ochiului precum lumea întoarsă şi ea într-o taină a oglindirii, mai presus de putinţa înţelegerii. Chiar imaginea mea se oglindea deasupra celorlalte imagini, umbrită şi totuşi misterios lucitoare, tremurătoare şi puţin aplecată peste lucrurile din oglindire. Eram emoţionată. Şi-am tresărit când a intrat salutând.

Purta sub braţ Caietul, caietul meu. Simţeam cum stoluri de paseri îşi agită aripele în pieptul meu. În gât aveam un nod, dar privirea-mi de vultur îl ţintuia încercând să descopere pe chipul său, în ochii săi, dezlegarea misterului, răspunsul atât de mult aşteptat. Totul îmi trebuia într-o singură clipă. Nimic mai mult, decât să ştiu. M-am

liniştit şi aşezându-mă încet l-am privit, aşteptând. Şi atunci mi-am pus următoarea întrebare: Dar dacă prin Cuvânt te poți apropia de ceilalți, cu frumusețe... şi oare nu înseamnă frumusețea şi iubire sau iubirea frumusețe!? Şi poți crede aşa în ei! Poți înțelege că şi ei iubesc şi înțeleg, ca şi tine. Şi gândul tău mărturisit poate trece de la tine către celălalt. Lucrul acesta îmbogățindu-l pe el şi pe tine, prin pornirea gândului tău către celălalt şi a gândului celuilalt către tine, înmiindu-se în felul acesta iubirea. Şi, cuvânt cu cuvânt, înălțându-se în felul acesta o lume. O lume nu oricum, ci o lume într-u zidire şi iubire de celălalt. Şi oare zidirea aceasta dacă se numeşte Iubire nu te ridică cu gândul la Dumnezeu!? Nu se zideşte ea coborând în cuvânt şi cuprinzându-ne, ca o Lumină înlăuntrul său, iar noi încercând să o cuprindem, ne cuprindem pe noi împreună cu ceilalți, într-o zidire mai mică, cum ar fi o piatră la temelia unui aşezământ mai mare, o iubire mai mică într-o Iubire mai mare... şi apoi aşezământul acesta să fie chiar Cuvântul, cu pământul şi cerurile lui! Cuvântul în care iubind să fii cel iubit. M-am cutremurat de cât de cuminte şi uşor poate fi Adevărul. Iubirea este uşoară, numai neiubirea este greoaie şi grea, este nefirească, tocmai de aceea cere mereu sacrificii. Şi Iubirea Adevărului!? m-am întrebat pentru prima oară. Am tăcut îndelung apoi mi-am ridicat privirea către profesor. Era la fel de emoționat ca şi mine. În ochii săi ca într-o oglindă, eu eram o floare, o mică floare spre care privea şi încerca să mă ocrotească. Dar dincolo de această delicatețe, fragilitate şi frumusețe pe care mi le dăruia atribuindu-mi-le, simțeam că ştie cât sunt de puternică. Avea încredere în mine dar şi ceva din duioşia cu care priveşti un copil care într-o dimineață unică se trezeşte şi pleacă pentru prima oară la şcoală. Am tăcut vreme îndelungată, după aceea m-am ridicat şi salutându-l timid

am plecat. Eram fericită... O fericire cuminte şi tandră îmi inundase întreaga fiinţă, o fericire născută din încredere.

Ajunsă acasă am năvălit pe uşă, un obicei pe care mi-l păstrasem de copil, întotdeauna când veneam de la joacă năvăleam pe uşă ca o furtună, spuneam în fugă "Sărut-mâna!" părinţilor mei. Dispăream la baie şi proaspăt spălată pe mâini năvăleam în bucătărie rostind:

- Mi-e foame, ce să mănânc?!

De cele mai multe ori mama zâmbea, văzându-şi preocupată de treaba ce o făcea. Abia într-un târziu îmi răspundea:

- Mănâncă şi tu ce găseşti!

Acelaşi lucru se petrec şi astăzi. Si totuşi nu mai sunt un copil. Deşi în felul meu am rămas copil. Acest lucru nu mi l-am putut explica prea bine, deşi l-am cercetat în diverse perioade. Eram totuşi mare, dar ceva, un ceva ascuns în profunzimea sufletului meu îmi spunea că nu sunt decât un copil. Am avut pe rând teribilisme de adolescentă, naivităţi de copil, mâhniri de om bătrân care priveşte lung spre zare şi-şi spune în sinea lui "Si totuşi... Ce frumoasă ar putea fi lumea!". Totul creat de o combinaţie ciudată de fire independentă şi sigură pe sine, dar în acelaşi timp timidă şi retrasă în sine. Eram într-un fel ca un ocean. Aveam fluxuri şi refluxuri. Năvăleam înspre lume încercând să o cuprind într-o dorinţă de cunoaştere şi stăpânire, dar imediat cu timiditate mă retrăgeam, trăgând în bună măsură ceea ce cucerisem în interiorul vieţii mele, unde urma ca lumea să fie reconstruită după chipul şi asemănarea din lăuntrul fiinţei mele. Dar acesta nu era Adevărul. Era ceva cu totul deosebit, numai părerea mea despre lume, care de multe ori era înşelătoare. Procedam cu cruzime pentru că neputând cunoaşte şi stăpânii întreaga lume, doream cu ardoare să stăpânesc mica-mi lume din jur. Lucrurile exterioare erau pentru mine clare şi netede nu pentru că aşa ar fi fost, ci

pentru că îmi era absolut necesar ca ele să fie aşa. Albul era alb, iar negrul negru şi nu admiteam deviații de la regulă, pentru că acest lucru mă înspăimânta şi mă făcea să mă tem, clătinându-mi temeliile construcției interioare care începuse să se întrupeze cu mult ajutor de la Dumnezeu, cu valorile moştenite prin educația de acasă, cu cele câteva lucruri frumoase pe care le învățasem la şcoală şi cu cele câteva icoane pe care le păstram cu sfințenie în suflet, fără să le destăinui cuiva. În lăuntruri lumea era mai colorată, mult mai colorată dar nu admiteam să o colorez decât eu... într-un avânt pe care de abia acum îmbătrânind, înțeleg că nu-l are numai tinerețea, înaintând în vârstă însă, idealurile devin din ce în ce mai clare, mai bine conturate şi mai demne de urmat. Ba mai mult decât atât, îmbătrânind simt din ce în ce mai mult nevoia ca lumea din jur să fie colorată, şi de a avea permisiunea de a o colora şi schimba chiar. Pe ici pe colo încerc să-i mai adaug o nuanță, o culoare sau o tuşă pentru un contur mai bun şi asta nu din dorința neapărată de a o schimba ci pentru că dacă eu ofer armonie lumii, acelaşi lucru mi se cuvine mie dinspre lume. Este o cale a integrării. Dacă nu există această posibilitate nu există armonie între tine şi lumea din jur, şi atunci nu există nici integrare adevărata, cel mult fățărnicie, iar eu fățarnică nu mă vreau. Fățărnicia este o neputință. Nimic mai mult decât o neputință de adaptare şi o neputință de evoluare. Dacă te poți adapta şi poți evolua, împreună cu lumea şi în raport cu ea, fățărnicia socială nu-ți este necesară. Iar în mijlocul prietenilor nici atât. Nu este chiar fățărnicia cea care exclude posibilitatea de comunicare cu cineva?! Cum vrei tu să-mi spui minciuni iar eu să-ți spun ție adevăruri!? Nu, nu se poate! Minciuni spui, minciuni primeşti, Adevăr grăieşti, adevăr primeşti! Lucrurile toate sunt făcute cu măsură, numai noi nu ajungem măsurii. Dar întotdeauna asta-i vina noastră. De obicei, îmbătrânind

oamenii devin mai elastici în gândire sau mai bine zis concesivi. Începând cu concepțiile materiale şi terminând cu viața spirituală. În ce mă priveşte am impus această elasticitate relațiilor cu ceilalți, altfel ar fi trebuie să mă despart de lume, care nu suporta sa fie înghesuită sau extinsă după bunul meu plac, în bună măsură ceilalți sunt indiferenți, iar pe de altă parte lipsiți de dorință generată de interes, de a urma asemeni reguli stricte. Cel puțin nu pe ale mele. Şi bine făceau, ar fi fost plictisitor! Ciudat este că maturizându-se unii oameni devin pretențioşi cu lumea din jur pretinzând că dinspre lume li s-ar cuvenit cine ştie ce onoruri, iar alții devin pretențioşi cu propria lor persoană. Să pretinzi celorlalți mai mult decât îți pretinzi ție mi se pare caraghios. In cealaltă situație, pretinzând întotdeauna mai mult de la tine decât de la ceilalți ai cel puțin şansa de a te educa şi întări, lucru care într-o lume lunecoasă şi indiferentă nu poate decât să folosească oricărui om. Oricum după cei patru ani de canotaj academic voința mea funcționează ca un arc. Se poate relaxa şezând într-un colțişor al minții sau se poate încorda şi zvâcni pentru a-şi servi idealurile. Hei, idealurile! Idealurile ! Hm, ce livadă plină de fructe!!!... te ajută să fii şi un mare visător, dar şi un mare împăcat cu Lumea, pe care să o ajuți acolo unde nu este pe deplin luminată cu câte un vis, să-i mai adaugi puțină culoare acolo unde strălucirea-i păleşte, în sfârşit, să crezi din inimă că mai poți drege câte ceva, şi acolo unde nu poți tu face ceva, să-ți pleci genunchii şi să te rogi Domnului, convins fiind, după aceea că problemele sunt ca şi rezolvate. În tot acest demers al gândului şi inimii lucrurile se aşează într-un anume fel, vis cu vis, cele de realizat cu adevărat şi cele care rămân doar simple visuri de visat (bineînțeles lucrul acesta se face cu ochii larg deschişi!!! este chiar obligatoriu!) Visurile de realizat se urmăresc pas cu pas începând de la esență, deci dinspre

interior până când ajung să se concretizeze în realitate (care este într-o oarecare măsură interioară ființei noastre iar într-alta exterioară ființei noastre). Un asemenea vis am avut când am vrut să-L cuceresc pe Dumnezeu. Am intrat în prima Biserică şi încetul cu încetul am învățat despre frumusețile sale, şi pas cu pas mi s-a împlinit visul. Am trecut prin mulțime de sentimente, întrebări, răspunsuri, frământări care s-au dovedit uneori a fi superficiale, sau prea mărunte, altele mult prea mari ca să le pot cuprinde. Până când am învins. *Am fost cucerită!* O să râdeți, dar, să nu cădeți cumva în greşeala de a crede că poți cuceri cu adevărat până ce nu eşti cucerit! Dar despre asta altă dată. *Iubirile cele mari rămân un secret*! E tăcută iubirea, cum noaptea mereu martor, şi ziua!

Celelalte sunt doar visuri de visat. Ele există în sine cum exista imaginea unui tablou nicicând pictat, dar care trăieşte în sufletul nostru chiar o viață întreagă (eu una nu cred că există om care să nu fi visat să picteze, deşi admit că s-ar putea, totuşi, să existe!), sau ca o poezie mereu construită în gând, dar niciodată scrisă. Ea se păstrează doar pentru fumusețea ideii de a fi Poezia, cu voluptatea înlocuirii unui cuvânt cu un altul mult mai semnificativ, sau a unui vers cu unul cu mult mai tandru şi adevărat. De multe ori un vis de visat este o cale către un alt vis care te poartă şi el mai departe din vis în vis. Mintea culcată cu obrazul pe visul său călătoreşte ca într-o barcă, pe un ocean de necuprins, acolo unde tot ce este bun şi frumos este şi posibil. Tandrețea culorilor naşte o adevărată dragoste şi, peste toate, lumina ca o îmbrățişare legănată. În sfârşit visul de visat este o stare, cu mult mai greu de explicat! Visul de visat este privilegiul şi refugiul sufletelor sensibile şi iubitoare de frumos.

M-am aşezat la masă cu un teanc de coli albe în față. Momentul acesta, în care aşezi hârtia pe masă, apuci

stiloul şi apoi priveşti aprig înspre ele, năvălind în lăuntrul lăuntrurilor sufletului tău, are ceva din încrâncenarea unei lupte, ba este chiar Lupta. Arena este atât de largă şi luptătorul atât de minuscul încât niciodată nu cuprinzi în întregime, şi în acelaşi timp, şi întunerecul cu care lupți, şi Lumina pentru care lupți, şi toți spectatorii. Iar ele revelându-se separat sunt greu de înțeles cu atât mai mult cu cât interferența spectatorilor este inevitabilă. Felii mari şi întunecate din staluri se ascund vederii tale, lăsând impresia că dinspre ele se va coborî un nor din care va izbucnii furtuna. Iar tu eşti dornic de pace şi de lumină! Alungi iute spaima şi te întorci cu fața spre latura întunecoasă a tribunei, obişnuit să-ți priveşti adversarul în ochi. Apoi descoperi, cu uimire, că întorcându-te înspre el, locul acela a devenit, încetul cu încetul, plin de lumină. Luminat şi luminându-te înmiit! Imaginea vine spre tine luminoasă, clară şi tandră. Dar în acelaşi moment simți o ciudată senzație, ca şi când din spate un val de frig încearcă să-ți cuprindă umerii. Tu ai rămâne cu brațele deschise şi ochii plecați, cu capul uşor lăsat înspre umărul drept, să priveşti Lumina . Şi ai sta aşa ani după ani, sau poate veacuri, cu fruntea mângâiată de Lumină. Dar înlăuntrul tău, ca un semn de întrebare, creşte nevoia de a vedea ce se întâmplă cu frigul acela! ... căci se bănuieşte că frigul vine dinspre întunerec. Şi te îndemni să te întorci, să vezi, să cunoşti, să înțelegi! Deşi te codeşti, pentru că ție tare bine îți este cu chipul scăldat în Lumină! Şi iute, ca într-un salt, ridici brațul fluturând eşarfa albastră cu care îți acoperi capul Duminica la Biserică. Eşarfa aceasta îți oferă certitudinea că liniştea culorii sale şi binecuvântarea pe care ai primit-o te vor ocroti atunci când brațul obosit va ezita tremurând, când va ridica Spada. Şi în dansul acesta, ca o luptă, de multe ori descoperi că întunerecul se refuză privirilor tale. Tu în Lumină fiind cu întreaga-ți făptură, cu întregu-ți timp,

dar totuşi înlăuntrul tău un semnal de alarmă-ţi spune că întunerecul încă există! Şi te temi de el ca de o noţiune din dicţionarul explicativ, pe care n-ai reuşit niciodată să o citeşti până la capăt, aşa cum lingviştii n-au reuşit niciodată să o explice până la capăt. Si gânditor te întrebi: "Ce o mai fi şi asta?!" Te miri şi te gândeşti preocupat la acest lucru şi umbli cu capul în nori, până când într-o zi, preocupat de acest demers al gândirii tale, intri cu capul în stâlpul de la colţul străzii. Şi atunci mirat ridici ochii, priveşti stâlpul de jos în sus, adică profund, de la rădăcină până la vârful subţiat şi destul de îndepărtat... şi constaţi, uluit, că eşti faţă în faţă cu întunerecul. Dar acesta, brusc, se luminează în clipa în care descoperi stupid: "Nu-i decât un stâlp de telegraf!" şi laşi din nou capul în jos şi intri din nou în arena ta, unde te aşteaptă furios întunerecul. Priveşti roată în jur şi descoperi că eşti în Lumină! Şi atunci ca un făcut lumea din tribune îşi aruncă pălăriile în sus, se aruncă din scaune într-un chiot şi începe să urle: *oleei! oleei! oleei!* Te uiţi năucit la lume şi nu înţelegi , dar simţi că trebuie să faci ceva, că lumea aceasta aşteaptă ceva de la tine. Şi apuci mai bine şalul albastru pe care întunerecul încearcă mereu să-l târască în praf, şi uitându-te discret în jur, încerci să te fofilezi înspre capătul mai îndepărtat, într-un colţ al arenei unde bate soarele şi vrei să te aşezi puţin să înţelegi în linişte: *Ce se întâmplă în cele din urmă, ce-i cu întunerecul acesta şi de unde a apărut el când tu erai chiar în Lumină?!* .. Şi deodată lumea se repede din nou, plină de elan şi strigând către tine: *olleei*! Iar ţie îţi vine să te întorci deodată către cele patru colţuri şi să întrebi teribil şi cu mirare: "Cine eu?!" Şi brusc îţi aminteşti că eşti de fapt în arenă, unde vrei, nu vrei, dacă ai ajuns trebuie să lupţi cu întunerecul. Că nu există linişte şi pace sau semne de întrebare cărora să ai răgazul să le dai răspuns, pentru că tu, în momentul acela eşti în arenă, iar în faţa ta spumegă şi

fornăie mare cât bestia Întunerecul. Îl vezi lovind bezmetic în nisip şi spumegând, fornăind şi împroşcându-te cu nisip, pietricele şi chiar cu noroiul care a apărut şi el nu se ştie de unde. Şi timid te întrebi în sine: "Ăsta să fie întunerecul cu care să lupt chiar eu?!". Te simți mic şi lipsit de putere. Priveşti roată în jur şi descoperi cum cale de cinci poşte nu mai există vre-un luptător. Şi atunci îți răspunzi singură că: "Ăsta este, clar!" Şi deodată te simți puternică şi plină de viață, cu o poftă nebună să învingi întunerecul. Apuci din nou eşarfa albastră, o scuturi bine de praf şi descoperi că în fond albastrul, care este liniştea ta, înfurie bestia. Toate suflările se liniştesc şi adorm privind la cer, numai întunerecul se agită mânios. Şi atunci îți spui singură: "Ăsta nu e întunerec, ori e nebun! N-are nici logică , nici conținut, nici cap nici coadă!?" Dar începi să înțelegi că neputința lui de a se linişti este chiar putința ta de izbândă. Învinge cine priveşte lucrurile cu linişte şi luciditate. Te trezeşti întrebându-te ca un vechi luptător despre tactică, despre arme, despre strategia cea mai potrivită acestui moment. Şi începi să înțelegi că în lupta aceasta tu n-ai decât un stilou şi aliatul tău de nădejde, Măria Sa Cuvântul!. Şi deodată încolțeşte luminoasă ideea: Întunerecul poate fi învins doar cu Lumină! Spada este Cuvântul! Şi strigi către tribune: Evrika!! Te întorci maiestuos, scuturi de trei ori şalul albastru , stropit cu picături de cerneală, deasupra întunerecului şi acesta sfărâmat cade la picioarele tale, unde se topeşte într-o baltă lunguiață. Lumea izbucneşte în urale, dezlănțuită şi beată de fericire pentru că victoria aceasta nu este numai a ta, este o victorie a întregii Lumi. care a descoperit deodată cu tine, că numai arătându-i adevărul şalului albastru cu care-ți acoperi capul când mergi Duminica la Biserică, întunerecul, mare şi puternic a pierit pulverizat în mii de particule, precum pilitura de fier... Lumea năvălită în arenă

trepidează, cântând un marş eroic!!! şi în întreaga înghesuială tu râzi strângând mâinile acelea întinse spre tine, în vreme ce din mulțime un individ îmbrăcat în costum negru, se furişează ținând în mână un magnet uriaş, se apleacă trist peste întunerecul pulverizat, încercând să-l adune în întâia lui întruchipare. Şi să descoperi cu uluire cum chiar întunerecul refuză să se adune, formând doar câteva mici cocoloaşe, unsuroase şi soioase, pe la capetele magnetului. Şi apoi, privind spre chipul individului cu costum să descoperi că este dezamăgit, palid de supărare şi cu un gest şcolăresc îşi şterge încet magnetul pe stofa pantalonilor de lux, privind năuc la întunerecul care refuză, chiar el, să se mai întregească. Să-i descoperi privirea furişă şi uluită, care încearcă să priceapă Lumina cu bucuriile ei. Şi să-l vezi cum nu înțelege, nu vrea să înțeleagă, sau nu poate înțelege, că n-are cum să pătrundă Lumina dacă nu o iubeşte şi vrea doar să se folosească de ea, şi dacă, după cum i-e obiceiul, priveşte pieziş! De când e lumea lume se ştie că Lumina trebuie privită din față, sprijinit în genunchi şi cu capul uşor aplecat înspre dreapta, cu o desăvârşită candoare! Şi în vremea aceasta el, omul cu costum de stofă neagră, s-a şi repezit să încerce, încă odată, să adune în jurul celor doi pol puternici ai magnetului întunerecul. Şi nereuşind, cu un gest nebun, începe să strige cu glas piţigăiat, bătând din picior: “Eu sunt lumina!” şi lumea să zâmbească blând şi trecând pe lângă el să zică în barbă “Biatul de el!” Să priveşti apoi spațiul rămas între ploii puternici ai magnetului şi să vezi soarele izbucnind în plină putere, cu lumina sa tandră, oglindit într-o picătură de rouă.

Şi apropiindu-te de tribune să aşezi uşor pelerina albă şi urechea întunerecului pe parapet în dreptul Lumini. Şi mai târziu tristă, în cabină unde ştii că nu te ajunge vreun ochi, privindu-te lung în oglinda unei icoane să îngenunchezi plângând şi să murmuri: “Ai să mă ierți

Măicuță că sunt doar o fetiță!? Aş vrea să-mi pleci fruntea cu braţul la sânul Tău primitor şi să plâng! Ce să fac, aşa sunt fetele plângăcioase?! Aş vrea ca într-un vis să mă legeni uşor, să-mi spui că întunerecuri nu mai există, că viaţa nu e aspră, nici tristă. Că durerea s-a terminat, minciuna, fățărnicia-au plecat. Că vom râde mereu către nori, şi vom trăi printre flori! Acum pot să-ți spun cât de mult mi-a fost greu, mereu, mereu... Si totuşi, uluitor! Măicuță, luptătorul Adevărului acesta sunt eu!"

Şi în sfârşit, dezmeticită din toată această luptă să descoperi deodată stiloul din mâna ta, grămada de hârtii aşezate înainte-ți şi să-ți pui o întrebare aprigă şi tranşantă: "Ce este Lumina?" Şi să te trezeşti în plină Lumină!

Ajunsă acolo să priveşti roată căutând din priviri locul acela însorit pe care de multă vreme îl aştepți. Şi să-l descoperi undeva într-un loc discret, să te furişezi în vârfurile picioarelor şi aşezându-te pe nisip să-ți sprijini spinarea de parapet, să laşi capul pe spate, în vreme ce Lumina năvăleşte tandră spre tine, te mângâie şi-ți şopteşte "Copilul meu bun şi frumos!" Şi şoapta aceasta să crească în inima ta precum cozonacii bunicii, albă, dulce şi aromată. Şi dintr-o dată să te întrebi: "Oare sunt destul de bună!? Si să-ți ridici ochii întrebători spre Lumină! Şi tu în sinea ta simți că răspunsul îl ştii! Că nu eşti aşa de bună cum s-ar cuveni. Dar Lumina te iubeşte, că Iubire e Ea. Nu-i poți cere Iubirii se nu Iubească. Cum nu poți cere întunerecului să nu întunericească. Decât că nici nu va fii întunerec nestrăpuns de Lumină. Din calea afară-i frumos şi fără de vină, când te găseşti în Lumină!"

Şi stând apoi cu ochii plecați să simți lumina poleindu-ți pleoapele, pe din lăuntruri, cu aur curat şi să-ți aminteşti că prima dată te-ai întâlnit cu Lumina demult, tare demult, (ceea ce înseamnă poate că eşti deja bătrână?!) deşi după timpul sufletesc pare să fii fost chiar de curând. Şi

căutând mai adânc îmi amintesc cum în copilărie în vreme ce mă jucam cu scaunul din bucătărie, care întors era chiar un vapor, Lumina se apropia tandră de mine şi mă săruta pe frunte. Apoi vaporul căpăta glas şi vorbea cu mine, se legăna chiar încetişor şi curând era un leagăn de aur în care mica fetiță se lăsa mângâiată de Soare. Apoi ceva mai târziu, într-o zi mergând la Biserică, mama mă ținea de mână, chipurile frumoase de pe pereți vorbeau cu mine. Sfântul Mare Ierarh Nicolae purta o cunună de lumină în jurul frunții şi privindu-l mi-am spus că aşa cu părul alb în jurul frunții trebuie să fie chiar Dumnezeu. Mi-am mutat apoi ochişorii spre Sfântul Mare Mucenic Gheorghe şi am zis din nou "Acesta este Dumnezeu!" iar ceva mai încolo plin de autoritate şi viteaz Sfântul Teodor din Tiron privea blând şi zâmbitor înspre mine "Ba acesta este mi-am spus! Icoana s-a uitat în ochişorii mei şi mi-a făcut semn din ochi către altar, mai în dreapta. Era acolo un Chip frumos şi tânăr. "Dumnezeu trebuie să fie cu părul alb!" s-a gândit copilul acela, care eram chiar eu. Şi mergând cu privirea mai departe, de partea stângă a altarului, cum stai aşa prinvindu-L din față, am văzut în icoană un Copil. "Să fie un copil?! m-am întrebat. "Nu, Dumnezeu trebuie să fie cu părul alb!" am răspuns tot eu, şi ca prin minune, ridicând ochii, deasupra am descoperit pe Dumnezeu cu părul Său alb, strălucind de Lumină. Am dorit atunci să mă pierd în Privirea Sa, dar ochii mei s-au plecat ruşinați şi privind, tremurând de emoție, în laturi am descoperit genunchiul mamei de care m-am prins iute ca de un toiag, pentru că întreg trupuşorul meu vibra cu un tremur uşor. Când am îndrăznit să ridic din nou ochişorii, întreg Altarul strălucea de Lumină. Am stat apoi tot timpul cu capul plecat, ridicând din când în când ochii, pe furiş, plecându-i apoi ruşinoasă, dar dorind imediat să mai văd Lumina aceea, Lumina atât de Frumoasă. Acum înțeleg că aproape acelaşi

sentiment îl trăiesc în fiecare zi, când , ridicând încet ochii, caut Lumina.

Intr-o zi privind-o pe mama cum sapă, puțin plecată înainte şi cu o infinită şi tandră delicatețe, cum mişcările sigure ocoleau cu precizie micul lăstar al plantei ce trebuia ocrotită, cum se ştergea după o vreme cu capătul bluzei pe frunte, în vreme ce tăişul ascuțit al sapei se odihnea în soare, am înțeles, aşa de-odată, că lumina este negreşti Iubire!

Ajunsă acasă m-am dus la sacul cu mălai şi răsfirându-l printre degete am înțeles cât de multă lumină există în el. Şi mi-am zis "Dumnezeu este Frumusețe! Numai din Iubire şi Frumusețe se poate Crea lumea!" Am dus mâna spre gură şi am sărutat pulberea aceea aurie, mâna de mălai, şi mi-am spus: "Trebuie să fiu cât mai cuminte! Mai mare ruşinea de mălai precât ştie să fie de ascultător şi cuminte! Cum îl iubeşti aşa te răsplăteşte!"

Soarele privea înapoi de după capetele dealurilor. Tata s-a uitat lung înspre el şi-a spus "Mâine o să fie vreme bună, se uită soarele îndărăpt!" Şi vorba sa era plină de Lumină.

Privind lucrurile toate, înspre seară, când cloşca vine din grădină adunându-şi puii ei, împingându-i cu aripele-i largi spre culcuş, parcă numărându-i şi acoperindu-i, privind apoi cerul plin de stele, şi fumul alb ieşind pe coşurile caselor şi pierzându-se printre meri, ascultând greierii şi respirația vibrantă a stelelor, urmărindu-le îndelung în drumul lor neştiut decât de ele şi de Dumnezeu, până când se pierdeau deasupra pădurii, am tăcut vreme îndelungată şi mai târziu ridicându-mă de pe prispă mi-am spus: "Lumea este făcută cu Înțelepciune!"

Şi mai târziu aşezându-mi capul pe pernă m-am gândit că Liniştea este Lumină!

“E bună Lumina!” mi-am spus şi am adormit ca un prunc.

aprilie 1995 - iunie 1996,

Bietul Cain!
sau
Câteva nopți din viața lui Cain!

Se trezise dimineața şi privindu-şi chipul palid în bucata de oglindă înrămată şi agățată într-un cui, lângă fereastră. Remarcase cu câtă bărbătească duritate îi străfulgerau luminile albastre ale ochilor. Se duse în curte şi-şi spălă trupul în apa rece de la cişmea... Se şterse apoi îndelung cu un prosop aspru, până când trupul i se înroşi, după aceea îşi umflă pieptul, îşi încordă brațul drept şi când muşchii de sub piele i se părură suficient de încordați zâmbi mulțumit în sinea sa şi intră în casă... Alese din dulap acelaşi costum negru, pe care îl purta cu plăcere de câțiva ani. Scoase apoi o cămaşă neagră, pe gât, cu nasturi ascunşi. Când totul fu gata se privi în oglindă plin de îngâmfare. Îşi mai netezi părul blonziu mângâindu-şi alveolele lunguiețe de deasupra frunții, întoarse capul şi se privi din profil. O expresie de automulțumire i se aşternu pe frumoasa şi palida față, când descoperi că nasul uşor coroiat ce se înfunda în sprâncenele stufoase de deasupra ochilor impunea teamă, asemenea ochilor cu lumini tăioase. Ieşi din curte trântind poarta. Aruncă o privire furişa întâi înspre stânga, apoi înspre dreapta, apucă spre dreapta cu paşi rari

şi siguri, privind atent pietrele din caldarâm. “O, dacă aş reuşi!” gândi iarăşi plin de încredere în sine.

Avea un gând măreţ, un plan plin de grandoare, cu care avea să cucerească apoi lumea... după aceea gloria... şi aplauzele... ochii lumii privindu-l încrezători şi plini de speranţă, şi el, doar el cel care-i va putea conduce pe toţi spre un singur ţel. Coti uşor la dreapta şi apoi printre blocuri ajunse în faţa bisericii. Se aşează la colţul unei vitrine şi cu mult calm începu să privească uşa de stejar, frumos arcuită, a bisericii. Era ora de începere a slujbei de Duminică. De pretutindeni veneau printre blocuri oameni îmbrăcaţi curat şi elegant, în hainele lor de duminică. Veneau liniştiţi, se închinau în pragul uşii şi apoi se pierdeau în spaţiul acela ce lui îi era nedesluşit. Dinlăuntru se auzeau murmure, de parcă un roi vesel de albine îşi mutase stupul şi acum trebăluia. Aşteptă rezemat de colţul vitrinei până când ultimul creştin păşi pragul bisericii. Biserica era un lucru curios pentru el. Traversă strada largă, trecu rondul de flori pe o mică alee străjuită de un grilaj metalic, trecu pe aleea ce împrejmuia biserica, o privi de jur împrejur, studiind zidurile de cărămidă roşie, frumos finisate şi lăcuite, ogivele ferestrelor luminate de vitralii, privi lung icoana de mozaic aurit de deasupra portalului, aruncă chiar şi o privire în holul îngust, dar se trase repede speriat căci un cap de femeie, cu parul alb şi năframă neagră se detaşa în lumina ce izbucnea dinlăuntru, ca o medalie lucitoare cu trăsături blânde si sigure.

- Ptiu maică! Ce m-ai speriat! şopti ea ca pentru sine.

Tresări la rândul său, coborând cele câteva trepte şi apucă înspre casă, măcinat de acelaşi gând interior care nu-i mai dădea pace de când încolţise. Erau nopţi în care nu putea dormi frământându-se şi gândindu-şi planul, segment cu segment, pion cu pion, fiecare la locul său, în cele mai

mici amănunte. “Nu se poate să nu-i reuşească!” îşi spunea într-un târziu. “Şi atunci lumea întreagă va fii a mea! îngenunchiată înaintea mea, supusă şi umilită, muşcând pământul de-i voi cere!” Numai ea îi mai stătea în cale. Pe ceilalți reuşise să-i înlăture. Ah, blestemată fusese ziua în care descoperise acest pion nenorocit! In loc să-şi păstreze locul său bine gândit, în tabăra pieselor negre, căzuse atins de un gest neatent şi de sub vopseaua întunecată încetul cu încetul se ivise lemnul curat şi lucios, parcă de curând geluit, alb-gălbui. Întreaga tablă, frumos rânduită până atunci, se stâlcise, se umflase batjocoritoare pe la mijloc şi piesele toate stăteau de acuma strâmbe, gata, gata să lunece pe pantele tăioase ale liniilor trasate şi să pornească la vale, rostogolindu-se şi târându-l bezmetice după ele. “Nu se poate!!!” urla un glas zbuciumat în mintea lui. Întindea mâinile şi se agăța disperat de pătratele negre care târâte şi ele la vale hârşâiau şi zbierau desferecate. Încerca să se prindă de pionul cel alb, să-l tragă după el... când lunecarea răscolindu-l îl aruncă în partea cealaltă. “Nu se poate!!! urla glasul neomenesc din minte lui. Să se împiedice de un nimic, de un nimeni, dea această ființă minusculă...! Ori face ce vreau eu, ori la spitalul de nebuni cu ea!...”

Adormea ca să viseze, iar şi iar, aceiaşi imagine a ei, îmbrăcată în rochie albă, cu părul despletit, ca o cortină grea deasupra umerilor, păşind ca pe un fir de lumină, cu privirea țintită în golul luminos de deasupra cerului albastru. De data aceasta purta în mână o floare albă, în a cărei cupă se aprinsese o mică lumină, pleca din când în când ochii spre lumina din palmele împreunate, ca să îi ridice apoi din nou întrebătoare, privindu-l adânc în ochi şi şoptindu-i: “Sunt vinovată că v-am iertat!? Sunt vinovată că v-am iertat!? Sunt vinovată că v-am iertat!?” Dispăru ca să apară din nou într-o fereastră de turn, în amurg. Plecându-se deasupra canatului aşează lumina în fereastră şi făcându-i

semn cu mâna îi arătă lumina, apoi duse degetul arătător spre buze şi zise abia şoptit: “Sstt! Ascultă ce frumos cântă Lumina!” şi-şi flutură apoi mâna în semn de rămas bun.

Se trezi tremurând, speriat îşi şterse sudoarea de pe frunte. Aprinse lampa de pe noptieră şi privi câteva minute întunericul ferestrelor. Sorbi o înghiţitură din paharul pe jumătate gol, apoi cu greu se ridică şi împleticit ajunse la sticla gălbuie de pe frigider. Îşi duse precipitat mâna înspre partea stângă a pieptului şi simţi acolo ca o părere de pasăre zbătându-se speriată şi obosită. Mâinile îi căzură moi de-a lungul trupului şi spinarea i se încovoie spre ţărână de parcă un uriaş munte i se aruncase în braţe. Din câţiva paşi ajunse din nou la pat, se lungi anevoie, oftă lung şi apăsător şi încercă să se relaxeze. Din tavan cercuri negre cădeau aşezându-i-se pe piept, sufocante şi rele, aerul devenise ca o flacără ce-i mușca cu furie plămânii. Îşi mişca repezit mâinile încercând să se apere, într-un târziu obosit peste măsură stinse lumina şi adormi agitat.

Cum se lumină de ziuă zvârli învelitoarea de pe el, smulse prosopul din cui şi ieşind în curte se aruncă sub şuvoiul rece şi lunecos al apei. Se frecă îndelung cu prosopul aspru, potrivi un ciob mare de oglindă pe muchia gardului, întinse cu pămătuful un strat gros de spumă albă peste obraz, trase de câteva ori cu briciul pe cureaua de piele, ce de ani de zile atârna într-un cui, parcă fără nici un rost, după care se auzi hârşâitul briciului. Îşi umflă cu limba obrajii şi privindu-se câteva minute când pe o parte, când pe cealaltă, mai şterse cu prosopul urmele de spumă. Intră în casă, îşi puse o cămaşă albă, descheiată la gât, apoi costumul negru. Puse trenciul cenuşiu pe braţ şi ieşi oarecum abătut, cu faţa prelungă şi alb-gălbuie, şi privind în pământ. Cum ieşi pe poartă se uită întâi înspre dreapta, apoi spre stânga şi foarte sigur pe el apucă drept înainte. Când dădu colţul turla înaltă a bisericii îi apăru cu ferestrele

în plină lumină, împrăştiind raze lucitoare pe caldarâmul cenuşiu. O părere, ca o pasăre albă i se zbuciumă în partea stângă a pieptului. Ridică mâna dreaptă şi pipăind oftă îndelung. Era inima lui care de la o vreme devenea emotivă. Ajuns la birou încuie uşa metalică, scoase din seif câteva casete metalice apoi un casetofon şi începu să asculte plictisit... Cuvintele se derulau reci, plictisitoare, un fâşâit i se prelingea în urechi parcă pătrunzându-i cenuşiu şi tăios în creier ca un proiectil otrăvit, colcăind apoi în mii de sunete gâjâite şi sfidătoare. După câteva ore îşi duse disperat mâinile la urechi, scoase cele două căşti, şi-şi strânse cu putere urechile între mâinile mari. Un geamăt i se ridică din piept şi oprit în dreptul gâtului se zbătea nebuneşte întorcându-se înapoi ca să se aşeze ca un urlet. Îşi privi chipul în oglinda atârnată lângă canatul ferestrei. Faţa i se alungise galben-pământie cu buze uscate şi reci. Sub ochi cearcăne mari întunecate sclipeau cu o duritate metalică. Scoase din buzunar un flacon alb şi lunguieţ, îl scutură de câteva ori, scoase capacul roşu, apoi înghiţi fără apă o pastilă. Amărăciunea i se prelinse pe gât, în jos, ca o pedeapsă pe care ar fi repetat-o la infinit. Oftă şi apucând paharul bău cu înghiţituri noduroase câteva picături de apă clocită. Se uită nepăsător la ceas, se ridică, smulse trenciul cenuşiu, îl puse pe braţul drept apoi ieşi precipitat. Păşi oarecum abătut pe deasupra asfaltului cenuşiu, privindu-şi pantofii mari cu vârfuri rotunde şi cu rama groasă. Ăştia măcar nu-l strângeau.

Aşteptă câteva minute în maşină, apoi o văzu de la colţul străzii. Ca de obicei purta rochie albă şi ochelari cenuşii. Avea părul strâns într-un şal verde. Ştia de pe acum cum va merge, privind ţintă înainte, eventual fredonând destul de tare o melodie, lunecând liniştită, ca după o stea numai de ea văzută. După ce va intra la brutăria de la colţ, unde avea să cumpere două pâini, va merge ţintă spre staţia

de tramvai, lăsând mai toți călătorii să urce înaintea ei, apoi se va urca şi ea. El va porni maşina cu tabla încinsă şi ajungând în stația de la colț înaintea ei, va coborî lăsând trenciul cenuşiu în maşină, îşi va scoate haina neagră şi punându-şi ochelarii de soare va păşii nevăzut în urma ei.

Ajuns pe bulevardul larg, traversă liniile de tramvai, aşteptând liniştit să treacă o maşină. La colțul blocului se va aşeza lângă o vitrină şi va aştepta. Stătea cu privirea ațintită înspre uşa bisericii, când o bătrânică se opri lângă el, puse o cutie mare de carton jos, lângă ea, şi-l întrebă privindu-l liniştită în ochi:

- Auzi, maică!? Ia zi matale mai trece pe acilea tramvaiul doişpe?

Tresări speriat, privi în jos spre cutia de carton în care cinci boboci galbeni de rață măcăiau zbătându-se să prindă câteva firicele din salata verde, rămase pe fundul cutiei. I se păru că unul dintre ei se uită sfidător cu un ochi înspre el, şi semăna cumva cu ea, privi apoi spre bătrâna îmbrăcată în negru, cu năframă pe cap, şi-i răspunse:

- Da, maică! După colț e stația.

- Dumnezeu să te binecuvânteze maică! rosti bătrâna, se plecă greu şi ridică, încovoiată puțin de spinare, cutia legată cu sfoară, îndreptându-se apoi spre colțul străzii.

După o oră ea coborî maiestoasă treptele bisericii. De data aceasta avea ochii trişti şi parcă plânşi... Cu privirea plecată se îndreptă spre blocul în care locuia.

Cain urcă repede cele şapte trepte, păşi peste pragul bisericii, goală în acest miez fierbinte de vară. Se opri înaintea uşii şi apoi hotărât păşii pragul în pridvor. Simți prelingându-i-se pe şira spinării o răcoare binefăcătoare şi dezmeticindu-se rămase cu privirea țintuită spre colțul icoanei împărăteşti din dreapta altarului. Un trandafir alb îşi sprijinea corola de colțul icoanei. Cain se uită oarecum

mirat, oarecum cu ciudă, clipi încet din ochii alungiți spre tâmple. Privi roată de jur împrejur după care ieşi în grabă şi coborând treptele apucă să mai vadă colțul verde al şalului de mătase dispărând. Simți în piept în partea stângă o fiară zbătându-se, ridică mâna dreaptă şi pipăind îşi simți inima încălzindu-se. Se urcă în maşina încinsă, îşi puse haina neagră peste cămaşa albă, îşi plecă fruntea pe volan şi un oftat izbucni violent ridicându-se dinlăuntruri. Îşi trecu palma peste ochi, alungând parcă o vedenie, demară grăbit şi ajungând peste câteva minute în fața clădirii cenuşii în care-şi avea biroul, frână pe aleea pietruită. Coborî şi deschizând uşa metalică o trânti în urmă. Ajuns înăuntru deschise fişetul, scoase câteva casete metalice şi casetofonul, îşi puse căştile la urechi şi continuă să asculte până târziu.

Spre miezul nopții, ajuns în dreptul porții în care îşi avea locuința de serviciu de mai bine de zece de ani, îl izbi aprig întunericul. Aleea pietruită sclipea cenuşiu şi rondurile cu florile prăfuite şi arse de soarele crud al verii, stăteau cu frunțile plecate, amirosind pământul. Înfloriseră lăcrămioarele şi cu chipurile smerite, plecate timid, împrăştiau în jur o mireasmă discretă. “La urma urmelor, chestia asta cu planul nostru nu are nici un rost!” gândi Cain şi scuturându-şi umerii ca de un lucru greu intră în casă. Agăță cu un gest mecanic trenciul cenuşiu în cuierul de după uşă... Îi mai răsunau încă în urechi frânturi de cuvinte. Ieşi să încuie poarta, mai aruncă o privire spre lăcrămioare, dădu să treacă, dar se întoarse enervat, le lovi cu piciorul, apoi hotărât le călcă până nu mai rămase decât un parfum suav... “Vă arăt eu vouă!... Am un plan!!!” zbieră el în sinea sa. “Nu se poate ca planul meu să nu meargă!” Intră furios în casă, îşi umplu paharul cu restul din lichidul gălbui, îl dădu peste cap. Stinse lumina şi apoi se culcă. Când să aținească îşi aduse aminte de vis. Se

ridică agitat, aprinse lumina şi luă din raftul de sus al bibliotecii o carte. "*Pendulul lui Foucault*". Deschise cartea la ultimul semn ce stătea neatins de luni de zile. Încercă să citească dar brusc îşi aminti, ca un urlet, că până şi cartea aceasta era a ei. O aruncă cât colo şi se ridică nervos. Stinse lumina şi hotărât îşi poruncii: "Trebuie să dorm!" Căzu apoi într-un adânc întuneric. După o vreme visul reîncepu. Apăru, de data aceasta într-o vitrină cu cărți... stătea acolo pe o copertă albă, ca o fotografie din care ochii castanii zâmbeau. Se îndepărtă apoi şi întregindu-se în veşmântul său alb, țesut parcă din promoroacă, întoarse capul şi-i zâmbi trist, plecându-şi capul apoi pe umărul drept îi şopti: "Sunt destul de puternică, nu vă faceți griji pentru mine, am să rezist!" apoi ca într-un vârtej se roti de câteva ori uşor, parcă lunecând sub iarbă şi făcându-se una cu ea. El se duse cu paşi mari înspre ea, dorind parcă să o ridice în brațe, se chirci însă, plecându-se mult şi privind iarba. Nu reuşea să înțeleagă. Unde a dispărut?! Îşi şterse cu dosul palmei câteva broboane de sudoare de pe frunte, se mai uită odată lung prin ierburi, şi un hohot de plâns izbucni din întreaga-i ființă. Pipăia pământul cu mâinile şi firele aspre şi uscate de iarbă îi zgâriau pielea... Un spin dintr-un trandafir uscat îi pătrunse-se miezul mâinii stângi şi sângera...lacrimi mari îi curgeau pe obraji şi se adunau sub bărbia puternică. Se ridică şi-şi şterse mâinile mari şi noduroase pe pantaloni... ridică din iarbă trenciul cenuşiu, îl mototoli, ştergându-şi fața cu el. "Trebuia să dispari tu...ca să trăim noi! Noi suntem mai mulți, tu eşti una singură... şi aşa nu se putea alege mare lucru de tine, într-o asemenea lume! Tu eşti altfel, prea altfel! Trebuia!!! N-ai vrut niciodată să înțelegi că toată lumea se supune, şi trebuie să se supună planului nostru! Alții cum pot!? N-ai făcut decât ce-ai vrut tu... nimic altceva decât ce-ai vrut! Nu asculți de nimeni, nu doreşti pe nimeni, alergi după steaua aceea nevăzută, pe

care tu îţi închipui că o vezi, fără să priveşti măcar în stânga sau dreapta! Ai fi văzut că cei mai mulţi oameni sunt ca noi! Numai tu îţi ridici ochii înainte peste capetele lumii, fără să ţii seama de nimeni şi nimic!! Aşa am hotărât noi! Lumina care o doreşti tu, nu există! Noi eram obligaţi să facem ceva! Nu puteam să ne împiedicăm tocmai de tine... Ca tine sunt multe, altele... lumea nu va pierde mare lucru! Pe când noi, avem o responsabilitate mare faţă de toţi ceilalţi!..."

"Bine domnule, dar Legea? Se auzi vocea ei ca din depărtare. Eu iubesc Legea şi trăiesc marele ei mister! De aceea pentru mine lucrurile toate se aşează şi sunt simple, uşor de atins şi de mângâiat. Nu vedeţi că lumea toată naşte şi creşte după marele ei Mister. Eu trăiesc Legea, sunt chiar ea, care-şi ridică ochii spre cer, spre Părintele său şi nu ştie decât să respecte marea ordine, Iubirea. Voi, voi aţi iubit vreodată?! Voi nu iubiţi! N-aţi ştiut niciodată iubi! La voi totul se preschimbă în sfâşiere şi înşfăcare, durere şi viciu. Dacă toţi am face ca voi, lumea s-ar preschimba într-un haos şi ne-am răzvrăti chiar împotriva noastră! Nu! Voi n-aţi iubit niciodată, sunteţi cinici şi absurzi, precum este de absurdă Neiubirea. Înseamnă iubirea înşfăcare şi posesie!? Absurd! Nimic n-ar mai putea trăi şi răsări aşa! Totul s-ar frânge şi s-ar usca, ofilindu-se de mâhnire şi tânjind după acel ceva... Ceva!!! Iubirea este doar mângâiere, ştie tot şi poate tot! Voi nu vreţi decât să posedaţi, şi când posedaţi, nefericiţii de voi, vedeţi cât sunteţi de săraci, de singuri, de trişti şi goi... Nu! Refuz să cred în voi. Sunteţi cinici şi absurzi! Ca Foamea, ca Frica, ca Minciuna, ca Făţărnicia, ca Lăcomia, ca Nimicul pe care le semănaţi sperând să culegeţi ceva. Nu sunteţi buni! Căci numai Adevărul Biblic poate edifica complet şi voi negaţi pe Dumnezeu. Între necredincioşii, care nu respectă Cuvântul ca pe Dumnezeu, lucrurile toate se încurcă şi adevărurile sunt ascunse şi

necurate, încurcate ca într-un labirint din care ori disperi, dacă eşti sănătos, ori eşti deja nebun. Voi sugeraţi (şi vreţi să fiţi crezuţi!) lucruri care nu sunt, şi ceea ce este încercaţi să ascundeţi. Nu sunteţi nici unul dintre voi sinceri, nici măcar cu voi, iar cu voi totul pare o lume absurdă, ciudată, ca şi când ai trăi într-o bulină de minciună, ca o pastilă indecis şi indefinit sesizabilă, despre care simţi doar că există ca să te otrăvească pe tine, numai pentru că eşti altfel. Vezi şi nu-ţi vine să crezi, auzi şi nu-ţi vine să înţelegi, simţi şi ţi se pare că te înşeli! Nimic din ce este valoare umană , în general, nu are valoare înaintea voastră, nu poate avea valoare pentru voi! Voi răsturnaţi totul! Şi Cuvântul Iubire devine un fel de slăbiciune şi prostie, Cuvântul Adevăr devine credulitate şi lipsă de inteligenţă, iar Cuvântul Dreptate este ceva unsuros şi uşor de modelat, de care numai vă folosiţi şi din care voi credeţi că puteţi face ce vreţi! Ceva maleabil precum mierea amestecată cu untură de câine. Imposibil de prins şi imposibil de ţinut în mână. Iar de apuci cumva să o duci înspre gură pute şi-ţi vine să verşi. Şi, ceea ce este de plâns!... voi nici nu vă cuprindeţi propria nebunie, căci calea nebuniei (sau a stricăciunii) porneşte de la despicarea limbii şi de la făţărnicia sufletească, care în două gândind şi vorbind, nimic nu foloseşte. Ba mai mult, încurcă zidirea, precum nu se poate zidi casă nouă cu cărămidă în opt feţe, aşa nu se poate clădi nici Ştiinţă, nici Lege, nici Dreptate, cu limba despicată. Una spune! Alta vrea! Una sugerează, alta este în sine! Adevărul nu poate fi unul pentru stăpâniri şi altul pentru noroade. Aşa cum Dumnezeu este stăpânit de popoare(se află în inima popoarelor) prin Calea Dragostei Sale, nici conducător nu va fii dacă nu există dragostea sa. Stăpânirile pământeşti vin şi se duc, dar unele la nimic nu folosesc!!! ... popoarele dăinuiesc, căci ele se vor înfăţişa judecăţii! Ah! Nero... de câte ori a trebuit să te naşti, de

câte ori a trebuit să te ridici împotriva poporului tău, de câte ori ai fost învins de istorie... şi tot nu vrei, nu vrei să înţelegi! Si nu vrei să înţelegi că numai iubind pe ceilalţi te poţi iubi şi pe tine, şi numai aşa eşti demn de iubit! Că numai conducându-te după inima mulţimii cu dragostea ei simplă, cu dragostea şi nevoile sale, o poţi conduce şi ea te poate urma, dar de inima ei nu te poţi apropia decât cu Dumnezeu! Este *Calea, Adevărul şi Viaţa*, dragule Cain!... *Mereu o Cumpănă împarte, cu un tăiş de Adevăr, fântânile ce stau golite şi fluturii ce mor în zbor! De ce seacă fântânile poporului tău, de ce mor fluturii înainte de a le fi vremea împlinită!?"*

In urechile lui Cain sunetele sfredeleau, încovoiate şi cenuşii se tânguiau ca furtuna prin crengile groase ale stejarilor. Cain îşi frângea mâinile în neştire, bolborosind şi ştergându-şi mereu faţa asudată cu trenciul mototolit... se aşează apoi pe un bolovan pietros şi privirea-i ridicându-se din pământ, văzu cerul roşu la asfinţit.

Se trezi brusc din coşmar, pipăi cu mâinile tremurând după paharul de pe noptieră, sorbi o înghiţitură şi aprinse lumina... privirea i se opri asupra celor două ferestre întunecate. Îşi şterse cu o mână fruntea, încercând să alunge întunericul ce-l mistuia. Stinse lumina, se întoarse pe partea cealaltă, îşi acoperi cu o pernuţă capul, strângându-şi tâmplele, apoi adormi.

Se trezi târziu la ciripitul vrăbiilor ce-şi căutau deja hrana în lumina răsăritului. Se ridică ameţit, clătinându-se uşor, se duse către fereastră şi trase brusc draperia roşie. În lumina ce inunda camera îşi zări trupul mototolit de somn, plutind deodată în oglindă. Se opri înaintea ei, se întoarse în profil, îşi trase burta înălţându-şi umerii, apoi cu mâna dreaptă netezi câteva şuviţe căzute pe frunte. Îşi luă prosopul aspru din cui şi se aruncă sub apa rece ce curgea zgomotoasă. După un sfert de ceas ieşi înviorat, scoase

ganterele de sub canapea, încet şi meticulos îşi începu gimnastica, în faţa oglinzii, privindu-şi muşchii şerpuind pe sub piele... Cu dinţii încleştaţi ridica pe rând fiecare braţ, încordându-şi frânghiile muşchilor şi uitându-se în oglindă. Simţea cum frânghiile împletindu-se în dreptul toracelui urcau pe spinare până în creştet, crescând ca o voinţă mare şi de neînvins. După o oră mai făcu un duş, îşi scoase din dulap costumul negru, îşi puse o cămaşă albă, luă trenciul cenuşiu din cuier şi ezitând îl puse la loc. Se întoarse, scoase pic-up-ul din bibliotecă, puse discul "Să învăţăm limba engleză fără profesor", îşi puse căştile la urechi şi începu să rostească tare şi răspicat:

-"I also spoke english last sumer..."

După o jumătate de oră opri discul, îl puse la loc, acoperi pic-up-ul cu capacul roşu, îl puse în bibliotecă, luă grăbit trenciul cenuşiu din cuier şi după ce încuie uşa, ieşi pe poartă. Aruncă o privire furişă spre stânga, apoi spre dreapta, după care apucă ţintă înainte. Ajuns la colţul blocului de vis-a-vis îşi puse trenciul în maşină, scoase ochelarii şi-i puse la ochi. Se privi îndelung într-o vitrină, duse mâna la frunte şi-şi aranjă câteva şuviţe de păr prelinse, când o văzu ieşind din boc. Aceeaşi ţinută, dreaptă, de data aceasta purta tocuri înalte şi o rochie de culoarea cerului, şi privind drept înainte, cumva în sus, nu arunca nici măcar o privire laterală. Se enervă uşor, *"asta merge de parcă lumea toată ar fi a ei... lasă că vezi tu!!! Eu fac ce vreau cu Lumea, nu tu !"* îşi mai spuse în gând şi-şi opri impulsul de a ridica o piatră să dea după ea... Se urcă în maşină şi potrivi oglinda retrovizoare în aşa fel încât să observe strada până în staţie. *"Bine că nu mai intră iar în Biserică!"* gândi şi demară depăşind tramvaiul. La următoarea staţie parcă maşina pe o alee, îşi scoase haina neagră şi ochelarii, înhăţă borseta de pe bancheta din spate şi apucă să mai urce grăbit în acelaşi tramvai... o căută din

privire şi o văzu şezând liniştită pe un scaun, privind undeva în sus spre dreapta, parcă numărând ferestrele blocurilor, numărând frunzele copacilor.

- ”Bună dimineața, îi spuse! Ce face domnişoara?!

- Bună dimineața ! rosti ea, uimită. Mulțumesc bine! Dumneavoastră?

Cain îşi lăsă ochii privind curios spre sacoşa transparentă în care ea ducea câteva cutii cu cosmetice. Arătă spre ele întrebând:

- Toate sunt pentru dumneavoastă, domnişoară? Să nu cumva să face-ți exces de aşa ceva, pot deveni periculoase! îi spuse părinteşte şi plecându-se uşor spre ea îşi trecu uşor mâna peste umărul ei.

Ea surâse, mirată din nou.

- Nu, vă înşelați! Le-am cumpărat pentru colegele mele!

-A, mă speriasem, credeam că vreți să le folosiți chiar dumneavoastră.

Tramvaiul ajunsese la capăt, coborâră şi când ajunseră pe aleea pietruită ea merse drept înainte, el coti la stânga, luându-şi rămas bun şi privind zâmbitor în urma ei.

Cain scoase cheia veche din buzunar, deschise uşa metalică ce scârțâia, o încuie la loc după ce se strecură iute înăuntru, deschise uşa biroului şi aşezat în dreptul ferestrei apucă să o vadă închizând uşa clădirii de vis-a-vis. Aruncă o privire în oglindă, îşi aranjă o şuviță de păr căzută pe frunte şi mulțumit de sine îşi freca mâinile bucuros. *“Asta dacă o mai amețim puțin, pică!”* îşi spuse rânjind.

Trase scaunul de lângă birou, se aplecă şi privind teancul de hârtii... lăsându-se pe spate înjură printre dinți... “*trebuie ca planul meu să meargă”...* se încurajă singur. Luă un teanc de hârtie şi începu să scrie. Din când în când mototolea câte una aruncând-o în dreapta, lângă coşul gol. Spre seară se ridică şi porni către casă... Cumpără un pachet

de țigări de la colțul străzii, îl aruncă a lehamite în buzunar, făcu câțiva paşi, după care se întoarse şi ceru şi o cutie cu chibrituri. Dădu colțul grăbit căutând prin buzunare cheile. Remarcă din fugă un Renault staționat sub castanii de la colțul străzii. Închise poarta în urmă, deschise uşa, aprinse lumina, privi gânditor stratul de flori, după care se duse până în fundul curții, cotii la dreapta, sări peste un gard scund şi ieşi într-o stradă lăturalnică, se uită fulgerător la stânga şi dreapta se urcă în primul autobuz, coborî la prima stație, se întoarse alene pe jos şi se urcă la volanul maşinii conducând până în centru. Intră într-o cofetărie, mâncă în grabă trei prăjituri cu frişcă, bău un pahar cu apă privind în lumină urmele grase, rămase pe buza paharului. Îşi puse haina neagră a costumului, îşi aranjă mânecile netezindu-le cu palmele mari şi se îndreptă grăbit spre Biserica Albă. Nici nu apucă bine să deschidă uşa din lemn masiv, când un băiat îmbrăcat în costum de seară, deschise larg uşa poftindu-l cu o uşoară plecăciune. Reprezentantul cultural se îndreptă zâmbind înspre el. Ii cântă în urechi o formulă de bun venit şi se îndepărtă zâmbind şi chemând cu un gest elegant o tânără îi şopti câteva cuvinte la ureche. Aceasta se întoarse spre el, îi zâmbi, îi înmână un program frumos tipărit şi îl însoți arătându-i un anume loc, ceva mai în spate. Înaintea lui gazda concertului dădea o reprezentație teatrală, precum o mare artistă în pragul pensionării, jucând cel mai penibil rol, al tinerei îndrăgostite, înfruntându-şi soarta cu un zâmbet resemnat şi formal. Simți cum aerul se răceşte şi încremeneşte deodată. Deveni atent concentrându-se în sine, urmărindu-şi încordarea până când ridicând privirea văzu înaintea lui un grup ciudat în care gazda era prezentată unei tinere doamne, înaltă. Era îmbrăcată cu o rochie verde-oliv, mulată pe trup, purta tocuri înalte şi o poşetă mică, din catifea neagră. Părul îi era strâns lăsând să se reverse de jur-împrejurul frunții

cârlionții roşcați. După un schimb banal de amabilități aceasta se întoarse căutând din ochi un loc. Tânăra gazdă o conduse arătându-i un loc ceva mai retras. Era chiar Maria. Cain simți sângele năvălindu-i în tâmple, o urmări premeditat şi încetul cu încetul privirea i se răci devenind sticloasă. Ar fi vrut să întindă mâna şi cu un gest să sfâşie această imagine, ca pe o pânză, să nu mai persiste în mintea lui imaginea ochilor aceea catifelați şi blânzi, tiviți cu gene negre, care-l priveau parcă de undeva de dincolo de lume, ca într-un dans tandru şi nevinovat, plini de iubire şi încredere. Privirea aceea cu care-l rănea, atât de senină, liniştită şi iubitoare... privindu-l în adâncul ochilor parcă pătrunzându-i în suflet cu candoarea-i, cu nevinovăția, cu iubirea de celălat... Nici nu se putea sfâşiere mai mare... *Nu! nu!* se închirci în sine... *E nebună! e nebună! ...Numai nebunii sunt atât de blânzi şi liniştiți într-o astfel de lume! Trebuie să o omor*! "Caine, nu te mai uita în ochii ei! Iți interzic să priveşti în ochii ei!" îi spuse o voce adâncă din sine. Plecă ochii şi-şi privi mâinile albe ce tremurau uşor de încordare. Strânse pumnii, plecă din nou ochii şi se concentră în sine. Când ridică din nou privirea, ea se aşezase cu câteva rânduri mai în față, poşeta îi stătea cuminte odihnindu-se pe genunchi, iar ea cu ochii măriți de mirare privea undeva sus deasupra altarului un copac uriaş cu frunze de aur ce-şi întindea crengile înspre oameni. O mână a tot cuprinzătoare şi dintr-un triunghi alb privirea albastră a Tatălui, țintuindu-i şi închizându-i în aceiaşi clipă, parcă fără început şi fără de sfârşit. Lumea toată se prăvălise în ochii ei castanii, înflorind auriu în sunete de orgă. Singurătatea sunetelor rostogolite în nemişcarea încremenită din jur. Stătea cu ochii ridicați spre altar şi din copacul auriu boabe de mărgăritar fermecate ningeau sărutându-i obrajii, odihnindu-se în cârlionții roşcați. Din

orgă uriaşe paseri albe îşi luau zborul ca într-o linişte duioasă de fericire şi înălțime.

Cain, aşezat în urmă, cu ochii negrii lucind, încerca să desluşească pe chipul ei ceea ce nu era de desluşit întunericului, încerca să umple spațiul liber apropiind-o în gând, tot mai mult şi umerii lui, deveniți dintr-o dată slabi se încovoiau din ce în ce mai mult spre pământ. Trăsăturile i se ascuțiseră iar sunetele înghesuite într-un orizont micşorat nu regăseau firul de iarbă să-şi sprijine roua. O străfulgerare de sunet strident îi aminti lui Cain, ca o durere neputincioasă, mişcarea transparentă, preschimbată în zbor, şi din înalturi un Ochi albastru se plecă încruntat asupra lui şi îi strigă în frunte "Caine! ... Nu atinge cu privirea copilul meu!" Un şarpe i se răsuci dureros şi întunecat în stomac iar o povară de întuneric, născută chiar din el, i se prăvăli duşmănoasă în creştet. Rădăcinile, rădăcinile tinere ale vieții i se încolăceau în suflet şi un geamăt de uragan i se întrezări câteva secunde pe chip. Tresări palid şi strângând pumnii uşor, privi speriat în urmă... "Nu ştie nimeni!" parcă-i şoptea cineva în urechi, ca o încurajare. Tresări din interior încordându-şi brațele obosite şi lăsându-le apoi încet pe lângă trup. O privi tăcut cu ochi sfredelitori. Ah, cum ar fi strivit-o!

O pasăre mare şi albă cu aripile larg răsfrânte mângâind cerul, se coborî deasupra ei şi o îmbrățişă mai presus de orice iubire, îi culcă obrazul pe pieptul strălucitor şi o învălui cu aripile-i albe. Chipul i se luminase împrumutând de la cer un palid reflex de albastru. O picătură de rouă, ca o apă vie se cuibărise în inima ei mică ... îşi plecă genele peste ochii umezi şi sunetele de orgă dansară peste ea ca o promoroacă albastră.... Când redeschise ochii, ultimul sunet se aşezase lin deasupra lumii, ca o privire blândă de copil. Un foşnet se auzi din urmă şi peste sală izbucniră ropotele mâinilor împreunate.

Se ridică încet, tăcută, şovăi câteva clipe, parcă clătinându-se, salută mai mult din privire şi ieşi în stradă. Luminile oraşului se prăvăliră mute peste ea, în urmă o umbră neagră se prelingea pe lângă ziduri. Dolarul, ţipa strident şi apăsător din vitrinele aprinse ale magazinelor. Un trecător ce-şi plimba câinele în miez de noapte îi zâmbi tăcut, iar câinele după ce o privi îndelung făcu câteva salturi jucăuşe şi i se aşeză la picioare gudurându-se. Ii surâse iar câinele apostrofat de stăpân se mai uită lung în urmă-i după care o zbughi să-l ajungă.

Cain se opri lângă un stâlp întunecos, îşi rezemă spinarea asudată de metalul rece, băgă mâna în buzunar şi dădu peste pachetul cu ţigări. Scoase gânditor o ţigare, o adulmecă, după care aruncă cât colo pachetul, care se rostogoli hârşâit până lângă gura a unui canal. Se uită de-a lungul bulevardului şi văzând umbra neagră prelingându-se în urma ei lovi o pietricică cu piciorul, îşi aranjă reverul hainei negre şi porni cu capul plecat către maşină. Se urcă şi aprinzând farurile privi prin oglinda retrovizoare. Demară şi de astă dată porni către casă. Era îngândurat. Observă mulţumit că strada era pustie, doar ici colo câte o fereastră luminată sticlea tăios. De undeva de pe o stradă lăturalnică ajungeau spărgând liniştea sunete de muzică ţigănească. Probabil o nuntă cu lăutari. După ce trecu de uşă privi roată întreaga casă, încremenită în tăcere. Scoase din bibliotecă pic-up-ul, aşeză cu grijă un disc, se aşeză în fotoliu şi ascultă tăcut. "*Chant sans paroles*". Noaptea ca o cortină de tăcere îl despărţea de lume. Se ridică împleticit, puse costumul negru în dulap. Îmbrăcă o haină de casă din mătase albă. Se privi lung în oglindă, îşi privi ochii din ce în ce mai aproape, se apropie atât de mult încât sticla rece îl atinse cu un fior de ghiaţă, ce-i lunecă de-a lungul spinării. Se gândi cu ură la noaptea însingurată ce avea să vină, cu visurile acelea obsedante, ce nu-i dădeau pace... număra în

neştire până când somnul se instală învăluindu-l cu răsuflarea-i înceată. De data aceasta visul se prăvăli peste el ca o spaimă, din tavanul alb se coborî în vârtejuri asupra lui un Ochi albastru, dilatat infinit, ţintuindu-l. O forţă îl împinse brutal înainte, păşi apoi şi pătrunzând în acest labirint albastru se izbi de oglinzi goale de imagini, se trase speriat îndărăt, se rezemă de un obiect rece şi când se întoarse pipăi prin întunerec ceva lucios... lumina izbucni deodată izbindu-l surprinzător, se plecă strângându-şi cu mâinile abdomenul, apoi se îndreptă iarăşi şi se privi într-o uriaşă oglindă, ţintă în ochi. Se sperie de sine şi broboane reci de sudoare îi şiroiau coborând dinspre frunte, îşi privi mâinile ce tremurau albe... într-o imagine grăbită, apucă să mai vadă o barcă goală, plutind pe un lac lucios, lăsând în urmă-i valurile licărind în bătaia soarelui. Ochiul albastru privindu-l rece se plecă fulgerător deasupra lui iar în Ochiul acela, ea... ca o apariţie, suspendată într-un leagăn , stătea sprijinindu-şi fruntea cu o mână înmănuşată alb. Ţinea îmbrăţişate cinci caiete, cu coperţile negre... tresări de parcă ar fi fost surprinsă, se uită ţintă la el şi aruncă mânioasă primul caiet, care căzu la picioarele lui în iarbă. Cain privi spre caiet, se aplecă continuând să o privească, îşi coborî mâna până când apucă între două degete înmănuşate caietul cel negru. Când ridică ochii imaginea ei dispăruse....

Se trezi şi de această dată căutând cu mâna, grăbit, tubul cu medicamente de pe noptieră. Respiră greu şi întreg trupul îi tremura. Aprinse lumina, privi iute spre sticla goală de pe frigider... Ceasul arăta statornic miezul nopţii, ticăind strident şi nepăsător. Coborî din pat, luă halatul de mătase albă şi după ce-l legă strâns, în cordon, începu să se plimbe de-a lungul camerei... Ceva nu era în regulă cu el. Se opri în dreptul oglinzii, se privi lung, păru mulţumit şi-şi îndreptă o şuviţă ce-i căzuse rebelă pe frunte. După ce bău un pahar de sifon stinse lumina şi încercă din nou să adoarmă.

Se trezi a doua zi prost dispus, un gust coclit amărui îi inunda gura, făcându-l să se strâmbe nemulțumit. După ce se spălă şi-şi rase barba aspră şi neagră, se opri în fața dulapului, deschise cele două uşi, privi încrezător spre costumul alb de vară, după care întinse mâna, apucă costumul negru, o cămaşă neagră şi se privi în oglindă nemulțumit. Ridică telefonul formă grăbit un număr şi când persoana de la capătul firului răspunse trânti nervos receptorul înjurând printre dinți. Apucă geanta diplomat, trenciul cenuşiu din cuier şi ieşi încuind uşa. Când păşi în stradă aruncă o privire furişată întâi înspre stânga, apoi spre dreapta şi apucă drept înainte. Se urcă în maşină şi ajunse la colțul străzii ei, cam pe la şapte fără un sfert. Puse trenciul cenuşiu şi haina neagră pe bancheta din spate, îşi puse ochelarii cenuşii şi-şi rezemă ceafa de bancheta răcoroasă. O pasăre îi făcu un cadou lăsând o urmă alb-gălbuie pe parbriz. In fața cofetăriei, dintr-o frigorifică cenuşie, două vânzătoare în halate albe descărcau navete cu prăjituri. Se uită nervos la ceas. Era şapte şi jumătate. Dădu drumul aparatului de radio. O muzică stupidă, de fanfară de provincie, zornăia din alămuri.

Apăru la ora opt şi cinci minute, pentru prima dată se uită întrebătoare în urma ei, făcu un gest nervos, îndreptându-şi geanta pe umăr, după care privi întrebător spre turla bisericii. Ezită puțin la colțul străzii, cumpără un ziar şi se urcă grăbită în tramvai. O revăzu păşind pe culoarul întunecos. El coti pe alee la stânga, pietrele îi scrâşneau sub tălpi țipător, deschise nervos uşa metalică care scârțâia înfiorător, înjură în gând si îşi propuse să tragă un perdaf portarului, pe care-l rugase să ungă balamalele. Deschise uşa seifului metalic, scoase cele câteva casete şi casetofonul şi îşi puse căştile la urechi. Se lăsă pe spătarul scaunului, oarecum zâmbitor. Din aparat Seherezada povestea sultanului trufaş o altă poveste. Închise ochii şi

ascultă concentrat povestea “Concertului pentru orgă şi violoncel”. Când luă căştile de la urechi, de afară se auzi cântecul tăinuit al unui greier. Îl ascultă zâmbind. Se uită grăbit la ceas, strânse precipitat lucrurile, le închise în seif şi după ce închise totul se îndreptă grăbit spre maşină.

Ajunse prin aglomeraţia miezului de zi la sediu. Coborî sprinten şi urcă cele câteva trepte cenuşii. Apăsă butonul soneriei de trei ori. Rosti parola şi păşi hotărât în holul întunecos. Când ieşi, după o jumătate de oră, purta în mâna stângă o geantă neagră. Urcă grăbit în maşină, aşezând cu grijă geanta pe bancheta alăturată şi demară scurt. Ajuns în faţa blocului opri şi aşteptă până când se făcu seară. La zece minute după ce îngrijitoarea încuie uşa, cobor purtând în mâna sacoşa. Urcă cele câteva trepte, privi furios în stânga şi-n dreapta, băgă mâna în buzunar şi scoţând un obiect metalic meşterii câteva minute încuietoarea veche a uşii masive, din metal. Cedă destul de uşor. Se orientă rapid în întunerec, coti spre stânga, urcă o scară îngustă de piatră şi se pomeni într-un spaţiu ceva mai larg, descuie primul apartament din dreapta. Trecu în revistă rapid cele patru ferestre înalte, şterse cu dosul palmei praful celei din dreapta şi privi înspre blocul de vis-a-vis. La etajul cinci lumina era aprinsă. Scoase din geanta neagră un trepied, îl fixă după propria-i înălţime, aşeză telescopul şi reglă lentilele. Un tremur nervos îi scutura braţul drept, curgându-i încet ca un curent zumzăitor până în vârful degetelor de la picioare. Închise un ochi şi privi. Se vedea destul de bine, unghiul era puţin nepotrivit, dar nu exista o soluţie mai bună. Ea era acasă, aşezată în faţa unei mese, probabil. Ţinea capul uşor aplecat înspre partea stângă, privind concentrată câteva coli scrise. Se vedea carul galben al maşinii de scris avansând într-o mişcare sacadată:

“*FRICA...*

Singura teamă ziditoare este frica de Dumnezeu. Ea este ziditoare pentru că se teme de a greşi, şi ca urmare a greşelii de a nu pierde iubirea Domnului. Se poate uşor înlătura urmând Legile Domnului şi ale Bisericii şi iubindu-te pe tine, prin iubirea de celălalt, zidindu-te întru Dreapta Conştiinţă. În Frica de Dumnezeu lucrează chiar Duhul Sfânt care îndreaptă pe cel temător. Nu există păcătos cu Frică de Dumnezeu care să nu-şi recunoască greşelile şi să nu fie ajutat să se îndrepte.

Frica de lume nu este un sentiment specific frumuseții ființei omeneşti, pentru că omul este creat de Dumnezeu să stăpânească lumea. Manifestarea ei este o experiență negativă, care trebuie asumată, cunoscută şi învinsă. Ea pare şi mai fioroasă când devine un sentiment social şi chiar este fioroasă pentru că adeseori este folosită de grupuri răuvoitoare pentru a manipula mulțimea. Astfel ea devine o uşă care îl desparte pe Om de ceea ce i s-a dăruit prin dragostea Dumnezeiască, societatea, sau adunarea, este numai una dintre numeroasele forme de manipulare, destabilizare şi îndobitocire a unui popor. Dar frica se poate învinge! In primul rând cele mai spornice arme împotriva fricii sunt Adevărul şi Dreptatea bineînțeles cu Legea. Cunoscând Adevărul, mai întâi pe cel al individului, prin clasificarea valorilor asimilate şi raportarea corectă la ele, prin realizarea aspirațiilor şi raportarea lor obiectivă la realitate, <atât doresc, dar numai atât pot eu ca individ> obiectiv şi motivat. Apoi prin extinderea Adevărului şi Dreptății către social, deci către mulțimile ce par organizate, prin sisteme de valori comune la care acced, dar nu sunt prezente decât sintetic în social, sau oarecum întâmplător, conjunctural, în manifestarea lor colectivă, haotice pentru că personalul ca valoare se relevă a fi mult mai important ființei decât generalul în care se integrează ca tot, de sine stătător, unitate indivizibilă, care

este mai mult decât ceea ce se integrează, nu ca fragment din parte, şi numai când integrarea creează Armonia sau Iubirea , deci când valorile individuale nu diferă flagrant de valorile sociale (aici creându-se de cele mai multe ori ruptura între individ şi societatea în care trăieşte) sau mai există posibilitatea integrării artificiale, deci silite şi false, în societăţile care impun individului valori neasimilabile de către tradiţia morală a familiei sau a grupului spiritual din care acesta provine. O societate care impune individului valori neasimilabile, chiar imposibil de conceput, este negată şi refuzată cu tărie. Onorarea sociala a indivizilor corupţi, infractorilor, a indivizilor slab dezvoltaţi spiritual ar produce indignare in oricare societate cu o scara de valori corecte, de exemplu!

Frica de totalitarism, sau de armele lui, poate susţine chiar totalitarismul! Deci sunt importante valorile în aşezarea lor ierarhică, o lume condusă de Lege, Adevăr, Dreptate. Deci o lume Morală se impune şi reuşeşte să devină armonioasă. Extinzând armonia asupra mulţimilor le atrage aşa cum tot ce este frumos sau bun atrage spre sine. Deci Morala se cere răsfrântă de sus în jos, deasupra mulţimilor. Iată de ce este atât de necesară popoarelor credinţa în Dumnezeu şi conducătorul Moral, cel în Lege. Ca modele spirituale, logice şi de necontestat. Unde este Lege, Adevărul nu se teme şi nu se ascunde iar socialul se destinde înspre armonie, căci întotdeauna Adevărul ştie că El are Dreptate.

Mulţimile integrate social, sau mai bine zis popoarele sunt oglinda conducătorilor lor. Dar ar trebui să fie oglindire întru Dumnezeu. Şi pentru că mulţimile învaţă foarte repede şi imită, ar trebui să aibă de unde învăţa şi pe cine imita.

Prin conştientizare şi structurarea motivaţiilor interioare <nevinovăţia, vinovăţia> şi a celor sociale se poate

înlătura experiența negativă FRICA, sau interveni în structura ei dacă devine maladie socială <născând laşitatea, minciuna, prefăcătoria, delincventa mică şi mare, şi întreaga gamă de sentimente şi comportamente negative> ea devenind valoare negativă cunoscută, deci uşor de stăpânit. Deci, de ce ne temem în noi, ca să aflăm de ce ne temem în Lume? De ce se teme ființa omenească?! De cel rău! Dar în raport de ce scală a valorilor se hotărăşte cine este rău sau bun?! Iată că se cere din nou Legea. ***Cele 10 porunci*** *biblice care reprezintă cea mai certă scală de valori, morala răfrângând prin sine moralitatea. Şi cunoaşterea şi recunoaşterea greşelii. Prin asumarea greşelilor şi mărturisirea lor se recapătă siguranța de sine, siguranța de sine în lume şi dispar motivațiile negative, înlocuite cu motivații obiective şi mai apoi valoric profunde.*

- *Vulnerabilitatea socială*
- *I. vulnerabilitatea socială a individului*
    - *Creată de istorie (lupa de a exista ca grup) social*
        - *Complexul social de trufie al învingătorului (cu ce mijloace învinge, hotărăşte moralitatea socială, cine face Lege, calitatea societății)*
        - *Complex social al celui ce este învins (nu-şi poate impune propriile valori celorlalți şi astfel nu poate să conducă, nu participă la valorile societății, ci numai le preia)*
    - *Create de necesitățile primordiale ale individului (lupta de a exista individual)*
        - *Bogatul (prisoseşte totul)*
        - *Săracul (lipseşte, trebuințele nu-i sunt îndeplinite)*

- *II. Matca spirituală tradiţională (izvorul de unde porneşte viaţa societăţii, cultura, moralitatea ei) în raport cu fluxul şi refluxul social şi fluctuaţiile spirituale (respiraţie, inspiraţie). Adunarea, (satul, biserica) ca nucleu organizatoric are importanţă majoră, purtător al mătcii spirituale tradiţionale, în forma sa cea mai pură şi apropiată de Izvor este cu atât mai mult supus regulilor naturale.*

Mulţimile complexate devin periculoase şi stăpânite când de complexul inferiorităţii, generat de vinovăţie, când de complexul superiorităţii generat de trufia de a nu te socoti părtaş la greşelile sociale, deşi subconştient ştii că eşti părtaş mai mult sau mai puţin; deci apare labilitatea socială care este un teren lunecos şi periculos valorilor, aşa cum pe nisip nu se pot construi castele.

Una dintre formele de rezistenţă psihică manifestate împotriva ideilor aberante totalitarist-comuniste a fost retragerea spirituală din viaţa socială sau neparticiparea cu adevăratele valori. Iar o formă de manifestare a dezaprobării sistemului social a fost participarea cu valori negative, voită sau involuntară, la valorile sociale. O societate respinsă , impusă ostentativ, cu valori false nu merită respectată, dar dacă devine dureroasă prin impunerea timp îndelungat şi prin asprimea măsurilor de pedepsire a celor ce nu se integrează, devenind un pericol al identităţii individului, reacţia de respingere se poate manifesta printr-o falsă integrare, ostentativ fiind afişate false valori, totul devenind grotesc şi făţarnic. Este numai unul dintre modurile de a reacţiona ale individului silit să convieţuiască într-o societate lipsită de valori morale. Instinctul de conservare spune individului că nu supravieţuieşte decât păstrând valorile morale şi spirituale şi modelele de viaţă oferite de moşii şi strămoşii săi, care

prin puterea exemplului de a fi reuşit să-şi păstreze identitatea spirituală, morală şi fiinţa naţională, deci prin reuşita în istorie, devin exemplu tradiţional, model demn de urmat. Dacă modelul tradiţional, moştenit de individ din tată în fiu şi lăsat drept valoare fiilor săi, intră în conflict grav cu modelul social curent, apare alienarea sistemului social prin lipsa de susţinere la nivel profund a valorilor acestei societăţi şi refuzarea lui (sistemului) de către individ. Refuzul nu este unul la nivel de voinţă, şi nici nu poate fi controlat sau canalizat către alte obiective, ci este un refuz cu mult mai profund, un refuz al întregii fiinţe care nu se doreşte smintită de la valorile ce-i sunt chiar zidirea fiinţei, cu cât mai mult impunerea unor false valori este mai puternic susţinută cu atât devine mai periculoasă faţă de individ, şi cu atât mai mult creşte agresivitatea dorinţei individului de a-şi conserva valorile proprii. Un regim care se impune prin violenţă primeşte violenţa în toate înfăţişările ei, de la mic la mare, lucru dovedit de altfel de realitate în întreaga istorie a omenirii. Dar vinovat este cine nu se face ascultător Legilor firii, Adevărului şi Iubirii faţă de aproapele, dorinţelor neamurilor de a supravieţui prin integritatea individului cu valorile sale moştenite şi prin fiinţa naţională, care să cuprindă armonios toţi indivizii cu valorile morale general valabile, care reprezintă coloana vertebrală morală a societăţilor şi a individului. Această axă de susţinere morală este clar alcătuită de cele zece porunci Biblice.

Dacă nu-ţi asumi propriile greşeli, fie ca individ fie ca personalitate sau conducător de popor, nu încerci nici să le îndepărtezi, nici să le îndrepţi. Dar ele există de vreme ce au fost făcute <şi numai trufia afirmă că ea nu greşeşte vreodată!> deci sunt o realitate pe care dacă nu doreşti să o asumi, vrei nu vrei, o porţi cu tine permanent, şi această realitate , a greşelii, îşi sapă subteranele ei încercând să

iasă la suprafață când nici nu te gândeşti. Fie prin spaime, fie prin devieri de gândire fie prin comportamente contorsionate devenind teren propice Răului. Deci greşelile, dacă nu sunt asumate şi mărturisite, rămân ca o amprentă şi atunci individul reacționează prin subterfugii ale subconştientului, care dominat de Conştiință, se doreşte în Lege pentru că aşa este omul creat de Însuşi Creator, ***pur****. Creat în Adevăr, Dreptate şi Iubire. Acestea toate există în noi, iar celui ce-i este făcută cunoscută Legea are posibilitatea să nu se îndepărteze de la ea, şi să lucreze cu valori reale, să lucreze Binele. Cel ce în aceste condiții refuză valorile morale este rău. cel rău! Iar societăților le revine datoria de a crea fiecărui individ posibilități multiple de a asimila Legea şi de a rămâne în ea, şi de a îndrepta pe cei răi.*

Pentru că trebuie să recunoaştem că există cultivate şi false valori. De aici vin Frica, de foame, de opresiune pentru un anume mod de a gândi în opoziție cu cel al puterilor, frica şi spaima care cuprind sute, mii de indivizi aducând după ea neputința de a evolua ca individ liber, purtând trena violenței, minciunii, fățărniciei, slugărniciei, imposturii şi murdăriile acestei lumi.

Bineînțeles "maimuța", sau mai bine zis teoria legată de ea, nu intră în această discuție. De fapt de această Conştiință în Lege se împiedică chiar teoria maimuței în sine, şi se blochează ca drum închis. Ateismul este limitare a ființei umane căci nu oferă ca model spiritual decât omul care poate fi mai bun sau mai rău, sau preamărirea omului sau unui anume individ, deci idolul care s-a dovedit de-a lungul istoriei a fi mincinos, fățarnic, rău, crud şi înşelător supuşilor săi. Creştinismul oferă modelul perfect, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. El poartă în sine atât modelul cât şi conduita. Exemplul Iubirii dusă până la jertfa de sine. Oare nu învață copilul de la părintele său?!

Deci cunoaşterea de sine a individului, consolidarea valorilor morale, spirituale, materiale reale sunt importante în maturizarea socială. Rămâne ca individul să-şi asume responsabilitatea, să dorească mărturisirea şi îndreptarea... apoi să primească iertarea socială, deci uitarea greşelilor iertate. Altfel devenim indivizi fără milă, pentru că cine nu primeşte iertarea nu ştie să o ofere la rândul său. Când conducătorii mulţimilor se simt vinovaţi, de cele mai multe ori de trădarea idealurilor de Adevăr, Dreptate si Iubire faţa de popoarele lor, sau faţa de adevăratele interese ale popoarelor, trebuie ori să se retragă în pocăinţă, ori să devină dictatori, deci antihrişti. Căci un dictator se face, în primul rând, vinovat faţa de cei mai slabi, faţa de copiii cei nevinovaţi pe care-i îndepărtează de la adevăr, faţa de văduvele cele oropsite, silite sa apuce drumul disperării... lepădarea de sine sau sinuciderea , faţă de bătrânii ale căror zile date de Dumnezeu sunt scurtate din cauza mizeriei morale si spirituale la care sunt obligaţi, aceştia fiind siliţi sa-şi lepede valorile tradiţionale moştenite pentru a se putea, cât de cât, acomoda unei societăţi fals democratice, în care nu se pot integra niciodată întradevăr; iar faţă de oamenii în putere orice dictatură sau sistem totalitar se face vinovat de smintire... de îndepărtarea de la Adevar, Dreptate şi Adevăratele Valori Morale. Orice sistem totalitar se face vinovat de oropsirea celor săraci şi mulţi, de smintirea sufletelor omeneşti. Aceiaşi vină revine întregului sistem, cu întemeietorul lui si uneltelor de care se foloseşte, deci curţii din jurul celui vinovat. Avem de a face deci cu cel rău si slugile lui infernale, vândute celui rău, pentru că ajutorul se dă în schimbul unei vânzări, si de cele mai multe ori în schimbul obţinerii de profituri imediate, averi, funcţii înlesnitoare de averi.... măriri şi preamăriri lumeşti, etc.

Spre fericirea noastră, tot atât de adevărat este că orice sistem dictatorial, oricât de ascuns şi bine elaborat, este descoperit, dat la iveala cu ajutorul Luminii Lui Dumnezeu. Dumnezeu este în luptă permanentă cu cel Rău. Dar şi popoarelor le trebuie credinţa nesmintită, tărie în credinţă pentru că primul lucru pe care-l face un conducător rău , sau un sistem rău, este să-şi îndepărteze poporul de credinţa strămoşească, de Dumnezeu, de adevărata credinţă , ca apoi să-l determine să devină idolatru, preamărind răutatea, minciuna, făţărnicia, impostura şi cultivându-le, iar cei slabi asimilându-le ca pe valori cu care se autozidesc, devenind astfel şi mai slabi, şi mai răi. Este de necontestat că toţi dictatorii au încercat să se substituie Lui Dumnezeu, cerând preamărirea de sine ca singurul adevăr, singurul luminător, şi întotdeauna dintr-o mare trufie şi iubire exacerbată de sine... .iar dictaturile au funcţionat ca o maşinărie infernală cu mii de roţi şi rotiţe care nu se mai satură de durere, de suferinţă, de vaiete, se scrâşnete, disperare, de vânzare şi crimă. Nu se mai satură de sânge nevinovat, nu se mai satură de furtişaguri, de violenţă, de făţărnicie, şiretenie, sărăcie, de încrâncenare disperată, de sperjur, de urlete şi chiote, de minciună şi desfrânare. Şi nu se mai satură!!! Ca o maşinărie tocită şi nebună de neputinţa de a-şi satisface neostoita sete de sânge. Mai îndărăt Satană, căci este scris Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai lui să-i slujeşti! ”

Carul maşinii de scris înainta lesne într-o mişcare ritmică precum acele unui ceasornic.

Cain oftă uşurat, şi-şi lipi spinarea de zidul rece. Se apropie din nou şi privi cu un singur ochi. Ea ridică încet şi nedumerită capul, şi-l privi direct în ochi. Rămaseră aşa privindu-se câteva minute. Apoi ridică nedumerită din sprâncene si-şi trecu palmele dinspre frunte în jos spre obraji, îşi fixă privirea, nedumerită din nou, direct în ochiul

său. “Târfă! zbieră Cain, dacă te mai uiți la mine te tai şi te dau la câini!”. Bătu înciudat cu pumnii în perete, se întoarse zbuciumat şi înveli obiectivul într-o pânză uşoară, după care coborî scara, fixă grilajul metalic de la jumătatea scării, coborî mai departe şi după ce încuie uşa grea de metal se urcă în maşină şi în cinci minute ajunse acasă. Deschise poarta, o trânti şi când ajunse în casă aprinse lumina. Puse costumul negru în dulap şi îmbrăcă un halat din mătase albă, se privi lung în oglindă şi-şi aşeză pe frunte o şuviță rebelă. Se privi din profil apoi îşi trase abdomenul înălțând umerii. Zâmbi mulțumit. Deschise frigiderul, scoase câteva cutii de plastic şi-şi alese pe o farfurie câteva lucruri bune. Mâncă cu poftă, mestecând îndelung. Duse resturile în bucătărie şi le trânti pe masă. Deschise fereastra şi un miros apăsător de lăcrămioare inundă casa. Se aşeză la masă, îşi puse ochelarii cu rama metalică şi aplecat deasupra hârtiei începu să scrie. După câteva ore, făcu un duş, stinse lumina şi se lungi în pat. In câteva minute răsuflarea-i grea inundă camera. Trecuse bine de miezul nopții când începu visul... acelaşi obsedant vis. De data aceasta alerga prin pădure. Hățişuri groase îi zgâriau obrajii, cizmele i se umpluseră de noroi şi picioarele îngreunate îl dureau, zvâcnind. Înlătura cu brațele regi de alun ce-i biciuiau obrajii. Gâfâia. Alerga prin întunerec când o voce tunătoare-i strigă: “Caine, ridică-ți ochii de pe copilul meu!” Tresări speriat şi lungi dâre de transpirație începură să-i curgă din creştet, prelingându-se reci pe şira spinării.

Undeva, cu mult înainte, îmbrăcată într-o rochie lungă, albă, ea alerga întorcând din când în când capul speriată, ca să alerge apoi mai iute. La un moment dat se împiedică şi lunecă pe o parte, se ridică grăbită agățându-se de o rădăcină. Îşi trase şalul peste cap şi fugi mai departe. Dintr-o dată se opri si se întoarse spre el. Stătea locului

privindu-l în aşteptare, rezemată aproape nepăsător de trunchiul unui stejar, numai privirea-i îl fixa cu ochii căprui, ţintuindu-l. Când o putu zări se opri şi el din goană. Se priviră ţintă în ochi, cu ură, ea ridică o frunză de jos, o ţinu îndelung în palma mâinii stângi şi apoi ridicând mâna în dreptul bărbiei, suflând o aruncă înspre el. Frunza călătorii câţiva metrii mărindu-se cât infinitul, până când acoperii întreaga-i imagine. Se rezemă şi el de trunchiul unui copac. Privea ţintă în pământ. Simţea trupul cum i se acoperea cu blană şi privind în jos descoperi că în loc de mâini purta labe cu ghiare. Se uită în oglinda unei bălţi şi-şi aşeză pe frunte câteva şuviţe rebele. O văzu prelingându-se în jos pe lângă trunchiul copacului, aşezându-se, îmbrăţişându-şi genunchii albi cu braţele, legănându-se într-o parte şi alta. Se oprea din când în când privindu-l parcă dintr-o altă lume. O pasăre albă se coborî din înalturi şi-şi desfăcu aripele peste ea.

Peste el se prăvăli un întunerec rece şi o spaimă ca un urlet de fiară îl prinse în chingă. Lunecă şi-şi lipii obrazul de pământ, încercând din nou să-şi ridice privirea asupra ei. Pământul icni şi tresări roşu, scuturându-se spasmodic, frunze şi trunchiuri groase de copaci tineri se prăvăleau peste el, sufocându-l. Undeva, peste crengi, luna roşie ca sângele tremura plecându-se peste lume. Pământul se despica în crăpături adânci şi el alerga din nou ferindu-se de gura hulpavă, ce-i răsufla sub tălpi otrăvindu-l.

Se trezi cutremurat. Întinse mâna dreaptă, aprinse lumina şi privi ceasul. Era abia 4 şi 20... Se ridică sufocat din pat şi se duse înspre fereastră, de afară îl ţintui negru şi gol întunerecul, care întinzându-şi braţul îl cuprinse tremurător, apropiindu-l, până când fruntea i se lipi de geamul rece şi transpirat. Închise ochii lăsând răceala să-i liniştească mintea. Se întoarse şi se uită din nou la ceas. Se duse afară, se spălă îndelung cu apă rece, după care intrând

în casă scoase costumul cel negru din dulap, înhăță cheile de pe masa şi ieşi pe poartă. Cu paşi mari se duse înspre bloc, deschise uşa grea de metal, urcă treptele în spirală şi ajuns sus trase husa de pânză a telescopului.

O singură lumină palidă, roşcată răzbătea printre zgomotele stinse ale oraşului. Probabil că dormea cu lumina aprinsă. Se uită îndelung, ca un lup ce-şi adulmeca prada. Ea se ridică brusc, din somn cu o senzație nejustificată de spaimă, se aşeză pe marginea patului, se uită țintă şi buimăcită înspre el. Un mare semn de întrebare i se aşternu pe chip. Se ridică încet şi făcu cinci paşi spre fereastra deschisă. Se izbi de perdeaua albă de care-şi sprijini fruntea şi rămase aşa sprijinită, uitându-se lung în întunerec. Intre ei se întindeau antenele oraşului. Îşi ridică mâna dreaptă şi o duse încet către frunte, apoi nedumerită se întoarse şi mai privi încă odată peste blocuri. Apucă cu amândouă palmele cruciulița de argint de la gât şi sărutând-o îşi spuse şoptit : "Doamne ce o mai fi şi cu spaima aceasta ce mă sufocă? De ce să mă tem? Întreg oraşul doarme liniştit sub ocrotirea aripelor tale. Dar spaima aceasta ce se ridică din mine, de unde vine, şi de ce?! In mod sigur vrăşmaşul meu a hotărât să mă omoare! Îşi răspunse trist. Pentru ce? De ce Doamne nu suportă oamenii adevărul?! In fond ce poate fi mai prețios pentru un popor decât adevărul său istoric, despre trecut şi prezent. Si oare nu Adevărul ne va face liberi!? Deci vrăjmaşului meu nu-i place adevărul tocmai pentru că nu ne vrea liberi, dar dacă nu ne vrea liberi ne vrea robi, robii săi insomniaci, însingurați şi trişti dacă nu chiar bolnavi de tristețe. Un popor bolnav de frică şi de tristețe. Iar valorile sale care sunt? Minciuna, vrajba, pisma, invidia. Unii trebuie să tacă ca nu cumva să se vadă ce urâți sunt ceilalți sufletește." Îşi ridică mâna dreaptă şi o duse încet către frunte, apoi nedumerită se întoarse şi mai privi încă o dată peste blocuri. Se duse în bucătărie, îşi făcu o cafea, o

aduse în cameră şi începu să scrie cu rânduri mici şi dese. Din când în când ridica ochii şi privea nedumerită spre blocul de vis-a-vis.

”Haide păsărico pune piciorul pe fereastră şi vino la mine!” rânji sinistru Cain.

Ea mai privi odată nedumerită întunerecul din spatele ferestrelor. Se apropie apoi cu paşi mici de fereastră, trase perdeaua şi aşezându-se cu coatele pe geam începu să privească lin lumea. Deasupra blocurilor, liniştea dormea sprijinindu-se pe antene, ferestre, stele şi lună, învăluite toate într-un sunet stins de greier.

A doua zi, Cain pândi până aproape de ora 11, când ea plecă cu o mică sacoşă în mână. Privi multă vreme în urma ei şi într-un târziu coborî din maşină, urcă încordat cele cinci etaje, şi se opri pe palierul întunecat în faţa uşii ei. Scoase cheile, şi grăbit pătrunse în casă, închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea. O adiere umflă perdeaua albă, ca pe o pânză ce purta un vapor şi Cain tresări speriat. Se repezi înspre masa de lucru pe care hârtiile stăteau împrăştiate, se aşeză pe scaun şi începu să răsfoiască, citind grăbit şi poticnindu-se în scrisul mărunt şi întortochiat. Intră apoi în bucătărie, ridică capacul unui vas şi întinzând două degete apucă două sarmale pe care le îndesă grăbit în gură. Scoase batista din buzunar, se şterse la gură şi scoţând din buzunar o sticluţă turnă peste mâncare câteva picături. După aceea ridică uşor canapeaua, trase câteva teancuri de hârtie, le puse într-un sac de plastic şi deschizând uşa bucătărioarei captură în sacul său hârtiile mototolite din coşul de gunoi. Înainte de a ieşi, aruncă o privire în jur, aranjă colţul feţei de masă, ieşi şi încuie uşa. Aruncă sacul cu hârtii pe bancheta din spate a automobilului şi demară în grabă. Ajuns acasă intră cu maşina direct în garaj, scoase sacul cu hârtii, încuie şi intrând în casă puse sacul de plastic sprijinit de piciorul scaunului. Puse costumul cel negru în

dulap, îşi puse halatul alb, îl legă strâns în cordon, după care prepară un ibric mare cu cafea. Scoase din dulăpior o ceaşcă mare, îşi aşeză cafeaua la îndemână pe masă şi începu să citească.

Când termină, afară era deja întunerec. Închise fereastra, stinse lumina şi întinzându-se în pat, cu mâinile sprijinite sub ceafă, oftă îndelung. Întinse prin întunerec mâna înspre noptieră, apucă paharul şi-l duse gânditor spre gură, paharul era însă gol. Se întoarse nemulţumit pe o parte şi începu chinuitoarea numărătoare dinaintea somnului. Intr-un târziu adormi. Vântul şuiera atacând ferestrele, valuri de frig se coborau dinspre munte, încercând să găsească adăpost prin casele oamenilor. Cain se răsuci înfrigurat strângând plapuma sub bărbie. Obsedantul său vis apăru tăios şi insinuant... un iepuraş i se strecurase în casă rozând tacticos şi nepăsător piciorul patului. Cain tresări în visul său, privi buimăcit iepuraşul alb, care parcă nebăgându-l în seama, îşi vedea de ronţăit mai departe, deşi permanent îl privea cu un ochi sticlos, dintr-o parte, parcă râzându-şi de el. Cain se înfurie şi încercă să se ridice, dar o greutate îl ţintuia întins, în vreme ce nu-şi putea deslipi ochii de pe animalul care rodea insistent. O spaimă enervantă creştea în el, când în luciul oglinzii o descoperii pe ea, îmbrăcată într-o ie din pânză albă, închisă până sus la gât, aşa cum poartă tărăncile. Părul îi era despletit şi parcă din fire de beteală aurie, strălucind stins în lumina lunii. Îi întindea un caiet cu coperte azurii. Cain zâmbii amuzat, întinse mâna şi deschizând coperţile începu să citească:

"*...dar noi, ca nişte oameni simplii ce suntem ştim că funcţiile sunt trecătoare, iar răzbunarea este arma imbatabilă a prostului, a trufiei şi făţărniciei care sunt goale pe dinlăuntruri... asta este viaţa ! Cât despre dvs. cei*

care sunteți părinți şi aveți copii, fiți cu mare grijă, lupii pândesc şi doresc să înhațe oile şi să le mănânce, dar asta nu depinde de ei... Păstorul hotărăşte, căci lupul nu va fi păstor niciodată, decât că în vremuri grele se furişează şi răpeşte câte o mioară... iar noi, ca nişte oameni simplii ce suntem, ne vom vedea de trebuirile noastre şi vom îmbătrâni cuminte, şi suferind, ca tot omul de rând. Dar aceşti lupi, imbatabili şi cruzi, nu-şi acceptă nici propria lor nemernicie, căci nemernici fiind se vor nevinovați precum mieluşeaua, prostiți fiind de nemernicie, se vor curați într-u spirit precum Mielul şi iubiți precum frumusețea... Dar cine a văzut lup să fie admirat, când toate pădurile cu suflările lor nu fac decât să se teamă de el, ori să fugă precum iepuraşul, ori să lupte precum Leul!? In ce mă priveşte aş vrea să pot fi chiar Păstorul care mai presus de sine îşi are de apărat turma sa, şi ce este un păstor fără de turmă! Atâta este avuția sa, dar nici nu va fi vreunul Adevărat care să se teamă de lupi. Dar nu sunt decât o oaie bătrână, care dă pe mieluşele înapoi, când vine lupul la turmă, căci ea ştie că lupul nu face decât vărsare de sânge. Şi prin gestul acesta vreau să le apăr şi pe fetele voastre, pe care le învăț să refuze să devină desfrânate pe bani gata, pentru nemernicii pozițiilor înalte, ale căror pofte oricum nu le mai satură decât murdărie mai prejos decât firea omenească. Pe ei îi mână frica înainte, frica de moarte în urma cărora vor da socoteală, căci o mare judecată ne aşteaptă pe noi toți şi deşi nu cred, se tem... Şi trăiesc cu spaima aceasta în ei înspăimântându-ne şi pe noi. Şi ca orice impotență şi impostură spirituală încearcă subterfugii groteşti, crezând că se poate scăpa de moarte, ori că se pot substitui Lui Dumnezeu, că se pot ascunde de el şi de soartă în palate de marmură, închizându-se în beton şi metal greu. Cât despre mine, ştiu sigur că am să mor! Mă veți speria voi cu moartea când

moartea-mi e scrisă deja, şi-mi aparţine cum aparţinătoare-mi e Viaţa?! Căci cine scris-a viaţa aceasta scris-a şi moartea cu ea, deopotrivă mie cu viaţa! Cum trăieşti aşa şi mori!... omul simplu îşi asumă prezenţa morţii ca pe ceva firesc... şi absurd este să nu vezi cât de firesc se moare! Iar de judecată mă tem, ca oricare rob, ca oricare rege, dar ştiu că oricât de grea ar fi ea, va fi dreaptă , şi din voinţă proprie am făcut lucrările mele, şi cu propriul suflet voi răspunde pentru ele. Cât voi fi greşit cu adevărat numai Dumnezeu ştie, dar nici nu mă va judeca decât el! Şi poate nici că mă va judeca, şi uitându-se Milostiv către mine va rosti răspicat: Treci mai la Dreapta, oaie bătrână, deşi rea eşti a mea! *... Să-mi fie frică de moarte?! e absurd! De sufletele moarte şi coborâtoare-n tăcerea de ghiaţă, trebuie să ne temem! căci în spaima lor de judecată vor să se agaţe şi să târască totul după ei... Nu-i vedeţi cât de temători sunt?! Când vorbesc se bâlbâie, spaima creşte în ei precum creşte pâinea în cuptorul încins. Dar ce putem noi să le facem? De iertat i-am iertat! Că ne-au oropsit înfometându-ne, ca să se împileze ei, ne-au batjocorit, ne-au omorât copii, ne-au luat pământul de sub case şi pâinea de la gură, în foamea şi în goana lor neostoite, după putere! Şi ce este de fapt această putere, doar posibilitatea de al batjocori pe celălalt cum vrei, când vrei şi unde vrei?! Posibilitatea de al minţi în faţă, obligându-l ca el să te creadă!!!...Nimicul... lunecos şi rece precum trupul şarpelui, ce ţi se uită în ochi când îi dai pâine, şi după ce a înhăţat-o te omoară cu veninul lui. Ce să le facem?! Poate să-i mângâiem, să-i plecăm la pieptul nostru de mame neîmplinite, căci ei au vrut, şi doresc, să ne smulgă până şi această împlinire... Si când apucăm să naştem, pruncii noştri slugi să fie pruncilor lor?! Să ajungem în plin secolul 20 să murim de foame, un popor muncitor, plin de talent, de dorinţa de a munci, dar care nu*

mai rabdă să muncească fără să aibă ce i se cuvine?! Pâinea Lui! Pentru că lor nu le ajunge niciodată! Ei au tot timpul nevoie de ceva, şi nevoile lor sunt mai importante decât nevoile celor de dedesubt! Parcă dacă se prăbuşeşte dedesubtul mai şade deasupra ceva?! Spune-le dacă vor să înţeleagă şi dacă vor să priceapă ceva?! Putem doar să le picurăm câte o lacrimă pe frunţile lor temătoare... şi poate , dacă mai aud ceva, să le spunem că nu cu mintea se poate înţelege şi conduce un popor, ci cu mintea unită cu inima urcate mai sus, către Dumnezeu!!! Că acolo Adevărul se linişteşte, Dreptatea se alintă şi Iubirea face rod.... Numai aşa vor cunoaşte şi simţi ce trebuie grijit, şi ce pus în întunecate uitări. Dacă ei nu vor să-şi vadă inimile, noi ce să le facem?! Să le dăm din inima noastră? Am făcut-o şi o facem mereu şi pe aceasta! Dar decât să dai neiubirii bineţe mai bine te laşi păgubaş! Nici o nădejde, nici o speranţă, iar rază de lumină nici leac! Dacă ei nu vor să-şi vadă inimile, noi ce să le facem?! Neiubirea din ei creşte cu ură atât de mare că nici o iubire nu-i mai satură. Si atunci plecăm capul şi spunem încet: "Doamne, apăra-i de împietruirea aceasta, măcar să ne aperi pe noi, şi ajută-ne şi pe noi şi pe ei! Că nu se ştie ce se mai alege de lume!?

Un singur lucru mai străluceşte viu şi aprig în ei, antrenata lor voinţă de neînvins. Dar oare, vă întreb, nu este nebunie această voinţă dusă, indiferent de rezultat, până dincolo de limita bunului simţ?! Ce ne mai pot ei oferi decât secătuială, împietrire şi o voinţă neînfrântă, care demult devenita trufie!!! Iar chipurile lor frumoase, de făţarnici ce sunt, nu mai ascund decât desfrâul, nebunia şi impostura... Ti-e milă de ei când nu poţi să-i iubeşti, şi uitându-te la ei ţi se face ruşine, şi eşti umilit (tot tu!) de lupta propriei tale puteri de a mai ierta şi iubi. Si-ţi spui: "Nu e bine!"... Dar cât să rabzi?! Si apoi ei nici măcar nu au nevoie de iubirea ta, a omului simplu, pe care îl

dispreţuiesc într-atât de mult încât îl judecă la grămadă, şi nici nu încearcă să-l înţeleagă altfel, pentru ei noi suntem "forţa de muncă", care trebuie manipulată într-u domnia şi preamărirea grandorii şi orgoliilor lor... Si în cele din urmă devenim indiferenţi şi râdem, căci în simplitatea noastră suntem oameni liberi, şi mâncăm, şi bem, ne ţinem sărbătorile noastre, facem copii şi îi spălăm, îi şcolim, şi-n simplitatea noastră dăinuim aici de veacuri, şi vom dăinui veac după veac, cu amărăciune, în timp ce domniile lunecă şi pier! Si se perindă unele după altele şi tot nu ne pot înţelege şi iubi! Aţi ajuns pentru noi precum musca scârboasă ce bâzâie pe la coada calului, tot bâzâie... şi noi, precum calul de povară ridicăm coada plesnind din ea, ca şi cum i-am avertiza: "Lasă-mă bă, în pace!!! Mă n-auzi!" Ei o ţin pe a lor, noi pe a noastră! Nenorocirea lor este că oamenii simplii sunt mult mai mulţi decât ei, şi asta lor le naşte o spaimă şi o silă cumplită, un frison rece şi un tremur nervos pe şira spinării. De zeci de ani privesc în albume "Mâncătorii de cartofi", dar nu-l pot cuprinde şi înţelege pe "mâncătorul de cartofi", care mănâncă şi bea cu noduri dumicatul lui simplu, în casa lui mică şi de cele mai mute ori întunecoasă... apoi se şterge cu dosul mâinii la gură şi pune capul pe pernă liniştit, cât poţi fi de liniştit când n-ai nici pâinea cea de zi cu zi! Dar omul e sătul cu cartoful lui, cu nevasta lui, şi ştie că asta ia dat lui Dumnezeu! Grija zilei de mâine în mâinile Domnului e! De parcă cine ne-a ţinut pe noi până acum!? Se scoală peste noapte îşi priveşte plozii, şi visează să-i trimetă pe la şcoli, îi mai grijeşte coperindu-I până la gât, se scarpină şi aproape adormit se duce la muiere, stinge lumina, se întinde şi apoi liniştit, pe perna lui, sforăie de n-are păreche-n lume.

Ailalţii nu mai au somn din pruncie! Lor niciodată nu le ajunge.. nu le ajunge casa, nu le ajunge masa, nu le

ajunge muierea, copii lor nu-s ca ai altora, căci din sângele lor nu pot naşte decât genii, necum vre-un fitecine. Genii... de care oricum lumea-i sătulă! iar pruncii, ca toţi copii nu vor decât să se joace cu fata vânzătoarei din colţ sau a plutonierului, care au păpuşi de cârpă, dar cât de minunate-s papuşile lor cu feţele din ciorapi şi păr de lână. Pe când păpuşile lor nu-s bune de nimic, fie ele cu ochi de porţelan şi rochiţe de prinţese... da prea-s ţeapene şi fandosite... şi lasă copilul păpuşa-i scumpă-n noroi şi fuge după fata plutonierului, să se joace amândouă cu păpuşa de cârpă... Asta da păpuşa! O ţine pruncuţa strâns în braţe, asta ţine la toate tăvălelile, şi apoi numai păpuşa asta de cârpă ştie să fie şi prinţesă, bucătăreasă, măturătoare şi vapor. Pruncuţa răsfăţată nu mai mănâncă de mult cu plăcere friptura cu suc de portocală şi cu salată verde, culeasă din sere, în miezul aspru şi friguros al iernii, dar când se duce la fata plutonierului şi mămică-sa îi dă o felie de pită unsă, mănâncă de zici că-i cea mai bună bucătură din lume... şi uite aşa cresc toţi copii din lume. Până când, mai mari ajunşi, încep să înţeleagă că ei tot la păpuşa de cârpă au rămas, numai că acum pruncuţa nu vrea decât să iei păpuşa fetei plutonierului, uneori chiar şi pita unsă, să fie numai ale ei. Nu se lasă nici una. Una că-i trăbe ei, ailalaltă că nu şi nu...! că-i păpuşa ei...! şi în această luptă de multe ori se dovedeşte că pita cu unsoare dă putere mai mare la copilă, şi pruncuţa mănâncă şi ea câte o bătaie, şi nu prea-i obişnuită, că toate cele i s-au cuvenit numai ei! Aşa ni se îmbolnăvesc copii de nervi, e bine să mai înveţe şi răsfăţul să stea cu grumazul plecat, că nu se ştie niciodată ce-i cere viaţa, şi unde o ajunge!

Cât despre domniile, pe care noi le ştim bine, aşa cum nu ne-au ştiut ele pe noi, n-au de ce se teme de oameni, teamă-se de propriile inimi care îi vor pierde într-o bună zi... Deci "Mai îndărătul meu Satano căci este scris: "Să

nu te închini decât Domnului, Dumnezeului tău!" In luptă câştigă cine trebuie, adică cine are Dreptate! Şi noi luptăm de mulţi ani, şi au stat deasupra luptei când unul când celălalt, însă armele noastre nu au fost aceleaşi, noi cu steagul păcii, voi cu steagul sângeros; noi cu vorba caldă şi bună, cu pita şi sarea, voi cu pizma, invidia, bârfa şi isteria celor ce nu pot înşfăca ce vor ei; noi cu sabia Dumnezeului nostru, Cuvântul, voi cu mitraliere şi puşti, cu te miri ce unde şi laseri şi paranemernicii. Noi cu liniştea sufletească, voi cu neruşinarea, ţup după voi! Ei atunci cum? Nu pot fi învinse ele, cele bune de cele rele, că nu se poate... Nu îngăduie Dumnezeu! De când îi lumea lume, binele şade mai sus decât răul! ... Caine!!!... trezeşte-te frate la realitate, nu mai privi cu lăcomie la ogorul fratelui tău!!!" Ea îl privi lung din oglindă şi aşezându-şi mâinile liniştit în poală îl întrebă stins: "Cine are Dreptate?!" după care dispăru într-un abur strălucitor.

Cain se zvârcoli tremurând în aşternutul său, o sete de fugă puse stăpânire pe el, se strecură iute, şi apucând precipitat costumul cel negru, îl aruncă pe el, deschise în goană uşa şi urcându-se în maşină demară în mare grabă. O lume întreagă, hulpavă şi rea fugea în urma lui, târând prin mocirle pancarte, afişe de circ, urale stridente, sticle incendiare, icnete şi răgnete de disperare, răni sângerânde şi Durerea. Cu o sabie de nea o veşnică întrebare tăia înaintea lui, în urma lui, pe de lături, din spicele verzi ale grâului ce izbucneau din ţărână în lumină, din culorile răsăritului de zi, lumea întreagă striga: "Caine, unde-i fratele tău?"

Trase maşina pe o alee umbroasă şi o durere înfricoşătoare i se ridică din piept. Îşi plecă creştetul, sprijinindu-l de volan şi zăcu aşa până-n miezul zilei. Când deschise ochii, lumina-l durea. "O omor!" gândi. Goni cu maşina înapoi, până ajunse în centrul oraşului, coborî în faţa agenţiei, de unde cumpără cinci bilete de tren. Se opri

la un telefon public şi formă câteva numere. Constată, uitându-se la ceas, că cele patru convorbiri scurte duraseră doar trei minute. Se relaxă, în sfârşit, frecându-şi mulţumit mâinile. Ajuns în faţa casei constată, din nou, performanţa de a fi cel mai rapid bărbat din lume. "Lasă cucoană, vezi tu cine suntem noi!" Aşează cu imensă grijă costumul negru în dulap, îl mângâie pe una dintre mâneci, se răzgândi apoi, îl scoase iarăşi şi întinzându-l pe masa de bucătărie îl călcă îndelung şi meticulos, insistând la mâneci şi la genunchi. Scoase câteva cămăşi din dulap, apoi câteva lucruri mărunte şi le aşează într-o mică şi elegantă geantă de voiaj. Luă în cele din urmă o carte de versuri din biblioteca şi, întinzându-se comod pe canapea, începu să citească. Din când în când un surâs satisfăcut îi încolţea chipul. Stinse lumina devreme, înhăţă de pe noptieră cutia cu pastile şi paharul cu apă stătută şi, după ce le înghiţi, adormi ceva mai liniştit.

Tenul străbătea câmpia lăsând în urmă într-o rostogolire luminoasă cerul, satele, pădurile şi spicele verzi de grâu, adunate toate într-un cântec ce umplea spaţiul pornind din auz către inimile călătorilor. Maria stătea cu fruntea lipită de sticla rece a ferestrei. Lumea defila într-un dans tandru. Un murmur ca de rugăciune se înălţa din pământ şi faţa i se lumina privind înspre lume, cu bucurie şi credinţă. Vestea cea mare venise atât de discretă şi timidă printr-un telefon, chemând-o într-o lume care-i mărturisea că o iubeşte. Era în acelaşi timp fericită şi temătoare. Călătorea pe acelaşi drum pe care-l străbătuse de atâtea ori, spre casa bunicilor ei, dar de data aceasta o mare speranţă năştea în inima ei.

Ca dintr-un triunghi luminos răzbăteau înspre ea imagini vechi, amirosind a mere şi busuioc. Sunetul tandru al amurgului, adunat în clopotul satului, ce vestea

încheierea unei alte zile, şi în acelaşi timp răsăritul zilei următoare. *Stăteau toţi trei pe prispa casei albastre...*

Moşul, Mama-Mare şi Măriuca. Soarele mângâios strălucea culcându-se pe asfinţit. Tata-Mare ţinea pe genunchi o carte pe care-o răsfoia plin de curiozitate. Mama-Mare, tandră îşi rezemase tâmpla de umărul lui şi-şi ţinea mâinile împreunate în poală, ascunse sub şurţa neagră.

- Hi, numai, ceteşte-i la copilă, vezi numai care-i zodia ei?

- Stai, că-i cetesc! Stai liniştită copilă, o atenţionă rădicându-şi degetul arătător al mâinii drepte. Atâta să-nvârteşte până oboară ceva! No!... Racul. Semne particulare. Spune-i la copilă să-şi deie bluza jos să ne uităm.

- Te pomeni că să va face copila vre-o mândră mare?! zise Mama-Mare, ducându-şi râzătoare mâna la gură.

- Atâta lucru, parcă mumă-sa cum o fost înăinte de a să mărita?! zicea moşul râzând pe sub mustăţi. Taci muiere să cetesc mai departe!

Copila stătea şi ea înăintea bunicilor. La cei trei ani era plăpândă, era tare caraghioasă, stând aşa cu pantalonaşii răsuciţi pe buric şi cu ochii plini de curiozitate, întrebătoare nevoie mare... Îşi studia preocupată şi timidă degetele de la picioare, răsfirându-le şi îndoindu-le, când pe o parte, când pe alta.

- No! zise bunicul... să mergem mai departe.! Din punct de vedere al ocupaţiei .. Ui ce zice!... Zodia aceasta va da mari meşteşugari, bijutieri, scriitori, artişti ai scenei şi oameni de ştiinţă înflăcăraţi, dar deopotrivă marii avari şi afaceriştii murdari, lipsiţi de scrupule. Sunt veghetori asupra situaţiei lor materiale şi rare ori vor pierde ceva din ceea ce le aparţine. Nu se lasă terorizaţi cu uşurinţă,

maltrataţi ori păcăliţi. In general sunt răzbunători, dacă nu intervine educaţia pentru a-i învăţa stăpânirea de sine. Iartă cu uşurinţă, dar din cauza marii lor sensibilităţi dacă i-ai rănit vre-odată te supraveghează toată viaţa, aşteptându-se la un nou atac. He, he! zise Moşul. Numa, numa!!!

- No, acuma spune Marie, tu ce-ai vrea să te faci?! şi să gândi că probabil nepoată-sa să va face batăr un meseriaş, ceva, bijutier ori altă meserie fainã, de muiere... In vremea asta Măriuca număra în gând toate posibilităţile ca să răspundă moşului. Bunica râzând să ştersese cu şurţa la ochi şi intrase în casă , să mestece mămăliga... Măriuca îşi măsurase din nou deştele privindu-le lung, le mai răsfirase şi rădicându-şi ruşinoasă privirea adumbrită de gene lungi, amintindu-şi poveştile pe care le dorea în fiecare sară, iară Tata-Mare n-avea vreme, îi apărură în minte literele mari şi albe ale cuvântului scriitor, scris cu doi de ii. Să mai codi oţără şi apoi spuse sigur şi răspicat:

- Scriitor!

Tată-sau Mare tresărise uluit, apoi zise tare, cu vocea lui groasă, ce răsărea de sub musteţi:

- Să te audă Dumnezeu! şi-şi făcu iute semnul crucii... Închină-te şi tu copilă!

Din bucătărie bunica ieşii grăbită şi cu lăcrămi în ochi o apucă şi o rădică până-n ceruri, coborând-o apoi o prinse şi-o sărută iute pe amândoi obrajii.

- Ai să scrii şi de Mamă-ta Mare şi de Tata Mare ceva? Spune numa ce-ai vrea să scrii? Şi întorcându-se către bătrân îi zise râzând:

- Dapăi, tu ce crezi?! Mânce-o muma pe ea!

- Păi, să izmeni copila, poveşti pentru copii!!! şi închizând uşor ochii pe retină îi apăru din nou cuvântul acela, ca o taină, pe care încă nu o înţelegea.

- No, zise Mama-Mare, hida-ţi numa să mâncăm ceva! apoi iute la culcare.

În câteva minute masa era pregătită, pe ea strălucea un ştergar alb din pânză de in mestecată cu bumbac, iar în mijloc ca un soare aburind, şedea ditamai namila de mămăligă. In tigaia de pe cârpător să ruşina o păpară ardelenească, făcută cu felii groase de slănină friptă, iar în ulcică laptele de capră pentru copilă.

- Tu ce mânci copilă?! întrebă Mama-Mare după ce spuseră fain rugăciunea şi să închinară.

- Ce mâncă Tata-Mare! răspunse simplu copila...

- No, iute apucă o bucată de mămăligă şi-ntinge-n păpară, numa că musai trăbe să-ţi bei şi laptele, altfel şti că să supără mumă-ta, că o poruncit să bei dimineaţa şi sara lapte de capră! Că apăi nu ştiu ce-i cu tine, că mintenaşi cum apuci la oraş te faci ca lămâia de galbenă la faţă. Ute numa, acuma gândeşti că ai două mere-n obraji!

Măriuca înfuleca de zor. Înşfăcase o bucată mare de mămăligă pe care înfiptă-n furculiţă o tăvălea prin păpăradă, după care apuca şi câte o felie de păpară şi iute, dăi cu ea la gură, nu cumva să le piarză pe drum. Apoi, mintenaş înfigea cu hotărâre furculiţa în salata de "crastaveţi". Cât ai zice "peşte" amândoi dădeau gata ditamai namila de păpară. Cu un gest firesc să şterse cu dosul mâinii la gură, pe unde unsoarea-i curse-se pe bărbie. Să uită înapoi ruşinoasă la Mamă-sa Mare.

- Nu te mai şterge cu mâneca, că mâne-poimâne când oi mere la Bucureşti te ceartă mămică-ta! pune numa mâna pe ştergar şi şterge-te întâi pe mâni, după aia la gură. Şi mintenaş să-ţi bei laptele, îi mai zicea împingând binişor ulcica mai aproape. Suie-te apăi în pat, spune-ţi rugăciunea şi te pui la culcare.

In câteva minute masa era strânsă şi pusă la locul ei, înăinte între fereşti, cu icoanele lucind deasupra şi cu ştergarul cu flori alese, atârnând de-o parte şi de alta.

Măriuca îşi arunca iute pijamaua pe ea, să suia în pat. Strijacu de paie foşnea plăcut, dedesubt şi parcă în urechi îi răsuna un chiţăit subţirel de şoarece.

- Mamă-Mare, Mamă-Mare, îi un şoarece în pat!!! sărea cât colo râzând şi să cuibărea între Tată-său Mare şi Mamă-sa Mare, în patul lor. După ce să gâdilau bine şi râdeau până le dădeau lăcrămile, o trimetea la culcare Moş-său cu o palmă la funduleţ "să-i fie învăţare de minte pentru mâne, să hie cuminte!"

Măriuca să aşeza în genunchi, cu faţa spre părete unde era o icoana cu Sf. Gheorghe şi-şi spunea rugăciunile. Când închidea ochii vedea în fişteca re sară un Înger mare, cu aripe albe şi cu cămăşuţă strălucitoare, stătea înăintea ei cu o sabie strălucitoare în mână, şi cu o lumină. Tot strângând din ochi şi uitându-se la El, Măriuca rămânea cu guriţa căscată şi uita să se mai roage. Atunci Îngerul să întorcea numai oţără, din umăr, îi zâmbea şi-i făcea semn ca şi când ar fi spus" Dă-i înăinte!". Mintenaş vorbele-i veneau în minte. Să întindea apăi, uşor, în pat, să mai uita de câteva ori pe părete, deasupra patului, punea capul pe pernă şi dinăintea ei, pe păretele de lângă sobă Sf. Gheorghe să cobora din icoană şi în umbrele şi luminile ce să iscau din vatră să tot lupta cu balaurii cei răi. Alteori să cobora chiar Domnul Ştefan cel Mare, cu oaste măreaţă, de să tot plimbau pe părete, de parcă să tot duceau la luptă. Tare mândru mai era! Semăna cu Moş-său, cu mustaţa-i răsucită şi cu părul înspicat! Avea oaste strălucitoare, toţi voinici, unul şi unul, bărbaţi întregi la trup şi la fire. Toţi călări pe cai albi. In ureche Îngerul îi şoptea că cine mere dinăintea oştirilor musai totdeauna-i Iisus Hristos. Adormea Măriuca cu ochii la luminile de pe părei. Aţipea

şi mai deschidea când şi când câte un ochi, nu cumva să plece Măria Sa să o lase nesărutată. Şi numa ce să pleca în jos, de pe calu-i alb şi o pupa pe obraz. De afară să auzeau şuşotelile fetelor şi ficiorilor, ba mai şi chicoteau. Unchi-său, Marin, rupea câte-o frunză de pelin şi începea să cânte. Licuricii toți veneau încetişor, încetişor şi să aşezau pe fereastră, curioşi şi să tot uitau la copilă să-l vază şi ei pe Îngerul. Să ghemuiau toți într-un colț să audă poveştile, după aia fugeau care încotro să spuie prin sat.

Zâmbind amintirilor timpul trecea cu iuțeală. In capătul vagonului un domn încruntat şi înalt, îmbrăcat în costum negru stătea sprijinit şi gânditor. Mariei i se păru că, parcă, îl cunoaşte de undeva. Trecu iute peste acest gând şi intră în compartiment. Se aşeză pe banchetă trăind ascunsa bucurie de a revenii pe tărâmul dulce şi cald al copilăriei. I se păru că în Ardeal lumea strălucea altfel, moale şi tandră, ca un vis de copil. Într-o stație mică un țăran îmbia lumea cu cireşe, iar aerul proaspăt săruta călătorii limpezindu-le privirile. Maria închise ochii şi încercă să-şi imagineze cum va fi ziua de mâine. Reuşi doar să-şi readucă starea de emoție pe care o trăia de câteva zile. O bucurie lăuntrică, ca un vis de îndrăgostit, o făcea să se întoarcă mereu cu gândul la izvorul cu apă limpede, precum cleştarul, în care-şi oglindea chipul lumea poeziei cu dealurile şi țăranii lui Blaga, ca o picătură ajunsă la Marea în care oglindindu-se nu se mai sătură să privească şi să se privească, ca o apă mică într-o apă mai mare, urmând lumea întreagă într-o străluminare de Cuvânt întru Iubire, şi iubirea crescând într-o Iubire mai mare, cât Lumea cu Cerurile ei cu tot.

Nu ajunseră bine şi Cain se apucă iute de treabă. Îşi adună în juru-i cei cinci oameni şi explicându-le scurt ce aveau de făcut se împrăştiară apoi, căci nimeni nu trebuia să bănuiască cumva că erau împreună. De altfel nu era prima

oară când făceau acest lucru, fiecare dintre oamenii lui ştia foarte exact ce avea de făcut. Dar acum în mod special Cain simţea nevoia însetată de a ucide. Trebuia să termine odată cu acest coşmar.

Intră dezinvolt în cantina-restaurant, de unde doreau sau nu, toţi invitaţii trebuiau să mănânce, altă cale nu exista în acele vremuri de foamete şi dezbinare care măcinau adânc în sânul poporului, izbindu-l pe omul de rând, care în calea tuturor furtunilor şi vremelniciilor este mai supus, ba chiar temelia pământească fiind la baza tuturor domniilor. Proastă domnia, se prosteşte şi temelia, şi se cutremură adânc, şi macină, macină!!! Decât că nici Dumnezeu nu ne lasă!

Puse deci Cain ochii pe una dintre bucătăresele rumene, o trase într-un colţ mai ferit şi scoţând o legitimaţie cenuşie din buzunar i-o trecu iute pe dinaintea ochilor. Blonda durdulie îi zâmbi temătoare şi Cain se lăsă uşor spre ea, de deasupra-i ţintuind-o până în adâncul ochilor, o intimidă până când aceasta se lipi cu spinarea de peretele vopsit de curând cu ulei verde. Cain scoase câteva pliculeţe din buzunar, se uită încă odată ameninţător spre ea şi întinzându-i plicurile îi spuse apăsat:

- Le pui câte un pliculeţ la fiecare masă, unul îl pui în ceai, se dizolvă bine şi cu apă, al doilea în supă şi seara gătiţi mâncare cu sos. Îl pui în sos şi amesteci bine. Nu te teme, că n-are nici un gust rău sau miros! Apoi ăştia cu toţii sunt atât de visători că nici nu văd pe unde calcă. Se mai uită odată ameninţător spre bucătăreasă şi se strecură pe uşa din dos. Când ajunse la colţ o văzu pe Maria venind liniştită pe aleea şcolii în care toţi invitaţii erau cazaţi şi la a cărei masă fuseseră invitaţi. Se trase iute îndărăt şi intrând din nou pe uşa din dos îi arătă bucătăresei despre cine era vorba. Îi strecură apoi cel din urmă plic şi punându-l în buzunarul halatului, îi şopti persuasiv: “asta pentru

dumneavoastră! noi plătim totul! Nu vă face-ți griji inutile, este mai bine pentru dumneavoastră, aşa veți putea dormi liniştită! Aveți în ultimul plic un număr de telefon, dacă se întâmplă ceva deosebit, sau aveți nevoie de un ajutor, pentru dumneavoastră pentru copii, sunați şi vom vedea cum se rezolvă!" Vezi-mă Doamne ajunsese Cain cineva, era o *relație*! Bucătăreasa băgă mână tremurătoare în buzunar. După ce Cain ieşi, se duse la vestiar, se uită lung la plic, cu un gest grăbit îl desfăcu, cântări după muchiile lucitoare ale bancnotelor, că era vorba de vreo 30.000 de lei. Erau cât micul ei salariu pe un an şi jumătate. Se agăță cu privirea de bani, prinse puțin curaj. Cântări în gând situația şi surâse, gândindu-se că-şi va cumpăra, în sfârşit, mica grădină a vecinului de vis-a-vis. De multă vreme tânjeau cu gândul la ea şi vecinul lor le râdea în nas, spunându-le că "n-au ei bani pentru grădina lui!". E, acum venise şi vremea aceea! Trânti uşa metalică a vestiarului şi răsucind cheia de două ori plecă veselă spre bucătărie. Cain rămase în întunerecul ferestrelor, tras după un colț, căci deja se întunecase. Ardea de nerăbdare să vadă totul cu ochii lui.

Maria intră curioasă. Era, poate, printre puținii oameni care intrau rar într-un restaurant sau cantină să mănânce. De obicei îşi pregătea singură mâncărurile, chiar cu plăcere, uneori robotind îndelung în bucătărie. Îi plăceau mâncărurile fastuoase şi gusturile noi. De asemenea inventa cu mare plăcere rețete noi. Erau însă zile când se mulțumea cu câte o salată sau te miri ce. De câteva ori pe an, în zile de sărbătoare invita pe câte cineva la masă şi atunci se întrecea pe sine în a prepara tot felul de mâncăruri din bucătăria tradițională. Moştenise de la mama sa, şi de la bunica dinspre mamă, darul de a prepara mâncăruri gustoase cu materii prime puține. Mare noroc în vremuri grele! Simțul artistic o ajuta şi în această privință căci o mâncare fie cât

de gustoasă dacă nu-i bine prezentată nu face două parale. Era curioasă să înțeleagă ce însemna mâncarea de cantină, şi pe atât de mult privi curioasă mesele aranjate pe lângă pereți, învăluite în fețe de masă stacojii. Constată cu plăcere că erau destul de curate iar mobilierul aproximativ nou. Ajungând lângă tejgheaua ce despărțea sala de mese de bucătărie, constată că vesela inoxidabilă era destul de curată, o izbiră însă neplăcut tacâmurile de tinichea, înnegrite şi cu colțurile roase sau răsucite. Ajunsese o modă ca în toate localurile publice tacâmurile să fie de tinichea de cea mai proastă calitate. Motivul era că s-ar fi furat... Nici nu era de mirare!... la cât de prost erau plătiți oamenii care munceau, mulți se apucaseră de furat din nevoia de a-şi duce zi după zi , ba alții te miri ce prostii mari mai făceau. Cert este că necinstea era în frunte şi munca terfelită în mocirlă. Asta poate spune tot ce trebuie despre o societate, despre membrii ei, despre conducătorii şi organizatorii ei. Cinstea era făcută hoață ziua în amiaza mare, batjocorită şi făcută de ruşine, iar hoția se fudulea cu lucruri de preț, mai pe la miezul nopții, dar nici o mirare, când i se alia şi neruşinarea ieşeau fudule şi-n miezul zilei şi disprețuiau pe cei munciți, batjocorindu-i în fel şi chip. Deh, lume!!! ce poți să spui!!! Ajunsă înaintea tacâmurilor Maria avu o scurtă ezitare. O bucătăreasă blondă, ca o săsoaică, veni zâmbind înspre ea şi se înghesui iute peste tejghea să o servească. Înaintea ei o alta îi aşezase pe tavă un fel de vas alungit din porțelan gros de un deget, cu o ştampilă albastră aşezată drept în mijloc, aşa cum ar fi fost prezentată o floare. Blonda se repezi şi înşfăcând farfuria ce i-o pusese cealaltă spuse ademenitor: “Pentru doamna este o alta mai bună!“ şi râzând luă una de pe o masă laterală, unde erau pregătite două porții, aşezate frumos una lângă alta, şi o aşează pe tavă. Se plecă apoi sub tejghea şi scoase o furculiță inoxidabilă pe care o şterse pe colțul şorțului şi apoi o aşează

ca pe un dar, sau trofeu, lângă farfurie. O privi pătrunzător în ochi, râse din nou, după care întoarse spatele, smulse cu mâna dreaptă un sfert de pâine neagră şi cu multă abilitate o aruncă pe tavă, cu aerul că împlineşte tocmai cel mai tandru gest. Maria îi zâmbi încurcată şi îndatoritoare apoi plecă nedumerită ochii înspre mâncare. Pe tavă mai apăruse o cană cu ceai, care de fapt era un lichid oarecum vâscos şi cu vagi pete de grăsime plutind pe suprafaţa lucitoare. O silă ca o durere răsucită i se strecură în stomac. Totuşi era moartă de foame! Apucă tava şi se aşeză în cea de a doua încăpere, o săliţă mai mică, doar cu câteva mese, probabil destinată profesorilor. Se aşeză la o masă retrasă, deşi ultimii meseni părăsiseră cam de cinci minute sala. Se uită descumpănită în farfuria ce prezenta un fel de spanac cenuşiu, în mijlocul căruia zâmbea totuşi un gălbenuş auriu înconjurat de albuşul bine rumenit. Se uită lung la pâinea neagră şi la ceaiul călâi. O silă i se ridica din stomac şi se certă singură în gând spunându-şi că prea fusese răsfăţată de părinţi, şi-i cam pretenţioasă. Decât că dacă ai chibzuinţă poţi face mâncare bună şi curată din te miri ce. Parcă o tocană de cartofi e lucru de lepădat?! Si ce parcă acasă mânca pancove?! Dar nici chiar aşa!... mâncarea asta ar umple de sila pe oricine.... Îi era totuşi foame, pe lângă toate acestea o mai deranja ceva, ce i se rotea în cap ca o idee fixă. Trăia cu impresia că cineva o urmărea de dincolo de ferestre şi parcă o îndemna să mănânce. În întunerecul de afară o privire hulpavă de lup hămesit o îndemna insistent şi batjocoritor “Mănâncă! Mănâncă!”, în vremea aceasta din stomac un rău inimaginabil şi o silă ce nu o cunoscuse până atunci se ridicau luptând cu lupul acela de după fereşti. “Doamne fereşte!” îşi spuse Maria. Se uită nedumerită spre geam, apucă furculiţa şi cu o bucată de pâine înghiţi gălbenuşul care avea, totuşi, un gust bun. Nu mâncase nimic de zece ore şi nu băuse nici picătură de apă.

Trase de câteva ori cu furculița prin spanacul murdar şi brusc ca din depărtare îşi aminti cum îi povestea tatăl său poveşti din armată, despre spanac, orez şi mazăre sau despre varză. O silă imensă o cuprinse şi mai mâncă de două trei ori din pâinea neagră, cu gust de mucegai, se uită lung înspre albuşul de ou care părea alb şi curat şi după o scurtă ezitare se ridică brusc de la masă. Când trecea printre mesele din cealaltă încăpere văzu cum un tânăr blond şi tuns foarte scurt apucase farfuria de pe tava şi-i golea conținutul, afară lângă zidul cantinei. Se miră şi de data aceasta şi alungă imaginea ca pe ceva murdar. Îi stărui totuşi în minte ca un semn de întrebare dimpreună cu senzația aceea ciudată cum că cineva ar urmări-o. Ajunsă sus în cameră privi roată cele zece paturi. Aşternuturile erau totuşi proaspăt spălate şi apretate. Se aşează descumpănită pe marginea patului şi regretă că nu-şi luase nimic de mâncare de acasă, al doilea regret ce-i trecu prin minte era că nimerise într-o cameră care nu avea cheie. Cineva îi cotrobăise prin geanta de voiaj, cu toate acestea lucrurile erau acolo, toate, doar puțin răvăşite. Un singur lucru lipsea, un lucru mic şi se miră Maria încă odată, ne înțelegând ceva. Îşi aminti că în vreme ce dăduse colțul dinspre scară un bărbat îmbrăcat în costum negru intrase precipitat în camera de vis-a-vis. Avea ceva nervos şi temător în atitudine, parcă-l fugărea cineva, sau se temea de ceva. Rămase pe gânduri şi într-un târziu apucă cruciulița de argint ce o purta la gât , se uită îndelung la ea şi o sărută. Era darul ce-l primise de la părinții ei n ziua când împlinise treizeci şi trei de ani. O mai sărută încă o dată, parcă şi-ar fi sărutat părinții şi-şi spuse gânditoare în sine: “Doamne ajută-mă!” Se întinse apoi în pat şi o linişte mare ca un Înger o învălui. Adormi cu un sentiment de siguranță şi încredere în ziua ce urma.

Dimineața când se trezi se întoarse iute spre fereastră să soarbă primele raze ale luminii. Se pregăti apoi îndelung ca pentru o mare zi. Plănui să facă o mică plimbare prin oraş, dis de dimineață cât încă aerul proaspăt mai păstra ceva din răcoarea serii şi rămânea înveşmântat în mirosul livezilor înflorite. Înainte de a ieşi pe uşă privi cu regret înspre geanta de voiaj rămasă în grija norocului, dar nici nu avea ce să facă, nu era chiar comod să se plimbe cu bagajul în spinare ca un melc, bâjbâind de ici colo. După ce ezită o clipă închise uşa şi coborî scările.

Oraşul era primitor în această dimineață de primăvară târzie. Străzile aproape neumblate, erau lăsate în voia ştrengarilor. Îşi băgă mâinile în buzunare şi se simți dintr-odată un hoinar fără griji, chiar părea un puşti pus pe şotii. Ajunse iute într-o stradă destul de mare şi-şi spuse că probabil era cea mai importantă stradă din oraş, de fapt şi trecătorii erau ceva mai numeroşi. Privi în voie vitrinele magazinelor şi lăsându-si capul pe spate se minună de acoperişurile micilor blocuri cu câteva etaje, acoperişuri din țiglă roşie, precum casele țărăneşti; dar curios lucru, pe la mijlocul lor se iveau câțiva ochişori acoperiți discret cu sprâncene roşcate. Toate acoperişurile îşi sticleau ochişorii către cerul albastru, uitându-se apoi îndelung după ea. Zâmbi fericită şi intră într-o florărie. Singurele flori adevărate era freziile, strânse într-un buchet colorat, aşteptând timide şi puțin morocănoase. Se aplecă deasupra lor şi le mirosi. Erau suave şi discrete. Ieşi aproape în fugă şi-şi înălță iarăşi ochii spre cer, de pe acoperişuri toți ochii clipiră jucăuşi. Ajunsă la capătul străzii lumea izbucni într-o piațetă.

Cine n-a văzut măcar odată în viață o mică piațetă dintr-un oraş transilvan n-a văzut nimic! Iar cine a văzut sunt sigură că s-a întors mereu în locul acela, mirat, uluit, dornic de a regăsi trecutul, veac după veac întipărit ca o

lacrimă de piatră în aer, în biserici, în pământ, în zidurile caselor, în mirosul suav de frunză crudă şi de meri înfloriți iar toamna insinuându-se în umezeala pereților, galbenul arămiu al frunzelor şi luciul umed al cuburilor de granit ce pavează centrul oraşelor. Totul poartă pecetea timpului, unele de mii de ani, altele de sute, de la granitul pardoselii până la casele cu ferestre frumos rânduite de la stânga la dreapta şi de jos în sus, cu cercevele vopsite alb , cu farmecul roşului stins al acoperişurilor timide şi naive care te privesc din toate părțile cu ochişorii sprâncenați!

Din lumina soarelui în mijlocul pieței izbucnea ca din pământ, albă şi înălțătoare o biserică cu un singur turn. Din bulevard, deodată la un colț casele toate se dădeau deoparte şi te pomeneai privind-o. Cu turnul alb ca neaua şi vitraliile frumos colorate ale ferestrelor. Din turn orologiul începu să bată cu sunete grave ora nouă. Maria îşi lăsă capul mult pe spate şi privi îndelung cerul albastru pe care turnul bisericii năştea o oază de lumină în care se roteau tandru porumbeii. Crucea de pe turlă păzea de secole cerul, piața, acoperişurile ochioase ale caselor, oraşul şi lumea întreagă adunată într-o clipă. Se apropie cu paşi şovăitori de uşa mare din stejar lustruit, îşi dorea atât de mult să intre în biserică, dar în dreptul uşii deschise, o baghetă din lemn galben stătea străjuind. Se întoarse privind piața ce se deschidea roată, largă, cu lumea negustorilor ce ridicau obloanele prăvăliilor descoperind luciul vitrinelor viu colorate. Din mijloc un stol de porumbei îşi luă zborul deschis, într-un evantai, înspre ceruri. De pe creştetul statuii lui Andrei Mureşanu un porumbel alb zbură şi se aşeză pe pragul bisericii, se întoarse lin spre ea şi privind-o îndelung, întâi cu amândoi ochişorii, apoi cu unul singur, roşu ca o cireaşă dată în pârg, clipi de câteva ori şi făcu semn, mişcându-şi capul înspre uşa deschisă. Maria privea fermecată, neîndrăznind să se mişte. Porumbelul o privi din

nou insistent, făcu câțiva paşi şi, pe sub baghetă, păşi peste pragul bisericii. Se întoarse cu fața către ea, nerăbdător, plecându-şi şi înălțându-şi capul într-un gest ritualic, mai făcu câțiva paşi, privind-o din nou şi deodată prin ferestrele ninse-n vitralii, soarele izbucnii în raze multicolore, de pe o parte şi de pe cealaltă şi strălucind în mijloc, porumbelul se întoarse spre Maria dând afirmativ din cap. "Haide intră şi tu copile!" parcă-i spunea. Maria privi cu tristețe pragul barat şi pentru prima oară în viață îşi dori să fie porumbel. Se rezemă de tocul uşii şi privi cu ochii înlăcrimați de fericire imaginea aceea a porumbelului strălucind în mijlocul razelor de soare. Si dintr-o dată lumea toată se făcu o lacrimă de copil.

" O de nu s-ar mai termina clipa aceasta într-u iubire şi pace!" se rugă murmurând şi lacrimi i se prelingeau pe obraji înnodându-se în bărbie. Porumbelul o privea emoționat şi ea-şi coborî pleoapele peste această imagine, aşezând-o în inimă, să-i fie hrană peste timpuri. Se ridică încet şi înălțându-şi capul privi pe deasupra caselor, căutând din ochi turla unei alte biserici. "Trebuie să fie o biserică deschisă, undeva în acest oraş!" Porni cu paşi şovăitori la început apoi din ce în ce mai sigură, mergând pe străzi ca după o stea. Ajunsă pe o stradă liniştită, de după colțul unei case vechi, boiereşti, izbucniră în lumină turlele Catedralei Ortodoxe. Ajunse în prag aproape alergând. Sângele îi zvâcnea în tâmple tumultos şi vijelios ca o furtună. Se sprijini de o coloană şi lunecă încet pe o băncuță, îşi lipi spinarea de peretele răcoros şi închise ochii. In piept un val ploios dădu să iasă-n lumină şi-şi înghiți plânsul ce se înnodă înlăuntruri. Deschise într-un târziu ochii şi prin ferestre lumina întreagă izbucni strângând-o la piept şi mângâind-o. Ca o furtună, pe uşă pătrunse un om îmbrăcat în costum negru, ajunse cu paşi mari până în mijlocul bisericii, privi încruntat roată, se întoarse grăbit şi dând cu

ochii de ea tresări speriat. Îşi aranjă nervos o şuviţă căzută pe frunte şi întreg chipul i se schimonosi. Maria se ridică înviorată şi ieşi în soarele amiezii. Îşi aminti cu bucurie de seara ce avea să vină. Intră într-o cofetărie şi mâncă o prăjitură, stătu mult lăsând soarele de primăvară să-i mângâie obrajii. Era tristă. O tristeţe sfâşietoare ca o lacrimă neplânsă.

In sfârşit veni şi seara. In holul spaţios al sălii se întâlni cu cele câteva colege de cameră, le salută şi se retrase într-un colţ privind pe fereastră. Gura i se uscase ca iasca şi un nod îi stăruia în piept lăsând-o fără glas. Când sala era aproape plină se aşeză pe unul dintre puţinele locuri rămase libere, în mijlocul sălii. Socotise că numele ei va fi printre ultimele anunţate. Picioarele îi zvâcneau tremurând şi trupul încordat ca un arc stătea plecat uşor înainte. Când îşi auzi numele rostit se ridică aproape bâjbâind şi ajunsă din întunerecul sălii, lumina orbitoare şi caldă o făcu să surâdă, se împiedică uşor de firul microfonului, lumea aplaudă încurajând-o. Se rosti din nou numele ei, apoi al revistei care o premiase, i se înmână diploma când din culise apăru directorul festivalului, se uită supărat la prezentator şi cu un gest nervos scrâşni printre dinţi "Nu dai nimic!", după care se uită încruntat înspre ea. "Ei, acum Doamne ce mă fac, mie îmi lipseşte clasica *pilă!* Dar om vedea noi ce facem, ce parcă talentul este de lepădat?!" Maria înţelesese mai mult gestul decât auzise sunetele şi o cortină întunecată o învălui, ca un val de ghiaţă urâtă şi uscată, ca o moarte ademenitoare şi rea care se agăţa încercând să o tragă în jos, simţi sângele adunându-i-se în tâmple zvâcnind şi scurgându-se apoi tumultos în picioare, ca o slăbiciune sau ca un leşin ce-i ajungea tremurând în tot trupul, închise ochii dorind să se lase pradă întunerecului, când o căldură tainică din inimă îi rosti cu glas plângăcios, de copil "Doamne, ajută-mă!" şi-şi strânse

pumnii silindu-şi sângele să o asculte. Deschise ochii uimiți, privindu-l tăcută pe prezentator care se uita nedumerit şi vinovat în ochii ei, ridică apoi mâna cu un gest uşor, dorind parcă să o sprijine. Maria se uita întrebătoare în jur, nu ştia ce să facă, întoarse apoi capul înspre sală şi zări oamenii încremeniți în tăcere. În primul rând o femeie îşi dusese mâna la gură. Privi tăcută în jos podeaua şi îşi spuse că ar trebui să se întoarcă şi să plece, dar deasupra întregii săli o inimă ca o lumină pulsă zâmbitoare şi o putere măreață şi tandră crescu în întreaga-i ființă. "Pentru ei!" îşi spuse Maria privind pe deasupra întregii săli. "Trebuie să rămân pentru ei! Ei nu sunt vinovați, nu le pot întoarce spatele şi pur şi simplu să plec! Pentru ei am scris, pentru ei trebuie să rămân!" Întoarse iarăşi capul privind spre cei de pe scenă şi uitându-se calm în ochii directorului de festival întrebă şoptit "Sunte-ți supărat pe mine!?" "Nu" veni răspunsul bâlbâit al acestuia. Întoarse apoi capul uitându-se încurcat înspre sală, căci de acolo se simțea ca un val aerul venind către ei, îmbibat de protest şi nemulțumire. Acolo erau oamenii din oraşul lui! Oameni care-l cunoşteau şi aveau să-l întâlnească a doua zi pe stradă. "Nu!" mai răspunse odată privind ceva mai hotărât către Maria. "Acum am să întorc şi celălalt obraz!" îşi spuse Maria. "Atunci nu vreți să dăm mâna!" zise-n continuare şi făcând un pas înspre el îi întinse încrezătoare mâna aşteptând ca acela să facă celălalt pas rămas nestrăbătut. Dinspre sală se simțea emoția aşteptării şi prin aerul încordat ca un ghem izbucni flash-ul unui aparat de fotografiat. Celălalt mai ezită câteva clipe, după care făcu doi paşi cu mâna întinsă. Îşi strânseră mâinile şi Maria zâmbi fericită. Lumea izbucni în aplauze plină de bucurie. Maria coborî mâna uşor pe lângă trup şi simți deodată cum lumea se clătina, strânse pumnii mici, căci întunerecul încerca din nou să o răpească, întinse mâna şi se sprijini de

un obiect. “Doamne, Doamne, Doamne ajută-mă! Nu acum! Nu vreau acum, am să mor altădată! Nu se moare aşa în public! Moartea este ceva personal şi discret! Am să mor altădată! Te rog!” suspină ea în sine, se mai clătină câteva secunde şi trupul îi oscilă uşor, înainte şi înapoi şi simţi strecurându-i-se uşor pe şira spinării o cruce mare şi luminoasă, o prinse de subţiori şi o rezemă deodată în picioare, şi picioarele se înfipseră zdravăn în podeaua prafuită a scenei, fruntea i se ridică, zâmbi fericită lumii şi ieşi de pe scenă surâzând. Ajunsă în afara luminii reflectoarelor primul ei gând fu să fugă. Să alerge undeva în lume! Sala era prea mică pentru ea! Să fugă în pădure! Acasă! Oriunde, numai să fugă! să-şi poată lipi fruntea de un piept iubitor! Dorea să-şi vadă părinţii, să-i simtă iarăşi ocrotind-o ca atunci când era numai un copilandru. Ajunsă în sală lumea toată izbucni din nou în aplauze şi o voce tandră şi părintească strigă “Bravo!!!” şi două mâini mari şi tandre, cum numai tatăl său putea avea izbucniră în aplauze. ”Numai tata mai aplaudă aşa, gândi mirată!” Lumea se ridicase în picioare şi aplauda. “Bravo!” se auzeau glasurile ca unul. Pe scenă prezentatorul fusese chemat în culise şi în locul lui apăru în costumul cel negru Cain. Cu faţa palidă, şi cu ochii lucind încercă să potolească lumea. Dar sala ridicată în picioare şi întoarsă înspre Maria striga într-un glas “Bravo!” Întâi o spaimă şi o ameţeală o cuprinseră şi se opri din fugă sprijinindu-se o clipă de pereţii pluşaţi ai sălii, apoi, uluită de atâta iubire deschise ochii larg, încercând să-i îmbrăţişeze pe toţi într-o singură privire şi simţi inima încălzindu-i-se şi zâmbind murmură cu duioşie “pentru voi!” şi strecurându-se printre rânduri se aşeză pe scaunul său. Lumea încă aplauda.

Cain întoarse spatele încercând să ignore sala şi, mai mult prin semne, chemă următorul premiat. Aşteptară câteva secund împreună, până când lumea se linişti, după

care Sala deveni de ghiață. Maria se ridică discret şi aproape nevăzută ajunse în stradă. Stelele se coborâră şi o cuprinseră în brațe, sărutându-i ochii. Ridică chipul spre cerul albastru şi zâmbi fericită.

Şi privită dintr-un alt unghi scena aceasta ar putea fi doar o joacă în care mai mulți copii, jucându-se pe o scenă, l-au bătut pe un frate de-al lor pentru că Tatăl lui văzându-l atât de singur şi trist, cu tălpile scufundate în cenuşă şi-a îmbiat deodată inima şi privind către el şi-a spus în sine "Copilul acesta Mă doreşte şi Mă caută! Am să-i deschid brațele Mele primitoare şi Părinteşti!" Şi plin de iubire a făcut în aşa fel ca el să primească un dar, ştiind cât de dulce era mângâierea Cuvântului pentru el. S-a uitat la el şi la îndrăgit! Dar vezi tu, cel pizmaş cum pândeşte!? Şi căzând acesta la pământ, copii îl loveau bezmetic cu picioarele până când s-a făcut întunerec... Şi apoi, aşa deodată, apropiindu-se Tatăl său şi ridicându-l de subțiori la aşezat cu căpşorul la sânul Său primitor, ținându-i capul cu Mâna şi întorcându-l cu fața-n Lumină la arătat lumii, zâmbind şi spunând cu amărăciune în gândul să luminos de Tată: "Uitați-l, acesta este copilul meu! Vi-l dau ca să-l mai omorâți încă odată, şi încă odată...!" Apoi Tatăl a plecat în mulțime lăsându-şi copilul abia înviat să le zâmbească... Lor! Şi a zâmbit şi El către copil din mulțime. Şi suflând de trei ori peste scena aceasta, suflare Dumnezeiască, ca o inimă uriaşă s-a făcut lumea şi săltând în picioare au aplaudat. In vremea aceasta un alt tată cu patru copii izbucnind în picioare a aplaudat gros şi-a strigat către copil "Bravo!" de parcă ar fi recunoscut în el "Imnele iubirii"[1] cântate de el, pentru că nu oricine este plămădit, când este lovit, să întoarcă şi obrazul celălalt. Iar copilul, abia înviat s-a luminat deodată la chip şi întorcându-se spre tovarăşii

[1] Ioan Alexandru, Imnele Iubirii (poezie)

lui i-a întrebat tandru: “Nu vreți să ne jucăm de-a literatura!?” Şi apoi a zâmbit! Ceilalți copii au plecat capetele în jos şi s-au jucat mai departe, oarecum nepăsători, iar copilul îndesându-şi bretonul, de pe frunte-înspre ochi, a plecat să se joace cu ceilalți copii care-i întorceau mereu spatele. Şi nu s-a supărat! Şi mai târziu s-a luminat la chip şi le-a spus “Poate nu vă place ce port eu în Inima mea, poate vreți să vă jucați singuri! Dar tot pe Mine mă veți iubi! Pentru că Eu vă Iubesc pe Voi! Căci nu va fi Iubirea omorâtă vreodată şi nici Iubirea de neiubit!” Şi s-a strecurat, râzând în inima lui, printre cele două uşi lucitoare.

Maria îşi plecă fruntea pe rama metalică şi rece a unei vitrine, lacrimi mângâietoare i se prelingeau pe obraji. Când deschise ochii, dintr-un afiş îi zâmbi protector chipul Poetului. Prin uşile larg deschise ale sălii un murmur răzbătea în noapte. Se auziră paşii grăbiți şi-l zări pe Cain ieşind în goană, clătinat! Se sprijini de una dintre coloanele de marmură ce sprijineau portalul, un geamăt icni din pieptul lui, după care alergă poticnit pe bulevardul cel mare al oraşului. Maria îl urmărea prin întunerec. Ajunşi în fața gării îi văzu chipul palid şi grosolan oglindit în vitrina luminată a unui birt. Cain se clătină pe picioare şi în acelaşi timp o văzu în urma lui privindu-l. Maria se opri privindu-l țintă. Cain se întoarse brusc îşi pironi privirea în ochii ei şi două şuvoaie strălucitoare şi negre țâşniră din ochii săi înspre ochii Mariei. Încordat îşi privea victima ca un şarpe necruțător, întinzând mâna şi încercând să-i apuce între degetele vinete gâtul. Maria făcu un pas înapoi. Maria se clătină odată răsuflând adânc şi strângând din răsputeri pumnii deschise ochii. Cain se micşoră deodată, devenind ca o gânganie, se întoarse pe picioarele subțiri şi tremurătoare şi încovoindu-şi spinarea înspre pământ se întunecă la chip până când deveni vinețiu, negru şi hidos.

Ochii îi ardeau ca doi tăciuni. Lângă peronul pustiu opri, fantomatic, un tren întunecat. Cain întinse neputincios mâna şi abia apucă să salte pe prima treaptă, când trenul porni tăcut, şuierând sacadat şi poticnit ca într-un dans al întunerecului.

Maria privi în urma trenului, inima îi bătea în piept ca o pasăre străbătând înalturile, un surâs cald răzbătu dinspre ea spre lume, plecând ochii văzu peronul în lumină, presărat cu boabe de grâu. Se plecă încet adunând boabele în pumnul mâinii drepte. Le ridică apoi privindu-le în lumină, le apropie de obraz şi boabele luciră foşnind, le apropie de ochi şi le privi îndelung, de parcă vedea întâia oară. Apucă un bob şi-l rontăi. Era dulce ca mierea. De sub streaşina de ţiglă a gării porumbeii foşneau. Trenul se mai zări o clipă lucind tăios în întunerec.

6.11.1994 - 28 mai 1996

Păstoraş universal

Oaia rănită se aşeză intr-o rână şi începu să sufle din ce în ce mai greu. Suspinul ei se ridica dinspre torace tremurător, ca un strigăt înfundat, îşi lăsă apoi capul din ce în ce mai jos până când cu un spasm îl culcă de tot, cu ochişorii lucind umezi şi trişti; sufla din ce în ce mai greu şi suspinat, de parcă o spaimă neagră o îmbrățişa şi ghiarele-i ascuțite, murdare, i se agățau de inimă.

Alături lupul, cu gura roşie şi băloasă îşi arăta gâfâind dinții ascuțiți şi galbeni printre care se prelingea un şuvoi de salivă, printre două horcăituri icnea şi se repezea cu un ultim efort spre oaia ce stătea la câțiva metrii... mai avea nevoie de putere, încă odată se liniştea şi cu ochii lucioşi țintindu-şi prada îşi scânteia colții murdari, ca după aceea să urmeze o nouă încercare mai învrăjbită, de a mai apuca, măcar odată prada... Un scâncet ascuțit îi curgea dintre buzele negricioase şi limba roşie se lungise atât de mult că străjuia tremurând gura rămasă înțepenită, cu colții la vedere, ca o relicvă a murdăriei, violenței si a ostentației sfâşierii ce se înfăptuise, însă nu pe deplin, în liniştea murmurătoare a pajiştei ce îngălbenea în miezul zilei, străjuind pădurea.

Păstorul, învălit în blana-i de oaie, îşi tropoti cizmele grele, se apropie de oaie, o apucă şi ridicând-o uşor o zvârli pe umăr, se îndepărtă apoi privind cu mânie şi dispreț înspre lupul înțepenit... Lupul mai icni odată neputincios şi-

şi ţintui ochii roşii, ca sângele, înspre paserile negre ce se roteau pe cerul de deasupra pădurii.
Tropăitul se auzea din ce în ce mai îndepărtat prin pădure, până când ajuns în luminiş păstorul aşează oaia lângă pătul, îi unse rănile, o lega şi o învăli apoi cu haina sa, mângâind-o pe căpşorul suspinat şi întrebă:
- Unde mi-ai fugit tu zvăpăiată de oaie?! Au nu ţi ţie bine aici lângă stăpânul tău!?... O mai mângâie odată, apoi îi aşează coperitoarea. Fluieră după câini şi cu câteva vorbe scurte trimise oamenii să jupoaie pielea lupului. Oaia se trase mai lângă piciorul lui, îşi puse lin botul pe cizma piciorului drept si mai oftă odată lung. Printre brazi, soarele lucea verde şi curios de miezul zilei.

17.11.1993 o.m.e.

Stare lirică de justiție

Coborî din tramvai şi o luă agale spre dreapta. Bătrâna stradă avea încă farmecul ei. Deşi prăfuită, cu şinele tramvaielor roase de vreme şi cuburile de granit de acum tocite, copacii umbreau răcoros amiaza fierbinte de vară şi o linişte susurătoare acoperea casele vechi, cu acoperişuri de tablă, unele proaspăt vopsite, altele purtând urmele ruginii, ale ploilor toamnelor trecute sau prafului ce se ridica ca un abur rar, aşternându-se peste frunze, pe sticlele lucitoare ale ferestrelor, pe acoperişurile caselor, ca într-o necuvântătoare, dar atât de grăitoare, trecere a vremii. Micile magazine cu obloane vechi, vopsite verzi sau maro şi din când în când în faţa câte unuia o măsuţă etalând puţinul mărfurilor prăfuite şi ele, sau faţa plictisită a vânzătorului, care mai mult privea lumea plictisit decât să vândă câte ceva din mărfuri.

Maşina de pâine se opri scârţâind din toate încheieturile, mare şi cenuşie. Din ea coborâră doi gealaţi negricioşi, cu halate albastre peste care se scurse-se parcă toată mizeria lumii. Dădură la o parte uşile masive de tabla şi scrâşnetul navetelor încărcate cu pâini zgârie auzul rarilor trecători.

- Hai Mişule! Lasă-le în faţa uşii! Ştii că ăştia nu mişcă! zise frecându-şi trei degete sub nasul camaradului său.

Între timp oamenii se adunau cu paşi înceți, cu privirile grele urmărind mişcarea lentă a celor doi distribuitori. Şarpele cenuşiu al cozii creştea văzând cu ochii, apatic ca o reptilă întinsă la soare. În copacul de la marginea trotuarului vrăbiile sclifosite se certau pentru cine ştie ce firimitură. Se opri câteva clipe in fața vitrinei magazinului cu vechi decorațiuni interioare. Aruncate claie peste grămadă mobile vechi sau noi, abajururi împletite sau din hârtie cerată, rame de proastă calitate, înflorite din abundență şi prost vopsite, şi peste toate mirosul proaspăt şi înțepător al baițului, care trebuia să le ofere luciul luminii. Peste drum atelierul de sculptură al Şcolii de arte etala jumătăți din brațele pierdute ale Afroditei, capete cu profiluri romane, torsuri din cretă pe care timpul scrijelise nepăsător lungi dâre murdare şi cute adânci de întunerecuri. Mai merse trecând pe lângă câteva case.

Deschise poarta grea, metalică şi pătrunse în curtea umbrită pe ambele părți de cele trei etaje ale clădirii vechi ce purta şi ea rănile timpului, arătându-şi indecent crăpăturile sau scorojelile tencuielii căzute. Pe dedesubt igrasia rodea cu nesaț din zidul vechi, urcând până aproape de canaturile ferestrelor de la parter. Deschise a doua uşă din dreapta şi urcă scara veche, în spirală, străjuită de un grilaj ce stătea să cadă la prima atingere brutală. Sună îndelung la uşă. Ioana deschise râzând, o privi cu capul plecat puțin pe umărul drept, după care-i spuse:

- Intră!

Dădu "Bună ziua" şi îşi aşeză sacoşa cu cărțile pe spătarul scaunului. Se aşeză netezindu-şi fusta neagră de catifea şi apoi privi direct spre băiatul care stătea pe scaunul celălalt. Ioana se aşeză pe canapea. Arătau de parca ar fi întrerupt o discuție importantă. Marius se uită

lung la Mihaela şi întorcându-se oarecum supărat spre Ioana întrebă

- Şi ea e ca tine?

- Nu! răspunse Ioana. Mihaela te rog du-te puțin în bucătărie la mama, vrea să-ți spună ceva!

- O.K.! răspunse Mihaela. I se auzi apoi vocea pe holul întunecos:

- Sărut-mâna, tanti!

- Totuşi, nu înțeleg , de ce faci asta?! Te cunosc de atâta vreme, erai încă un copil când te-am cunoscut, continuă discuția. Nu te înțeleg , ce rost are, de ce faci asta? Pentru bani?

- Intr-un fel da. Ce să facem cu cele câteva sute de lei pe care-i primeşte mama. Nu vezi!? au trecut trei luni de când a murit tata, şi am umblat de mi s-au tocit pingelele şi încă nu am primit pensia de urmaş. Asigurarea de accidente, de la ADAS nici nu ştiu dacă mai are rost să o cer, cât cheltuiesc pentru a obține-o echivalează cu asigurarea plătită... Dar nu este numai asta. Îmi este şi frică...

- Frică de ce? Spune-mi ce se întâmplă cu tine! Dacă vrei te ajut eu, uite îți dau toți banii pe care-i am la mine. Şi apoi de ce trebuie să-ți fie greu, de sărăcie, sau de moartea sufletească. Să nu crezi că lucrurile astea rămân neplătite! Ştiu că ți-e greu! Tu eşti încă un copil plin de iubire, ai vrea să-ntâlneşti pretutindeni oameni a căror spusă să o înțelegi, oameni ce-ți pot înțelege iubirea, neputința şi sărăcia. Dar vezi cât de dese au devenit armurile!? Armurile sufletelor ce se ascund... Nici nu bagi bine de seamă şi sufletul ți se îmbracă în zale sunătoare, ce plâng, e adevărat, la fiecare pas ce-l faci. Dar ce folos? Cine înțelege graiul fierului, fie el trecut prin foc şi durere? Şi atunci ce-ți rămâne? Să arunci la gunoi toate măştile acestea groteşti, să te îmbraci cu cuvintele Adevărului, ce

pot fi înțelese doar de cei ce iubesc! Ceilalți îți lasă sufletul gol, prea gol! Îi vezi în fața ochilor dar nu ştii ce vezi! Nu te încrede în ei! Ai să rămâi singură, prea singură, apoi neînchipuit de înfricoşată, vei sta în fața vieții ca dinaintea unui pluton de execuție, aşteptând pedeapsa şi aşteptând, mereu îngrozită, vei înțelege, într-un târziu, că pedeapsa a şi fost executată. Te vei uita în oglinda propriilor tăi ochi şi-i vei vedea goi, nepăsători şi meschini. Atunci vei înțelege execuția propriului tău suflet. Şi vei muri de ruşine! Şi de abia atunci va începe frica! Adevărata frică! Frica de Dumnezeu şi de judecata cea dreaptă a faptelor tale! Uite, bagă mâna în buzunar, ia toți banii pe care-i am la mine, şi ori de câte ori am să pot voi veni să te mai ajut! Acum n-am nici eu mai mulți!

- Bine, privi Ioana oarecum şugubeț spre el, asta se întâmplă o dată, dar după două săptămâni, cât am mânca din banii aceştia, ce ne aşteaptă? Tot foamea!

- De ce nu-ți găseşti un serviciu undeva?!

- Unde, Marius, pe unde am umblat mi s-au cam închis uşile în nas, sau dacă nu mi s-au închis au aşteptat ba peşcheşuri, ba alte lucruri sau favoruri de la mine. De unde să le dau eu bani ca să mă angajeze! Sau nu i-aş da eu dacă i-aş avea... Apoi şti bine că vine mereu şi întreabă de mine, dacă m-am angajat, cine vine pe la mine şi alte lucruri... Şi mai e încă ceva... Ceva ce nu pot să-ți spun, ceva ce simt dar nu pot încă defini, nu simt încă decât acest sentiment ca şi cum o negură ar pluti în aer înaintea mea şi-n urma mea... Nu înțeleg nici eu! Încă nu!

- Ioana, eu nu pot suporta să te văd făcând aşa ceva! Nu-ți dai seama?! Ceilalți, împotriva cărora trebuie să lupți tu sunt oameni, oameni adevărați, nu nimicurile acestea care încearcă să se tragă pe tine în mocirlă... Şi asta cât are să meargă, cât mai eşti încă tânără, după aceea ce se întâmplă cu tine?! Nu este mai frumos să trăieşti curat,

chiar dacă eşti atât de săracă.?! Ai o singură rochie, o speli seara şi dimineaţa o îmbraci, o calci, e curată... dar nu-ţi murdăreşti sufletul! Cum ai să mai priveşti tu lumea în ochi?! Să umbli prin casele unora şi altora pe furiş, să aştepţi până pleacă vecinul de acasă să-şi câştige pâinea lui de zi cu zi, să-i descui casa în fugă şi să cotrobăi. Şi apoi crezi că se vor opri numai aici?! Mâine poimâine cine ştie ce mai pretind... Poate chiar să ucizi, nu?! Nu te gândeşti că tatăl acestei fete a fost coleg cu tatăl tău, împreună au muncit, s-au chinuit împreună o viaţa, în fiecare zi au desfăcut pachetelul cu mâncare din hârtia lui şi l-au împărţit mâncând împreună... Au fost de sute de ori în această viaţă la o bere, şi au stat de vorbă , ba despre una, ba despre alta. Şi acum pentru că a vorbit în nu ştiu ce loc mai mult decât trebuie, sau pentru că l-au apucat nervii pe o lume nedreaptă care-i oropseşte lui copii şi-l condamnă la o viaţă nefericită, ca să se împileze alţii, a stat închis în puşcărie ca un hoţ în vreme ce hoţii s-au preamărit lumii. A murit brusc şi tânăr, aşa cum a murit brusc şi inexplicabil şi feciorul lui, în armată. Iar tu să te duci în casa soţiei lui, şi fetei lui să le urmăreşti gândurile, să le cotrobăi prin lucruri, ca să afli ce?! Că sunt şi ele o mamă şi o fiică la fel de chinuite ca tine şi mama ta!... Ca să fii tu, oropsita acestei lumi, tocmai oropsitorul lor, în vreme ce un nu ştiu cine primeşte funcţii înalte pe la partid de pe urma nefericirii nu a lor, nici numai a ta, ci în urma nefericirii voastre. Pe ele omorându-le pentru lume, pe voi pentru Dumnezeu! Două familii îndoliate, şi una şi cealaltă în pragul necazului, care să se batjocorească una pe cealaltă în vreme ce chiar batjocura face pe prinţesa şi apărătoarea dreptăţii. Nu te supăra nu există cuvânt să definească asemene abjecţie! Ştiu că tu nu ai citit Biblia, dar ce faci tu acum este păcat mare, mare păcat! Şi să şti, dacă nu te-aş cunoaşte de când erai mică nu m-aş obosi să mai discut

cu tine, dar nici nu pot să te las în halul în care ai ajuns. De abia ai împlinit optsprezece ani, aşa vrei tu să începi viaţa, în murdărie?!... Şi apoi spune-mi ce este frica de foame?! Este foamea ceva care să te învingă pe tine?! Dacă rămâi cinstit şi bun nu simţi nici foamea, nici frigul! Şi nici răsplata nu se lasă mult aşteptată! Cinstea îţi ţine loc de mâncare iar bunătatea îţi ţine de cald... Şi apoi, şti cum zice vorba românească "Pentru barza chioară face Dumnezeu cuib!" Nu crezi tu în înţelepciunea strămoşească?! Nu ştiu dacă ţi-am povestit vreodată, dar au fost vremuri cu mult mai grele, pe care tu nu le şti, eşti încă un copil. Dar eu în timpul ultimului război mondial eram deja născut, aveam doi ani... Îmi aduc foarte bine aminte că ne trezeam dis de dimineaţă din zdrenţele noastre, şi eu şi mama, pentru că tata dispăruse pe front, şi cutreieram piaţa Matache, scotoceam coşurile de gunoi să găsim niscaiva coji de cartofi. Când le găseam eram fericiţi, le fierbeam, ştii ce bune erau!? Strângeam fiecare petece de cârpă găsit pe stradă să ne peticim păturile, să nu ne răzbească frigul căci era un ger de crăpau pietrele şi lemnele de foc erau un dulce vis, ca în poveştile cu Moş Crăciun...Eu nu te trimit să scotoceşti lăzile de gunoi, dar nici nu mă pot împăca cu gândul că faci asemenea compromisuri pentru o bucată de pâine, care oricum ţi se va opri în gât într-o zi... Amară, acră şi neagră pâine!!! Mai bine las-o, arunc-o!!! Nici n-ai să-ţi saturi foamea cu ea. Şi ce asta-i pâine, e iasca sufletului tău! Ioana privea rătăcită podelele de lemn, goale, apoi spre gura sobei unde vătraiul stătea blând rezemat de sobă. Chipul îi era încordat şi trist, de o paloare ca de ceară. Ochii îi fugeau rătăciţi de la picioarele mesei înspre vătraiul rezemat de sobă. Un oftat lung ca un răgnet interior răzbătu încet din sufletul ei şi mari lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

- Spune-mi tu, atunci ce să fac?! totul a început de când sunt majoră, şi pentru că nu am încă serviciu. Întâi a venit şi a tot întrebat în stânga şi-n dreapta. Apoi a murit tata, după aceea au început să curgă facturile pe care oricum noi nu aveam cu ce să le plătim... Noi nu avem nici măcar ce mânca... Apoi m-au chemat, am mâncat... Oricum n-aveam ce mânca nici eu nici mama. Acum de bine de rău mai câştig câte ceva. De unde să ştiu eu că mă vor pune să intru hoţeşte în casele oamenilor?! Şi după aceea mi-a fost frică să mai refuz. Pentru că deja se întâmplaseră mai multe lucruri şi apoi am înţeles că nici nu ştiam de unde erau, ei erau peste tot: înăuntrul caselor, în afara caselor, în toate instituţiile, în afara lor, viermuind vaşnici şi necruţători peste tot... Acum când ştiu, este şi mai rău! Dar atunci am sperat că mă vor lăsa în pace. Acum mă simt ca o zdreanţă! Într-o lume necunoscută şi respingătoare, într-o lume în care oricât ai striga nu se iveşte nimeni să te ajute. Şi mă tem! În fiecare noapte mă îngrozesc întrebându-mă ce se va întâmpla în cele din urmă cu mine. Ce să fac?! Şi cine mă poate apăra!? Numai dacă lumea întreagă s-ar opune acestui sistem aş avea şanse de scăpare... Pentru mine nu mai există linişte!

- Bine, dar cum poţi spune cu atâta neruşinare că faci asta pentru bani!? Îmi vine să urlu! Uite merg mai departe, am să fac un compromis, deşi am jurat că nu mă voi căsători decât cu o femeie pe care să o iubesc din tot sufletul, care să fie singura femeie pentru mine, şi te iubesc şi pe tine dar nu aşa, ci într-un fel ca pe sora mea, căsătoreşte-te cu mine! Măcar aşa nu se mai pot atinge de tine. Pe urmă vedem noi ce facem.

- Nu pot accepta! Ce să fac să te nenorocesc şi pe tine?! Şi apoi tu eşti prietenul meu, este cu totul şi cu totul un alt sentiment. Pe lângă asta nici nu cred că ar fi soluţia care m-ar scăpa de ei... Nu ştiu, o să văd eu ce fac!

Apoi îmi este din ce în ce mai frică! , de câtăva vreme cineva cotrobăie şi la noi în casă, în lipsa noastră, cum plecăm de acasă cum se întâmplă acelaşi lucru. La actele noastre, scrisori, fotografii, hainele noastre cele mai intime dispar ca să apară după câteva zile, a dispărut jurnalul meu, manuscrisele mele. Toate au început să dispară una câte una.

- De ce nu te duci să reclami , în fond este dreptul tău să te aperi!

- Hm!!! pufni ea pe nas. Care reclamaţie şi cui?! Mă tem că sunt chiar ei, cei cărora le-aş putea reclama, cei care fac lucrul acesta şi apoi ăştia sunt peste tot! Probabil fac asta cu altcineva din curte, sau unul dintre oamenii lor care se simte bine acoperit. Asta este batjocoră la batjocoră... Aşa ca...!!! Încearcă să te pui tu în locul meu! Şi încearcă să înţelegi ce situaţie ridicolă, eu îi urmăresc pe ceilalţi , ceilalţi mă urmăresc pe mine, şi unii şi ceilalţi fără să ştim cine şi ce, are de câştigat din dezbinarea şi ura aceasta... Şi toate unite cu o teamă şi lipsă de încredere în ceilalţi... Când toţi nu mai vor decât binele şi prosperitatea lor mică şi egoistă, când se închid în cercul lor restrâns, cu micile lor dorinţe, fără să le pese de Celălalt. Copii lor intră la şcoală cu pile, îşi găsesc servicii cu pile, cu micile lor relaţii bazate pe ce crezi tu?! Pe micile şi marile servicii care şi le fac între ei. Dar de ce natură?!? Şi pentru mine lumea aceasta nu mai oferă nimic?! Eu nu am dreptul să-mi continui studiile, deşi am fost printre cei mai buni elevi, dar n-am avut Pila! Eu nu am dreptul la muncă, la un mic serviciu cu un venit derizoriu din care să-mi mănânc pâinea simplă şi chinuită împreună cu mama... Peste tot numi ei! Iar eu ce să fac?! Indiferenţa umblă pe stradă în rând cu noi, şi din disperare mulţi vor cădea pradă întunerecului... Ah, dacă n-aş fi conştientă de lucrul acesta care a devenit cancerul nopţilor mele!!! Peste tot nu există

decât ei, te loveşti de ei mergând pe stradă, în instituțiile de tot felul, în şcoli... îi cunoşti după mersul lor prudent şi oarecum ascuns... Uneori îi saluți şi îi respecți şi îi crezi oameni serioşi! Şi când colo moarte lasă după ei. Dar eu vreau sa trăiesc!!! Vreau să trăiesc şi eu! şi pentru mine nu există altă cale decât să fiu asemenea lor, mincinoasă, fățarnică, trufaşă, slugarnică până la umilință şi cu grumazul plecat, îngenunchiată înaintea nimicului să aştept până unul dintre ei se va îndura să-mi dea şi mie o bucată de pâine? Mi-e silă şi n-am ce să fac! Tu nu înțelegi că nu se poate face nimic decât dacă noi toți în sufletul nostru încercăm să ne schimbăm... Şi asta nu prea se poate! Sau este foarte greu pentru că depinde de propriul interes al fiecăruia. E drept interesul de moment. Unul vrea un post, unul vrea anul la facultate, altul să-şi scape copilul de armată, altul de puşcărie...şi aşa mai departe. Şi ține-te vânzare şi piață! Ca să te schimbi trebuie să şti cu adevărat cine eşti... Şi să te priveşti în oglinda sufletului indiferent cât de greu ar fi, cu Adevărul. Şi de abia după ce afli cine eşti împreuna cu Dreapta Conştiință să încerci să te schimbi!!! Este peste puterile mele! Şi peste puterile mele este să fac aceste lucruri mârşave! Şi simt cum pier, cum ceva frumos se frânge în sufletul meu, atunci plâng şi mă apucă disperarea! Lumea a devenit de nesuportat! Lumea se împarte în vânzători şi vânduți, dar cine cumpără şi de ce! Iar pentru mine nu este bine oricum! Orice aş face nu e bine pentru mine! Nu pot sta nici fără serviciu, nu pot nici să-l am dacă nu mă compromit! *Dar dreptul meu la muncă unde este?! Dar dreptul meu la cinste unde este?! Dar dreptul meu la viață , unde este!? Dar cine trebuie să mă apere pe mine unde este, şi ce face el ? Este vândut sau vânzător, ori este chiar cel care cumpără?! Unde este Legea? Unde este Dreptatea? Unde sunt apărătorii Legii?! Toate astea sunt numai cuvinte goale înşirate pe pagini*

uscate!? Dar cine mai apără pe săraci?! Vor toți cariere înalte...Dar bazate pe ce? Pe vânzare?! Pe cumpărare?! Te cocoți aerului?! Ce carieră e asta?! Nimic...Nimic şi trufie... Judecătorul care nu apără pe cel nedreptățit mort este Dreptății. Şi dacă nu iubeşti Dreptatea nici Dreptatea nu te va iubi! Apărătorul care nu apără pe cel nevinovat mort este şi neapărat! Şi dacă nu aperi nevinovăția ce-ai de apărat!? Ce altceva mai ai de apărat? Privilegiile? Ale cui?!

- Măcar două lucruri te rog să mai faci pentru mine, cred că-ți dai seama că în situația aceasta nu am să mai trec pe la tine, am să-ți dau un răgaz de gândire, dar dacă ai ținut, cât de puțin, vreodată la mine , te rog în primul rând du-te la Biserică şi te roagă la Dumnezeu! Roagă-te până când vei găsi o soluție, roagă-L să te ajute. Al doilea lucru pe care vreau să ți-l cer este să o goneşti pe ea, şi se gândi pentru prima oară la Mihaela. Dacă ea nu este ca tine, n-ai să reuşeşti decât să o tragi şi pe ea în mocirlă, sau cine ştie ce rău să-i mai faci. Dacă o iubeşti alung-o! Nu pentru tine, deşi probabil că te iubeşte, şi sunteți colege şi prietene şi împreună vă chinuiți seară de seară să vă duceți la şcoală, în vreme ce alți plozi se pregătesc de odihnă... dar dacă mai ai un pic de demnitate, alung-o pentru binele ei! Altfel mâine, poimâine o să fi nevoită să faci şi cu ea ceea ce faci cu vecinele tale... Îmi promiți!?

Ioana dădu din cap printre lacrimile ce-i curgeau, prelingându-se şi strângându-se în bărbia ce tremura.

- O sa-ți fie greu să te ți de cuvânt?!

- Da, dar am să mă țin! murmură.

- Înseamnă că totuşi mai ai suflet în tine! Spune-mi o iubeşti pe Mihaela?

- Într-un fel da!

- Ce înseamnă într-un fel, există "într-un fel" în prietenie?!

- Pot spune că țin la ea, şi apoi există şi un alt sentiment mai puternic ce mă leagă de ea. Recunoştința. Ea este lângă mine ori de câte ori îmi este rău si leşin. Şi în ultima vreme, nu ştiu de ce, bănuiesc că din cauza supărării, mi se întâmplă din ce în ce mai des. Nu m-a părăsit niciodată, şi a făcut tot posibilul să mă ajute, să mă ducă la spital, să mă aducă apoi acasă... Pot spune că uneori mi-a fost mai mult decât o soră!

- Vezi! Alung-o atunci... ca să nu te pedepsească inima ta într-o zi! Acum am să plec! Să şti că n-am să mai vin decât peste o lună, dar până atunci gândeşte-te bine ce ai de făcut şi să-mi dai răspunsuri clare la toate întrebările pe care ți le-am pus. Dar mai ales să-mi spui clar ce ai hotărât!

- Şi ține minte că poate pentru ultima dată îți spun: *Când trăieşti o lume moartă ori mori cu ea, ori te salvezi mântuindu-te în Domnul Isus Hristos!... Şi s-a prăbuşit fiul pierzării! Nădăjduieşte, Crede şi Iubeşte din toată inima ta!*

* *
*

- Mihaela!!!

- Mihaela, te rog să pleci la şcoală fără mine, şi să anunți tu că sunt bolnavă!

- Chiar bolnavă?! întrebă mirată Mihaela.

- Nu chiar, dar nici bine nu mă simt! Te conduc până la uşa.

- La revedere! Pa!

Mihaela coborî scările nedumerită.

Ioana se întoarse şi se aşează pe marginea canapelei. Îşi sprijini capul în palme şi oftă. În gând îi defilau cu disperare toate clipele ultimilor ani. Se lăsă pe

spate şi închise ochii. Ținea în mână un caiet cu poeziile ei. Începu să citească.

Găsi-voi oare în această cenuşă un strop de Lumină din care, crescând din nou curată, spre cer să m-avânt?! O!!! Deşertăciune e lumea, din lacrimi şi vânt!... Deşertăciune! Şi-i mică Lumina în noi, trăim la-ntâmplare şi atât de singuri şi goi! Dar fi-va Lumina mult mai adâncă în noi! Ne vom înălța din pământ şi noroi...!!!

Îşi aminti de iarna grea de acum patru ani. Zăpezi multe se aşternuseră de atunci peste casele oamenilor şi peste lumea întreagă. Într-o dimineață sora ei Valentina intrase râzând pe uşa dormitorului, după o lunga piruetă se aplecase grațios cu un braț unduitor ca un arc, îi trăsese plapuma deoparte şi-i strigase râzând:

- Scoală puturosule! mâine ne lasă tata să mergem în excursie la munte. Apoi se întorsese răsucindu-se pe vârful piciorului drept şi făcând plecăciune deschisese uşa şi dispăruse în cealaltă cameră.

Ioana se întinsese zgribulită, uitându-se la ceas şi sărind iute din pat. Valentina bagă din nou capul pe uşă:

- Hai mormolocule! Întârzii la şcoală!

A doua zi plecaseră la munte. O furtună de zăpadă îi îngropase la numai 400 de metri de cabană. Stătuseră acoperiți cu zăpadă o noapte întreagă. O noapte întreagă suflase peste sora ei, frecându-i mâinile şi picioarele. Dimineața când au fost găsiți de cei de la Salvamont numai ea mai deschisese ochii. Apoi săptămânile petrecute în spital. Prima zi în care deschisese ochii... şi-i închisese speriată la loc... descoperise atunci înăuntrul propriei tăceri ceva tainic şi blând ca o mângâiere... Deschidea uneori ochii şi-i închidea apoi repede cuibărindu-se în lumina caldă si blândă a lumii interioare... Când deschidea ochii lumea cenuşie năvălea cu umbrele ei necunoscute şi înfricoşătoare... Apoi

apăruse psihiatrul acela ciudat, cu privirea lui ciudată, care o adormea şi o trezea, şi lunile de tratament în care încerca să se convingă ca omul acela n-o să-i facă nici un rău...Ce ochi înspăimântători avea... plini de întunerec... lucitori şi avari! Şi ea nu găsea în ea, nu mai găsea în ea dorința de a trăi!... Nu mai dorea decât să adoarmă, să uite noaptea aceea în care-şi ținuse pentru ultima oară sora în brațe... noaptea aceea disperată în care ea pierduse! pierduse lupta, lupta cu viața... Adormea apoi ca să regăsească aceeaşi Lumină, caldă, primitoare şi adânc mângâietoare... ce se cobora asupra ei încetişor şi strângând-o în brațe o legăna până când somnul lipsit de negrul coşmar o cuprindea ca o speranța de linişte şi împăcare. Când se apropia noaptea o spaimă aprigă punea stăpânire pe ea şi nu se putea ascunde niciunde. Totul era întunerec şi nu-i trebuia decât Lumina. Se revedea pe sine încercând să-şi încălzească sora, aplecată deasupra ei, suflând peste ea cu disperare, într-o încercare ce se dovedise zadarnică. "De ce n-am murit eu?!" se întreba deschizând ochii. Aceeaşi imagine, mereu reluată până când totul se lumina din întunerec înspre Lumină şi încetul cu încetul liniştea şi uitarea se cuibăreau în sufletul ei. "Şi totuşi pentru ea poate că e mai bine acolo!" venea uneori acelaşi răspuns.

Apoi trecuseră anii, încetul cu încetul uitarea golise casa de tristețe. Începuseră din nou să zâmbească şi din când în când chiar râdeau toți trei, tata, mama şi ea. Acum din nou totul era întunecat. Rămăseseră numai două, aproape neputincioase în singurătatea lor. Ioana închise ochii şi se întrebă îndurerată: "De ce Doamne eu!? Am ajuns mai rău decât animalele! N-am să mai pot face asta! Să-i ucizi pe ceilalți minut cu minut, ca într-o lungă şi aprigă întunecare! Pentru ce? Ca să trăieşti tu?! Şi acest întunerec merită trăit?!

"Da dar ai să ai mâncare! îi şopti întunerecul. Rochiile cele din vitrine vor străluci pe trupul tău şi apoi aurul!... aurul acela stins lucitor care te face bogat... te face puternic şi lumea toată se întinde la picioarele tale ca o pisică răsfățată si perfidă, clipind languros din privirile-i verzi... Vrei, întinzi mâna şi iei!... eh! ai să-mi vorbeşti mie de suflet, de cinste!... Eh! astea sunt numai vorbe! Toată lumea face aşa ceva!... Aurul lor de unde crezi că vine? Nu de la mine!? Şi apoi cu timpul o să-ți treacă şi remuşcările şi emoțiile. Astea există numai la început, apoi... vei înțelege ce înseamnă să ai puterea de a hotărî deasupra celorlalți, chiar viața lor! Clipă de clipă viața lor va fi în mâinile tale! Iar tu aprigă şi neîndurătoare să stai deasupra şi numai cu o vorbă, numai cu un gest să-i poți salva sau împinge în prăpastie!? Tu-ți dai seama, câtă putere!? Şi ce crezi tu că noi nu avem inimă? sau nu avem milă?... De abia aşa ai să înțelegi ce înseamnă puterea de a da mila ta cuiva, sau de a i-o refuza! Ce plăcut este să-l înveți pe celălalt că-i poți oferii, dacă vrei, numai dacă ai chef, o clipă de mila! Şi în clipa aceasta de milă îl laşi să creadă că poate respira în sfârşit libertatea, apoi să strângi încetişor lațul şi să-i arăți iarăşi locul lui de slugă, la picioarele tale... şi când îndrăzneşte, dacă mai îndrăzneşte, să mai ridice capul din nou, să-l îmbrânceşti iute, să învețe temeinic şi adânc că tu, numai tu eşti stăpânul! Că aerul care-l respiră i-l dai tu! pâinea care-l hrăneşte i-o dai tu!... Dacă vrei! ... Că lumina care-i îmbată chipul o poți umbri! Şi să-l înveți încă odată, şi încă odată, că totul stă în puterea ta, numai a ta!"

"O Doamne! Câtă deşertăciune în lumea aceasta! Cu câtă cruzime te învață întâi să stai drept, cu fruntea în lumină şi apoi te loveşte aprig în inimă, până te încovoaie... şi deschizi ochii şi numai mocirla îți rânjeşte! Grasă, unsuroasă şi sfidătoare, privindu-te în ochi cu zeci de

inimi schilodite! De ce Doamne?! Când cerul străluceşte înalt şi albastru pentru noi toţi, când lumina se coboară la fel de mângâietoare peste prinţ şi cerşetor. Şi acelaşi zefir le mângâie pletele, unuia în grădina palatului, iar celuilalt în câmpiile nemărginite. Şi foşnetul cântător al pădurii le mângâie auzul în aceeaşi măsura! De ce?!"

"Nu te mai gândi atât! Ce rost are!? Tot acolo vei ajunge! Cine gândeşte şi citeşte prea mult sfârşeşte prin a înnebuni. Nu vezi lumea cum te aşteaptă cu braţele deschise!? Aruncă-te, fără grijă, în braţele ei ca nişte valuri. Talaz după talaz se vor ridica purtându-te spre lumea largă cu toate plăcerile şi strălucirile ei! Nu-ţi trebuie decât curajul de a te arunca. Hai! Arunca-te! Ce-ţi pasă ţie de fata vecinului! Crezi ca ei i-ar păsa de tine?! N-ai să râmneşti tu la feliuţa ei de carne!! Vei avea farfuria plină, cu mult mai plină! Cu pântecele sătul si teşchereaua plină, altfel vezi lumea. Cine ce-ţi poate reproşa!? Sau cine ce are să ştie?! Învinge sau eşti învins!"

"De parcă pântecele plin ar însemna ceva! Azi mănânci şi mâine flămânzeşti. Sau dacă mănânci parcă ce folos ai? Pântecele nu-l saturi niciodată! Şi când eşti sătul te apucă sila. O silă imensă. Te uiţi în jur şi vrei altceva! Ce altceva!? Şi o rochie strălucitoare păleşte în lumina soarelui şi timpul o răreşte până când străvezie şi verde ajunge o zdreanţă... Şi lumea!... parcă ce poţi alege de ea... Prietenii pleacă atunci când ai mai multă nevoie de ei, şi dacă nu pleacă, parcă ce poţi să le spui. Şi dacă le spui cât te pot înţelege!? Vorbim de lumină şi stăm cu nasul în noroi... Lumină si popor! Lumina lor cît întunerecul, poporul oropsit cu grumazul în jug, trăgând căruţa trufiei.

O, Doamne! De-aş putea să mă ridic! Să apuc spada în mână, să lupt cu balaurii răi. "Unde-i sabia mea? Doamne dă-mi o sabie!" Fărâme şi bucăţi să se aleagă din neamul lor idolatru... Va târăşte Mamona-n mocirlă!!!

Dar ştiu, ştiu ce voi face! Îşi vor blestema ziua trufiei nemernice. "Daţi-mi o sabie! Doamne dă-mi sabia mea!" La luptă trufaşilor galbeni ca ceara! Vi s-a urcat gălbejeala cerii-n obraji, cu gâturi ţepene de statui bate-ţi lumea-n lung şi-n lat îmbuibaţi şi sătui! Dar ce crede-ţi voi, face-va vreodată nimicul pui! "

"Aşteaptă tu sabia mult şi bine! Puterea-i la mine! Numai cu o vorbă mieroasă şi la dulcele-mi glas armate şi oştiri fug câte un ceas! Uită-te mai bine-n mulţimi! Aşa ai să vezi care-s armele mele! Stăpân sunt pe ele! Uite, mata...!

Invidia şi pizma: spune-i unuia că celuilalt îi dai viţelul cel gras, şi plimbă-il în vorbă, uşor, pe sub nas! Al tău e! Va umbla după tine păcălit prin genuni, într-o zi mincinos, în alta făţarnic duios. De are unul pe masa-i trei pâini, una trebuie furată, numai sa fie a lui! Dar ce, tu să ai şapte case şi el nici una! Una i se cuvine chiar lui. Alţii au bani destui! De ce să nu-i dea şi lui? Ei, da! Sunt făcute pe muncă acum!... Ar munci şi el...dar n-are cum!... că-şi strică al trupului parfum! Lasă dragă, tu munceşte şi lui dă-i! Las că şi el munceşte când te ponegreşte! Doar nu-i treabă uşoară! iar de nu reuşeşte şti tu cât o să-l doară!??? Uite ăla, ăla da! Ăla săracu! Şti tu cât se chinuieşte pe la spate când loveşte în cel ce munceşte! Şti tu cât îl roade, de-l îngălbeneşte, când nu reuşeşte! Roagă-te tu pentru el şi ai milă, măcar de ţi-e silă!!!

Lăcomia: <Lacom e şi nu-i ajunge Oltu-n gură de i-ar curge>! O lume întreagă de-ar înghiţi i se face foame şi-i trăbe musai să o pape şi-a doua zi! El singur!

Făţărnicia: Când zâmbind îţi spune în faţă: Eşti frumoasă! Eşti frumoasă! şi în gând adăugând: Şi la pungă groasă! Îţi zâmbeşte, se roteşte, galeş şi lung te priveşte. Iar în sinea ei râzând: “Eu am să te vând!” Precum vulpea strângând ochii lung priveşte-n ochii tăi. Eşti de aur de

argint, pentru ea eşti un venit. Uite-aşa s-a lipuit! Adevărul dacă-l spui scuipă lung în urma lui!

Duplicitatea: Azi îţi dă dreptate ţie, mâine la duşman te scrie! C-ai fi spus ceva anume despre al său nume!... Cu stânga când se-ntâlneşte până jos se ploconeşte, iar de dreapta când a dat tare s-a mai încântat! Linge-n stânga, linge-n dreapta, iar de ţară când a dat vrea s-o scoată la mezat! N-are prieteni, nici duşmani, doar în pungă gologani! O, ce-ncântători îi sună! A minciună! E.. a minciună! Treaba e c-adună?! Adună!... Că veni vorba de

Minciună! Adevărul tare-l preţuieşte, atât doar că nu-l găseşte! Nu-l găseşte nici că-l vrea! Să stea în Împărăţia Sa! La ce-i trăbe lui?! Minciuni poţi să spui orişicui! Cu buletts şi floricele împletite din andrele, ba pe faţă, ba pe dos, doar să iasă chip pe dos! Şi iese, de-i la vorbă duios!!! Dar te-ntreb al cui dos, al cui duios?! Minciuna îi este frumoasă iar Adevărul îi e în deşert! Priveşte spre Popor cu dispreţ! El e Minciuna şi Adevărul e potrivnicul său! Halal erou!!!

Mândria: E iubitor din cale afară, cu sine! Doar n-o fi cu tine!!! Eh, de-ai şti tu cine este! Hei dar ce mai lungă poveste, nu-i nimeni ca el! Şapte diplome de preamărire, şi grijuliu cu sine peste fire! Şapte ca şapte, dar de ştiut ştie ce poate! Doar n-ai vrea să le ştie pe toate! Face cât poate! O funcţie , ceva aşa pentru ea, n-ai?! Să-i dai! O slujbă strălucitoare, măreaţă, şi măreţ că n-o fi vre-o nătăfleaţă! Şi-i trufaşă mâncao-ar mama!!! Cu câte şapte diplome şi toate cumpărate cu daruri, vânzări, cu muşcături şi mâncături sfâşiind pe la spate! Stăpâni şi fuduli, de goi şi sătuli! Oricine-i nimeni şi nimic pentru ei, aprigi şi vânjoşi ca nişte zmei! De-i dai un leu îţi vinde pe oricine... Acesta este fitecine! Dar trece-n faţa lumii Cineva! Ei află! dacă vrei e uşor, lumea toată-i a ta!... Şi de-ar fi numai atât. Dar să vezi cât e de slut când îl poartă MÂNIA!: Spune-i

minciunii Adevărul! Să vezi cum plezneşte! Se umflă la faţă, roşie şi înnegrită de zici că-i de damblauă lovită. Ia-i tu celui pizmaş din pomană să vezi cum mânia-l destramă. Se umflă şi se lungeşte şi mintenaş te plezneşte. Cum!!!? Îi iei tu pizmei care luceşte, de când se ştie sapă şi ponegreşte, huleşte şi sminteşte şi acuma vi tu, un te miri ce ratat să stai cu lumea la sfat! Tu, un nimic care lucrezi cu adevăruri, cu dreptate şi cu iubire. A, nu! Asta o scoate din fire! Nu cumva să te atingi de a ei stăpânire! Ei, ea e mare stăpână!!! E stăpână şi peste *lene.* E drept că în ultima vreme s-a cam spetit, tot sprijinită în coate şi aşteptând să aibă de toate. Fă-i le tu! Tu munceşte şi ea să aibă! Dă-i şi-a ta faimă! Dă-i şi iubirea ce ţi se cuvine că altfel asta o scoate din fire!

Cu şuşoteli, bârfe, minciuni se cumpără şi se vând cele lumi! Trei vorbe fățarnice şi despicate la limbă, dacă-aş rosti, şi mi se dăruieşte lumea toată într-o singură zi! Şi o mârşavă duplicitate care le încununa pe toate! Ei, ce-ai acuma de spus!?...

Le vezi?! Toate astea-s fetele mele! ... încântat sunt de ele! Cu ele umilesc şi cinstea terfelesc! Unde vezi tu pe cineva să trăiască bine din muncă cinstită şi să fie bine plătită!? Şi ce numeşti tu Dreptate?! O fi ea strălucitoare dar doare! Adevărul l-am hulit, blândeţea am prăpădit, bunul simţ am batjocorit. Astea-s fetele mele!... Şi-s tare mândru de ele!!!

Uită-te bine în jur! Te conjur! Priveşte cum nesăţioasă apare disperarea cea grasă. Eu i-am adus aici! Să umble pe stradă-n târlici! Le-am luat până şi firmitura de pâine! Cu foamea, fetiţa mea cea duioasă, le-am luat şi pâinicile de pe masă! Întâi le-am micşorat, apoi le-am mărit şi le-am scumpit! De ce să nu fiu iubit?! De ce nu mi se supun când vreau să-i târăsc, să-i fac scrum! Priveşte copii mei ! De fericire sunt plini de fiori! Şi dacă vreau le dau mâine şi

altora pâine! Dar, cu condiția să facă ce vreau eu! Să mă ştie de zmeu!

Apoi, o altă dulceață a mea e chiar frica ta! Frică! Da frică! Ce crezi că strică?! Ei câte nu fac pentru mine unii de frică! Fură, mint, înşeală şi strică! Mint prefăcuți cu rânjet de sluți! Cu frica îi țin şi-i dezmierd, cu frica-i comand şi îi cert! Dacă nu ştiu de frică cu ochii mei îi supun! Doar o privire şi totul e scrum! Uită şi cum îi cheamă! Să vezi atunci ce mă ascultă, de teamă! În casele lor intru pâş-pâş şi-i fac de râs. Când e liniştea mai mare apăs şi mai tare. De nu mă ascultă sunt umiliți, sfrijiți şi ponegriți... De vor să meargă undeva eu sunt înainte ceva...

Tu eşti încă fragedă şi visătoare! Lumea toată o să te calce-n picioare! Iar eu îți ofer puterea de-a lua. Trei zile la rând, toată prada-i a ta! Din casa oricui, ce vei vrea! Aurul şi argintul tot, diamante şi porfire câte vei vrea, putea-vei lua! De mulțumire or să te scoată din fire! Apoi singură ai să mi te supui! Dar după aceea dacă ieşi dintr-o vorbă a mea, moartea-i a ta!"

Ioana se întorsese cu fața înspre perete. Afară se întunecase.

"Şi în fond, cine sunteți voi?! Atât de negri de nemernici şi plini de noroi!... Nu, negreşit, n-aveți inimă-n voi!... Doamne ce putoare şi ce urâciune! Şi toate acestea se mai numesc încă lume!? Pha! Piei întunerece! Nu-mi trebuie rochia ta! Doamne, dă-mi îndată sabia mea!... Îhî! Să crezi tu că mă sperii! O fi oare pâinea a ta! Că o furi de la cei ce muncesc, asta da! Dar n-a venit încă vremea să împarți tu pâine, nici al tău câine! Mai este încă crucea pe cer şi neamurile încă nu pier! Ele cer! Cer! Dar ce-ți cere cineva ție ceva? La Iubire te duci când ție foamea mai mare! Ori crezi că spune că n-are?! Are pentru toți câte ceva! Unde nu-i pune Dragostea Sa! Iar ea mereu înfloreşte şi creşte, se-mparte şi iar Iubeşte! Lumea-i făcută din Ceva

nu din Nimic! Ei, deşteptule de Frig care nu ştie ce este Căldura! Dă-te de-a dura! Măi Întunerece neluminat! Acum te-am aflat... Dați-mi o sabie!!! Unde-i sabia mea?"

"Ceri sabia Tatălui tău?! Cum de mai îndrăzneşti?! Când îți spun că puterea-i a mea! Săbiile toate sunt ale mele! Nu există nimic pe pământ pe care să nu-l supun şi frământ. Ale mele sunt! Uita-te bine în jur. De vreau lumea toată o supun şi o fur. Înghesuită-i în casele mele! Şi de nu pot s-o fur o pot cumpăra! Dar cine cumpără şi nu vinde nu-i negustor...!!! De aceea-i dau zor! Astăzi cumpăr şi mâine vând! ... Uită-te la tine!!! Nici n-ai ce mânca! Şi visezi fericirea să fie a ta?! Cine eşti tu? O zdreanță de fată, ce a voit şi vrea să rămână curată... Exact aşa!!! Ha, ha! Ce să-ți spun! Nici nu şti ce înseamnă parfum! Nici măcar ştiință de carte nu ai! Dacă ai fi avut ai fi priceput! Ai fi priceput ce înseamnă să fii Femeie! Când ridici ochii, uşor de sub pleoape, lumea să se tulbure-n ape! Dacă strâmbi din năsuc, oştiri de-mpărați să-ți stea sub papuc! Nici nu ştii că-n tine-i puterea de-a stăpânii, ceas după ceas, zi după zi! Până când, ajunsă-n vârf de grămadă, ai să te saturi deodată! Să-ntorci spatele oricând şi oricui vei vrea, indiferentă, rece şi rea! Ah!!! Puiule, atunci să vezi cum te vor urma. Vor cădea prag după prag, numai să-ți fie pe plac! Dar tu??! Cred că ştiu!... Prostuță cum eşti visezi la cai verzi! Vrei rochia albă şi cunună albă pe cap?! Draga mea astea toate-s un fleac! Eu te-mbrac în rochie mov, de regină! Cu lungi cercei auriți şi pantofi cu toc, poleiți!!! Îmi găseşti vreo vină?!!! Fetele mele toate se urcă-n maşină, toate s-au măritat, cu ofițeri de la stat. Toate s-au măritat, sunt cineva, şi tu poți să fii aşa!"

"N-ai tu parte jigodie să te atingi de mine şi de sabia mea! Ea e-n mine! E chiar viața mea! E-un Cuvânt tainic şi de iubire! Cu sabia aceasta tăcută şi blândă, lumea toată mă-ncântă! Şi-n rochia-mi albă din vis, cu fruntea-mi

purtând cunună, am să lupt cu tine până, până te prind!!! Cuvântul e-al celui sărac şi cuminte! Pe cineva oare a înşelat?! Nici nu minte! E ca o şoaptă de iubire, cuminte! Nu-mi trebuie Mamona nimic din cele-ale tale! Cuvântul mă-mbracă şi-mi pune sandale! Şi Domnul îmi ține sabia-n mâini, iar Îngerul săgetează cu Pâini!

Mi-e silă de tine şi de toate ale tale! Şi de trei ori mă-nchin!... Am făcut-o! ... Ei, şi-acum, de trei ori ai să te dai peste cap şi-ai să te topeşti, mai încolo de prag!... Mai încolo, mai încolo!!! să nu te mai aud! Pe cât de prost, pe atât eşti de slut! Ai să-ți blestemi ziua în care m-ai căpătat de duşman! Sărăcan de tine lume!!! Cine mi te supune?! Dar piară lumea cu toate averile ei! Nu-mi trăbe mie! Nu-mi trăbe Doamne decât sabia mea! Adevăr, Dreptate şi Iubire şi-s toată a Ta! Pe cel sărman cu ușurință-l poți oropsi. Cu Tatăl Ceresc să vedem în luptă de ții!

Nici n-aveți nici o putere!!! Decât că pe cât de mulți sunteți, pe atât de nemernici. Până şi pâinile le vindeți pe sânge nevinovat. Vindeți pâine pe sânge nevinovat! Şi cine vă satură în lăcomia voastră!? Şi cine se satură cu pâinea voastră? Şi ce e Legea pentru voi?! Nimic! Vă ascunde-ți în spatele cuvântului Lege şi nici nu ştiți că sunteți descoperiți si goi, săraci de iubire şi plini de noroi! Nu vă mai ține decât trufia şi o aprigă minciună interioară. Vă uitați în oglinzile ochilor voştri şi vă mințiți, zi după zi, când vă spune-ți: Nu ştie nimeni!... Nu ştie nimeni?! De mult v-a părăsit Cuvântul şi ați rămas flămânzi şi goi iar foamea voastră loveşte cu nemernicie şi-n noi. Orbi sunteți şi creşte întunerecul în voi precât de bine v-ar face lumina... Nemilă şi silă!...

Ah!!! ce întunerecime căzuta pe lume! Mă simt de parcă-s căzută-n genune! Nu-i nimeni, ori cineva, să mă ajute, să mă apere, să facem ceva!? Doamne, Doamne! Tu

eşti nădejdea celui sărac şi pâinea lui frântă veac după veac! Doamne grea e lacrima mea! Doamne! iartă-mă, apără-mă şi spune-mi că încă exist în talazul acesta negru şi trist! Că mă ierți şi nu va duce mâna mea vinovată pâinea la gură, vreodată!

Hei, hei!... Acuma fugi!?... Fugi de vrei în cuşca cu lei! Nu ştie nimeni, ha?! Şi toată lumea-a aflat cu cine ține minciuna țara la sfat! Fugi Mamona! Apără-te acum dacă poți! Fugi cu-ai tăi hoți!!!... Dar există loc în care tu să te ascunzi?! Şi-n gaură de şarpe şi-n creştet de munți te va ajunge sabia Tatălui Ceresc, cât ai fi tu de zmeu!"

Într-un târziu, peste întunerecul nopții răzbi lumina.

- Ioana, tu n-ai aprins focul, dragă!? se miră mama ei intrând pe uşă. Dar ce-i cu tine, plângi!? Şi-i puse mâna pe frunte. O mângâie uşor şi apoi întorcându-se se plecă şi începu tăcută să aşeze lemnele-n sobă. Când lemnele începură să troznească, se ridică uşor, ca o umbră, în rochia ei neagră de doliu. După câteva minute se înapoie cu o cană de ceai. Am făcut ceai cald! Îi puse mâna pe frunte. Tu ai temperatura!? Îşi lipi obrazul de ochiul ei. Eşti rece ca ghiața! Se răsuci şi veni îndată cu un pled. Îl puse cu grijă peste ea, apoi se aşează pe marginea patului sprijinindu-şi capul în mâini. Rupse o bucată de pâine şi i-o întinse.

14.03.1995

Iofcale[2] *cu visuri*

Un vaiet metalic străbătu strada până în colțurile cele mai îndepărtate, apoi poarta se închise uşor şi paşii răsunară înfundați și rari pe treptele de piatră... zece trepte, apoi trei paşi la stânga, alte şapte trepte, apoi din nou două la stânga, întunericul lovind privirea, exasperant ca un uriaş ce stătea lipit de zid cu pumnii gata pregătiți, apoi alte trei trepte la stânga şi sunetul sec al piciorului lovind uşa. Lumină orbitoare țintuind privirea. Măriuca izbucnii din sufragerie cu brațele întinse spre ea.

- Mama! Mama! uite ce-am făcut! şi întinse spre ea un desen ciudat. Pe un cer albastru se sprijineau păduri, înflorind în milioane de petale, înălțate ca un strigăt peste lume. Apoi un bătrân caraghios, cu fața verde si barba roşie, cu ochii senini şi albaştri, de bunic, sprijinit într-un toiag de frunze. Avea gura deschisă, parcă povestea lucruri minunate, dintr-un basm de demult. Dintr-un colț, în partea dreaptă, privea cu ochi veseli soarele, aruncând peste lumea desenului nebănuite raze luminoase, multicolore.

- Iți place?

Întinse brațele spre ea şi o săltă pe genunchi, sărutând-o pe vârful nasului, Măriuca se lipi de pieptul ei arătându-i cu degetul o floare ce răsărea din iarba albastră.

---

[2] Plăcinte moldoveneşti cu brânză

De data aceasta, tati, apăru ca un împărat, abia intrând pe uşă, cu braţele pline de flori, avându-l în dreapta pe unul dintre prieteni şi în stânga un altul.

- Câte o floare pentru fiecare! strigă el râzând, şi pentru că umbrele serii deveniseră lipicioase, porni să privească mai atent în jur. Se aşezară apoi toţi trei în sufragerie.

- Scumpă mică, nu faci şi tu nişte iofcale cu brânză pentru mine şi băieţi?! Îi spuse în vreme ce se aşeză din nou desfăcând câteva sticle cu bere.

- Ei, lăsaţi, nu vă mai deranjaţi, Şefu, zău n-are nici un rost! au protestat băieţii în cor.

- Hai, hai! făcu el semn autoritar, lasă mofturile, la bucătărie! si râzând către ei: ... femeile au întotdeauna locul lor!! Patul si bucătăria! şi răsfiră cărţile de joc pe masa lucioasă. După ce se plictisiră cu un scurt joc, tati, o descoperi pe Măriuca, într-un colţ, se îndreptă ca paşi mari înspre ea , apoi ducând-o în mijlocul încăperii o răsuci, rotind-o de mânuţă.

- Ce eşti tu, fată sau băiat?!

Măriuca lăsă ruşinoasă bărbia în piept şi plecându-şi ochii alergă înspre bucătărie.

- Parcă-i speriată de bombe! nu ştiu cu cine seamănă, poate cu mă-sa! rosti tatăl, se aşeză şi continuă jocul de cărţi cu băieţii.

Măriuca se căţără pe scaunul din bucătărie, privi câteva minute tăcută la mâinile mamei ce frământau aluatul, apoi, deodată, întrebă foarte serioasă pentru cei patru ani ai săi:

- Mami! Mami ce este fericirea?

Mama se întrerupse o clipă tresărind, apoi zâmbi încurcată, privindu-şi mirată copila.

- Ce este fericirea?! Dar ce aş putea să-ţi răspund?!

"Ce aş putea sa-i răspund? se întrebă. Pot eu oare să definesc ceea ce nu este nici umbră, nici lumină desăvârşită, nici fapt, nici vis? Ar fi ca şi cum aş încerca să prind Norul de pe cer, să-l închid în camera mea strâmtă, pentru a-mi susura dimineaţa melodiile păsărilor măiestre pe care le-a purtat, uneori obosite, pe crestele lui. Ca şi cum aş încerca să prind în pumn Talazul mării înspumate, să-l păstrez, aşa cum imaginea luminoasă a adâncurilor o păstrez în inimă. Dar şi Norul şi Talazul şi-ar pierde strălucirea, preschimbându-se în biete şi sărmane picături incolore de apă. Aşa si fericirea, nu o poţi prinde în pumni, oprind ticăitul conştient al ceasornicului, să o păstrezi, să o opreşti, doar pentru tine. Ar deveni o simplă şi banală bucurie de-o clipă. Fericirea... ar putea fi un fruct, fructul minunat al acestei lumi, rodit din crengile întortochiate ale copacului vieţii noastre. La capătul fiecărui ram, câteva frunze, câţiva muguri şi minunatul rod în care străluceşte veşnicia"

- Fericirea este în primul rând un Cuvânt, de taină! apoi o primăvară minunată şi o toamnă bogată în mere roşii, ceva ca o bucurie nemărginită.

- Nemărginită înseamnă fără margine?!

Mie îmi plac merele roşii.

- De ce nu te duci în sufragerie să te uiţi la tati?

- E!... nu mă duc, stau cu tine.

Zilele treceau cu repeziciune şi în casă nu se schimba mai nimic. Ele erau tot mai des singure. Tati devenise om cu mare trecere, fetele îl iubeau ca înainte, însă încetul cu încetul iubirea lor se transforma într-o aşteptare uneori în întunerecul înserării, alteori la fereastră. Împreună cu Mămica erau ca doi fluturaşi frumoşi, care nu ştiau de unde vin, unde se duc, sau pe cine aşteaptă-n lumina ferestrei. Lumea era un univers transparent în care

inimile lor băteau într-o lege a firii, fără să ceară aşteptării decât puțină iubire.
"Mă dor astăzi ochii, mamă,... scriau în gând scrisori bunicii... de mincinoasele zâmbete ce vor să sape în ei, din nisipuri trecătoare, coloane infinite ale iubirii. Nu vreau să mai aud cuvintele bune, pornite doar de pe buze. Ajunse târziu se sfărâmă în tăcerea imaculată a oglinzilor ce le răsfrâng inutil. Sunt singură în hora aceasta ce se roteşte mereu de jur-împrejur, în mijlocul ei rămân aceiaşi însingurată colivie din care păsările au zburat spre azuriul înaltului. Mâinile refuză să primească, să mângâie, să strângă la piept florile de hârtie, ce ning artificial peste lume, purtate apoi de vânturi pe străzile oraşului. Ar fi ca şi când aş accepta să mă scald în lacul albastru al unui tablou, rămas uitat pe un perete, într-o cameră goală."

Tati venea din ce în ce mai rar şi mai târziu acasă, uneori spre miezul nopții, alteori cu un alt buchet de flori. O ținea câteva minute pe Măriuca pe genunchi şi după ce constata cu glas tare ca a mai crescut se aşeza la birou şi lucra.

De multe ori, după ce se lăsa întunerecul Măriuca se agăța de gâtul mamei, îndepărtându-se de fereastră, îşi lipea uşor căpşorul deasupra inimii ei, iar cu mâna o strângea tare lângă feţişoara ei palidă. Era în gestul ei ceva ca o renunțare ne dorită, dorință dar şi disperarea celui care după multe aşteptări se pomeneşte în braţe cu o biată floare, care nu spune poveşti, nu mângâie, nu sărută, nu apără ci dimpotrivă trebuie grijită, şi udată si ferită de ger. Toată casa devenise un suspin tăcut, un mare şi puternic amurg luptând să rămână-n lumină. Târziu, după ce Măriuca adormea, mama se ridica uşor ca o umbra şi se aşeza la fereastră privind lumea... Omul ce stă singur la fereastră are nevoie de ceilalți oameni, gândea ea. Ar trebui pentru el să cânte toate orchestrele lumii, să se

aprindă în cer candelabre şi lumea să se rotească într-un dans minunat, şoptindu-i cuvinte frumoase, încurajându-l şi sprijinindu-l. Ochii lui pătrunzători ar privi atunci mirați, în spatele vorbelor regăsind şi propria tristețe şi propriul zâmbet. Dar nu! Poate că în urechile lui muzica ar suna fals, ca un răpăit de mitralieră pe acoperişul unei case de copii orfani. Sau poate ca banala înşiruire: "Mami! nu faci şi tu nişte iofcale cu brânză!". Şi totuşi, poate n-ar mai fi aşa de singur dacă în jur toți oamenii, măcar ceilalți, ar fi fericiți! Iar pomii plini de fructe printre care să zumzăie vesele albine şi păsări, dacă ar vedea copii jucând veseli şotronul, fără să fie amenințați de nici un pericol! Dacă toate casele ar fi mari, cu ferestre imense, scăldate în lumină, şi prin lumina aceasta să se reverse peste lume mirosul cozonacilor calzi...Să fie Lumea bună sau rea?!..."

Intr-o zi Tati sosi acasă pe neaşteptate, însoțit de un prieten. Ii strigă din uşă că aveau un oaspete la masa. Oare trebuie sa fac iofcale cu brânză?! se întrebă mirata. După ce mâncară, în timp ce Măriuca se cățărase pe genunchii atei, avură o ultimă şi plictisitoare discuție, în care toate defectele ce le avea i se relevară din plin şi când plecă tăcută capul, prietenul îi comunica hotărârea atei de a se muta la un alt prieten. În momentul acela Măriuca se coborî tăcută de pe genunchii lui şi îi privi mirată, pe rând. Se cățără singură, aşezându-se în fotoliu. Mami îi conduse până la uşă, apoi se aşeză în celălalt fotoliu. "La urma-urmelor, îşi spuse, nu există indiferență decât în neiubire. Dacă în aşteptare mai există un strop de speranță şi iubire, indiferenta nu poate fi decât neiubire. Iar cine nu mai găseşte iubire nici măcar privind zâmbetul copilului său, nu mai poate spera decât intr-o iubire mai mare, numai la bunul Dumnezeu! Şi apoi în cuvintele noastre nasc prăpăstii adânci de necunoscut dar şi tărâmurile pline de

flori multicolore, tot acolo se ascund durerile celor singuri şi teama de ceilalţi, dar şi gestul mâinii de a se ridica uşor ca o aripă, să mângâie cerul."

Ca un val de mare, amintirile năvăliră peste ea. O loveau orbitoare şi sărate, fără să spună de unde vin sau unde se duc. Raze de lumină loveau uşor ca-ntr-o oglindă, răsfrânte apoi din ce în ce mai departe, uneori reveneau clipele, poate prea dese de singurătate, ca in faţa unui grilaj cenuşiu, dincolo de care copii râd şi strigă, aleargă şi se joacă în soare. Ar fi întins palmele spre această imagine, să o cuprindă, ca pe albii porumbei, apoi să o alunge, spre o altă lume a lor, de albastru şi pace.

Peste câteva săptămâni după ce i se aruncaseră în spinare toate abjecţiile unei lumi care nu mai crede în iubire, dar nici nu da prea multă importanţă faptului în sine, în dreptul de a iubi şi de a fi iubit, disecată cu cuţitul strâmb al unei strâmbe dreptăţi, ascultă tăcută toate acuzaţiile ce i se aduceau. Stătea cu Măriuca în braţe şi-i simţea pe umăr deznădejdea şovăitoare ca a unui copil ce nu înţelege lumea.

La despărţire Tati îi spuse persuasiv:

- Aşa sunt femeile, flori care se tem şi de brumă şi de rouă! tu eşti de vină, eşti prea temătoare, nu eşti deloc descurcăreaţă, mă întreb ce te faci de-acum încolo?!

Venise însoţit de o femeie blondă şi înaltă, care se aşezase lângă el pe banchetă studiind-o preţ de câteva minute pe Măriuca, de la catarama cizmuliţei până la mânuţele înfăşurate în jurul gâtului mamei. Măriuca privea botoasă şi pe sub gene înspre tatăl ei, plecase ochii spre picioarele scaunelor şi nici nu-i mai ridicase apoi. Lungi şiruri de vorbe curseseră peste ei, afară se înserase şi băncile lungi şi întunecate se goliseră de lume. "O fi mai bună, sau mai rea decât noi?! În orice caz era mult mai frumoasă ca aparenţă, şi mai elegantă decât ea, mai

strălucitoare cumva, vorbea iute şi ridicându-şi mânuţele în gesturi rapide şi unduiose... "Poate că pe ea o iubeşte, sau poate nu o iubeşte nici pe ea?!" se pomeni întrebându-se. La plecare Tati se întorsese blând spre Măriuca şi de departe îi strigase că s-a întâlnit zilele trecute cu Moş Crăciun care i-a promis să aibă mare grijă de Măriuca.

Apoi cortina căzu peste clipe, cu foşnet sec, în ferestrele ochilor ei se făcu ceaţă, paşii celorlalţi răsunară din ce în ce mai înfundaţi pe dalele de piatră. Lumina cădea ghilotină peste case, deschise uşa imensă şi grea a tribunalului şi ieşind cu Măriuca în braţe, din spate o pocni uriaş, cu pumnii metalici întunerecul, căruia-i şopti disperată:

- Urâtule !!! şi trânti uşa imensă, care se deschise în urmă şi întunerecul îi aruncă gratuit o carte de vizită cu un nume străin, care nu se încumetase să pătrundă prin încurcatul labirint, până în spaţiul cald şi primitor unde băteau ca aripele speranţei două inimi, a ei si a copilului care de astăzi va fii numai al ei.

Sfidând atacurile de ace ale iernii, cu obrajii împrospătaţi, roşii de frigul de afară şi de pretutindeni, merse aproape în neştire, printre vitrinele goale ale magazinelor, ce luceau seci, ţinând în mâna îngheţată mânuţa caldă a Măriucăi. Târziu se aşezară, dând cu mâna deoparte zăpada de pe o bancă, într-un parc pustiu. Zâmbi o clipă şi cearcănele se ascunseră sub surâsul arcuit al genelor albe şi lângă picioarele lor veni şi se aşeză, tăcut şi cu ochii apoşi, un căţeluş. Îşi mută mereu ochii umezi de la mama la Măriuca, întrebându-le parcă dacă poate să stea, sau or să-l alunge aruncând cu ceva după el. Măriuca îi întinse un biscuite din pachetul pe care-l trecea dintr-o mână în cealaltă încă de dimineaţă, de când plecaseră spre tribunal.

- Cuțu, cuțu!!! scânci ea a mângâiere şi plâns şi întinse un biscuite.

O aşează pe Măriuca pe genunchi, lacrimi i se prelingeau pe obraji, tăcute şi uluite, ca nişte semne de întrebare. Pe obrazul de asfalt al oraşului cădeau fulgi albi de nea, căutând un adăpost trecător de căldură. Copacii vuiau dureros, cu crengile goale şi sticloase, aşteptând cu speranță încă o zi cu soare. Cerul era un imens val întunecat. Peste drum luceau multicolore luminile unui teatru. O frumoasă actriță, cu un buchet oficial şi rece de flori părăsea spectacolul. Îmbrăcată în negru, tristă şi rece ca un bulgăre de ghiață, cu privirea-i rece şi verde, privea absentă lumea aşternută la picioarele-ei. Un şofer îmbrăcat în costum negru se repezi înaintea-i şi deschizând larg portiera aşteptă să urce. Privi apoi iute, în stânga şi-n dreapta şi urcând la volan demară lăsând în urmă fumul trufiei lucioase, şi mirosul parfumat al gloriei inutile.

"O Doamne, îşi spuse privind, nici femeia aceasta celebră nu-i fericită!"

Vorbele zilei zburau pe deasupra lor cu aripile rezonând sidefii, aşezându-se parcă în cutii imaginare, în vederea sortării. Oricum, concluzională, odată cu creşterea kilogramelor de vorbe, unora le creşte şi sentimentul datoriei împlinite. După o lungă şi tăcută vreme ajunse la concluzia că toate lucrurile spuse nici nu aveau măcar vre-o importanță. Faptele contau, aşa că o ridică pe Măriuca din zăpadă şi porniră, împreună cu cățelul spre casă, timp în care se pomeni întrebându-se cum poți clădi din viața ta o biserică, întru frumusețe şi adevăr, iar alături să sădeşti un arbore pe care să-l vezi crescând cu rădăcini puternice şi scorburi în care paseri să-şi aşeze cuiburi primitoare. Găsi-va oare putere ca împreunându-şi mâinile a rugă să sufle apoi de trei ori peste toate acestea şi din biserică să înflorească armonioase sunete de orgă,

iar alături trunchiul să pornească a foşni, plin de viaţă şi crengile unduind pline de flori în ferestrele luminosului lăcaş. Zăpada se juca în ferestre rostogolindu-se peste lume. Fulgi nerăbdători, într-o îmbrăţişare ce vrea să acopere lumea, hoinăreau prin gânduri, ca o mână curată de copil peste faţa omului de zăpadă. Ajunse acasă paşii le răsunară trişti pe dalele holului întunecos. Măriuca adormise întinzând căţeluşului un biscuite. După ce o aşeză în pat şi o înveli, aduse într-o cutie lapte călduţ, pentru căţel.

- O să te cheme Mişu! hotărî. Se aplecă şi-l mângâie pe creştet. Mişu făcu un salt vesel, dădu iute din codiţa şi se întoarse ghemuindu-se sub palma mângâietoare. Se aplecă şi începu apoi să lipăie laptele, mişcând iute din codiţă. Se îndepărtă lăsându-l să mănânce liniştit, se duse la fereastră şi privi spre cerul senin. Milioane de stele sticleau, iar cerul, ca un brad de Crăciun, fremăta. "Amurgurile acelea, mama! gândi. De ce oare aveau miros de stejar şi sunet de frunză uscată!? Şi palmele bunicului, brăzdate ca o arătură ciudată, în care ai fi putut privi harta unei lumi. Cât de blânde coborau asupra ochilor, ca un porumbel sorbind roua din ierburi. Nimeni nu m-a mângâiat aşa de atunci, era atâta căldură în gestul acela simplu! Apoi căprioara venită în grădina noastră (ţii minte, grădina noastră de smarald?) chemată de mireasma florilor, asupra cărora se apleca îndelung. Îmi vin toate acestea în minte aşteptând viaţa, ca într-o gară un tren, şi oamenii aceştia ciudaţi, de parcă ar trăi permanent o sâmbătă seara, mirosind a băutură, vorbind mereu mai tare decât se cuvine, înjurând s-au cântecele acestea ale lor, lăutăreşti, bălţate şi indecente. Ţii minte cât de frumos bătea toba pe ulițele satului, sau cântecul de taragot al vecinului nostru. Erau cu adevărat puternici, oameni, din lume, cu inimă în ei, acum parcă s-a pustiit lumea. Ce s-a întâmplat oare cu

noi!? Când te gândeşti ce repede trece copilăria! Sunt singură mamă aici, şi străină de toţi oamenii aceia ce i-ai văzut, deşi zâmbesc uneori. Oamenii trec grăbiţi printre troienele de zăpadă. Paşii lor ca o enigmă, urme adâncite în tăcere şi linişte. Dintre toţi oamenii numai tu ştii câte singurătăţi bat la porţile gândului."

Se întoarse şi privi spre Măriuca care murmura şi zâmbea în somn.

Căţeluşul adormise şi el pe blănița de oaie de la poalele patului.

28.11.1994

Cortul de lână

Se luminează. Prin draperia groasă o şuviţă strălucitoare se aşterne pe peretele de deasupra patului, se desparte apoi în raze şi luminează întreaga încăpere. Abia i se auzea răsuflarea. Părul blond auriu se răsfiră coborând pe marginea patului. Sub pleoapele-i grele, ca două scoici întoarse, un alt înţeles al acestei lumi lucea.

Era o zi de vară, cu fluturi roşii şi galbeni scânteind pe străzi şi poposind pe scările de piatră ale caselor. Stropi de aur, desprinşi din lumină, lunecau pe umerii grăbiţilor trecători.

Ajunsă la marginea oraşului, privi spre răsărit grâul copt, ca un val născând unduitor într-o mare de aur topit, până la straja soarelui. Plecat deasupra lanului soarele strălumina mângâietor. Rupse câteva spice şi ţinându-le strâns în pumnul mâinii drepte îşi cufundă obrazul în ele. Miroseau a pâini, mari şi albe, cu chipul rotund rumenit de vraja focului. Se întoarse şi străbătu în tăcere drumul spre oraş.

Se aprinseseră în sângele ei toate inimile ţăranilor neamului, care umblând cu picioarele goale prin praful drumurilor, munceau pământul, crescându-l în pâine, stăpânindu-l precum paserile veşnicia înaltului. Picioarele lor puternice şi bătucite tresăreau la atingerea pământului în

duioasă mângâiere, întipărindu-şi tăcerea în eternitate, ca un gând coborât pentru o clipă din înalturi. Degetele-i strângeau în leagănul lor spiralele lucitoarelor, umedelor spice, aşteptând miraculoasa transfigurare. Sfere luminoase de lut se desprindeau, şerpuind în dansul ultimei îmbrăţişări, destăinuindu-se în rostogoliri, trecute în vis. Fără patimă, numai speranţă! Pământ, Apă şi Lumină biruind întunerecuri! "Ce este de fapt lumea?!" se întrebă mirată. Păşea între cerul azuriu şi pământul atât de drag. Acest pământ ciudat de care se apropia de fiecare dată cu puţină teamă, privindu-l aproape, prinzându-l şi răsfirându-l printre degete în bătaia vântului, parcă răsfirând aerul. Şi căuşul mâinii prinzându-l în forma inimii de pământean. Pământul şi Cerul adunate într-o Inimă, o pasăre roşie cu aripile ridicate de zbor.

"Suntem oare din lume sau suntem din Ceruri?!" Se plecă şi-şi apropie privirea din ce în ce mai mult de pământ şi deodată mirosi a mere şi a frunze strivite crude sub tălpi, şi ca într-o mângâiere soarele cobora cu braţele deschise dinspre orizont, cu adierea florilor de lămâiţă scuturate de ploaie. Se ridică şi porni mai departe. Tălpile încercuite în aureole iradiind căldura se afundau, iarăşi, în praful din drum.

"Ar fi trebuit să mă cheme Lacrimă!" îşi spuse aşa deodată. Pământul m-ar fi primit cu mai multă siguranţă. Clepsidra ar fi mângâiat tremurătoarele trăiri din adâncurile gândului, clară, incontestabilă şi... tot atât de bine definită. Dar ochii mei se ridică mereu înspre cer. Noaptea când privesc deasupra lanului, mii de stele jucăuşe şi lucitoare se coboară spre mine. Le aud cântând tandru şi liniştit într-un cor de îngeri. Uneori se apleacă până-n fereastră şi mă strigă în joaca lor să le urmez în nourii albaştrii. Şi ca un leagăn coboară spre mine un cuvânt tainic: Lumina!

“Suntem oare din Lume sau suntem din Ceruri?!” se întrebă din nou şi-şi şterse cu dosul mâinii fruntea asudată. Înainte se zăreau, deja, primele blocuri de la marginea oraşului. Intră într-una dintre scările primului bloc şi bătu la prima uşă. Se gândea să întindă pur şi simplu buchetul de spice, dar uşa rămase închisă. Bătând la cea de a doua rămase închisă şi ea. Se îndepărtă încet şi privind cu tristeţe în urmă coborî scările, se aşeză pe o bancă privind câmpul întins. Aşeză încetişor buchetul alături şi se gândi că aşa nu va fii singură. Când ai un buchet din spice de grâu nu eşti niciodată singur. Simţea curgându-i palide picături pe frunte, pe obraji, apoi prelingându-se încet pe tot trupul, limpezi şi sărate. Încetul cu încetul simţea cum se transformă într-o flacără, pâlpâind, temătoare la fiecare adiere de vânt. “Lumină!” murmură.

Visa să ajungă la lumina mare, rotundă pe care o ştia luminând pe cer, cu munţii înzăpeziţi şi brazii neplecaţi de furtuni, cu foşnetul pădurilor de stejar, cu râurile rostogolindu-se jucăuşe peste pietrele oglindite de soare. Milioane de cercuri incandescente se rostogoliră dintr-o dată peste lume, semănând din nou căldură, căldura unui uriaş suflet, oglindit în azur, ce privea mereu marea lui dragoste, ocrotind-o.

Cercuri luminoase se rostogoleau neîncetat, soli ai marii iubiri. Pământul întreg răsufla lin, mângâiat de fierbinţeala aerului, în goana orbitală milioane de braţe, încărcate cu flori, întinse spre soare, cântau.

“Fiecare zi ar putea fi pentru noi sărbătoare!” îşi spuse.

“Orice vorbă ar putea fi un zâmbet, toate frunzele ar putea creşte într-un cântec, purtat de aer către lumină! Clipă de clipă ar putea fi un miracol, ca o mirare în ochii copilului. Fiecare cer al unei zile ne-ar putea fi drum curgător printre nourii cu braţele încrezătoare. Dar ceva ne

împiedică, sădind spini în lumile de vis. Şi neiubirea creşte din noi!"

Se ridică şi coborî scările metroului. Zgomotul sacadat al unui tren îi izbi auzul. Se retrase într-o nişă de beton cenuşiu şi-şi rezemă fruntea de apa ce se prelingea întunecată şi mucezită pe pereţi. Un alt tren izbucni pe lângă ea cu luminile-i orbitoare. Ar fi vrut să ridice braţul, să facă semn călătorilor, ca într-o gară, dar trenul dispăruse deja. Din celălalt sens un alt tren izbucni seducător şi puternic cu luminile lui orbitoare. Închise ochii îşi lipi palmele de peretele cenuşiu, umed şi prin toţi porii năvăli frigul. Dintr-o fereastră un chip schimonosit răutăcios striga disperat către ea: "Ştii "Moaaaartea, moaaartea căprioarei?" "Da" îi răspunse tresărind. "Spune-oooo! Spune-oooo! Spune-oooo! " Apoi veni către ea şi o trase de una dintre codiţele frumos împletite. Bentiţa albă îi căzu peste ochi şi nu mai vedea. Cineva îi aruncă în poala sarafanului albastru un corn şi ca prin vis auzi, din nou, râsul răutăcios şi simţi privirile copiilor. "Dar eu ştiu lecţia!" murmura. Ştiu cum "*Seceta a ucis orice boare de vânt*", cum "*Soarele s-a topit şi a curs pe pământ*" [*] o cum mai apasă peste umerii mei. Ştiu! Ştiu cum se vede chipul în nămolul acesta dornic de a ne deveni oglindă! O! de-aş putea fi eu căprioara! Să-mi plec o clipă, numai o singură clipă, chipul deasupra apei fascinant de limpede. Acolo să văd lumea cu frumuseţea cea Dumnezeiască a ei.

Îşi strânse pumnii mâinilor uscate şi reci şi se ridică sprijinindu-se de zid, pe picioarele-i firave. O femeie o lovi peste cap şi îi smulse geanta de pe umăr şi se urcă grăbită în metrou. Ea privi lung în urma metroului. Îşi repetă în gând că totul va fii bine, numai să ajungă la lumină. Un chip blând se plecă peste ea şi-i puse mâna pe frunte. Simţi

[*] Nicolae Labiş, Moartea Căprioarei

mângâierea şi ceva tainic, cald tresări în adâncul inimii ei. Încercă să deschidă ochii, dar continuă să meargă prin gândul acela verzui, care o izbea dureros peste pulpe, peste piept, peste ochi şi vedea ca prin apă o mână întinsă luminoasă spre ea. Întinse mâna, dar când să se prindă, zeci de valuri, ca o spaimă orbitoare, o plesneau şi de durere încerca să țipe. Era toată o rană! În jurul ei, cuprinzând-o într-un cerc din ce în ce mai strâns, vietăți întunecate. "Ce mă fac?!" se întreba şi lacrimile-i înghețau şi cădeau cu clinchet ascuțit pe cimentul cenuşiu. Se rezemase de peretele umed. Un strigăt violent îi era întreaga ființă iar ochii-i fixau culoarul lung şi întunecos pe care şobolanii alergau legănat, sfâşiind hărți şi uşi în căutarea resturilor de mâncare. Simțea cum se înăbuşe şi sângele i se mişca anevoios ca pe panta alunecoasă şi ascuțită a unui munte, când căzu lunecând într-un țipăt cenuşiu şi neputința o apucă de subțiori şi o aşternu la pământ. Căzuse pe o banală păpuşă de lemn, aruncată din recuzita uitată a unui teatru ca de coşmar. Îi simțea nasul ascuțit şi tăios împungându-i şira spinării ca să o încovoaie, buzele ei îi clămpăneau în spinare, ca şi cum ar fi dorit să o înghită şi să o arunce cu toate speranțele-i într-un foc neostoit. Întreaga recuzită se curbase neagră şi neîndurătoare asupra ei, sufocând-o cu chipurile mincinoase şi hâde. De deasupra întunerecuri se plecau şi o strângeau între fălcile crescute puternice, gata să o sfărâme, ca un malaxor metalic. Părea că stelele năşteau de-acum întunerec. "Am să te calc în picioare!" strigau şi-i deschideau gura, cu brațele ca nişte cleşti să-i strecoare printre dinți venin. Strângea dinții într-un refuz venit din întreaga-i ființă, în vreme ce stelele, urcate cu genunchii pe pieptul ei, o strângeau din ce în ce mai tare, mai apăsat si-şi încolăceau brațele tentaculare în jurul gâtului ei. Una dintre ele ținea în mâna dreaptă o rază suavă cu care o biciuia, haotică în disperare, iar spinii o înțepau şi era roua ce nici

măcar nu mai putea sângera. Trupul întreg i se făcuse o tăcere cu ochii holbați în acest întunerec de nepătruns, în vreme ce şobolanii mai sfâşiau câte un veşmânt şi plecau grăbiți pe la grotele lor. Roza plecată mângâios asupra capului ei părea că îi spune cuvinte de iubire despre Adevăr şi Dreptate... în vreme ce ceilalți o biciuiau cu spini-i, pocnind-o peste gură, nu cumva mâinile ei să mai apuce adevărul, de care să se agațe, ca de o unică salvare, nu cumva glasul să i se mai audă vreodată rostind Adevărul. Buşteni se curbau prăvălindu-se peste ea, lovind-o noduroşi şi rânjind. Curbați deasupra ei o sufocau cu cuvinte obscene, horcăindu-i în urechi jumătăți de adevăruri poleite-n minciună, ce spumegau multicolore, ca un râu înflorit din nepăsare într-o mare de spini. Cu răngi de fier îi descleştau maxilarul silind-o să înghită jumătăți de sfere amare, ce afară fiind ca minciuna, se doreau în toată ființa-i să o poată otrăvi de din lăuntruri. Ca o ciupercă creştea ura lor, născută din propria-i suficiență şi foame de putere, împlinită şi regenerată, înflorind din propria-i nimicnicie.

Când până şi ochii ei au tăcut, adânciți în tăcerea, teatrul îşi strânse rândurile rămânând deasupra, aşteptând ca o fiară concavă, cu zeci de tentacule, pregătită la cel mai umil semn de viață să o atace din nou. O țintuia cu curbele ochilor, perfidă şi flămândă, gata să ucidă încă o dată şi să spurce tot ce nu era asemenea ei. Țintuită ca pe o lespede grea îi auzea morfolitul, mulțumit şi sătul, şi o vedea țintuind, deja, cu zeci de ochi pofticioşi şi vigilenți, hrana ei viitoare.

Ucisă încă odată se trezi şi mai vie. Încordată ca un arc bine întins, pregătit să plesnească fiara aceasta micşorată de-acum ca un geam colorat, ca un ciob ce nu se poate împlini nicidecum în întreaga-i vopsire. Un copil îi strângea degetele cu mâna lui moale şi caldă, se plecase

deasupra-i şi o privea cu ochii curaţi, întrebători, o strângea la piept şi o legăna.

Fiara înălţată mai sus, mesteca ca un malaxor o altă urgie, venirea unui alt zeu pământean. Copii strânşi de acum unul în celălalt, cu lacrimi lunecând pe obraji, tăceau privind-o cu milă. În neputinţa ei de a se opri, în disperarea ei de mecanism deposedat ce învăţase mereu să posede, în lăcomia-i ce nu se mai putea opri, prăvălindu-se permanent într-o rostogolire zimţată, cu sute de mii de ochi şi de braţe, ce doreau cu orice preţ să înhaţe ce-a mai rămas viu, adevărat şi întreg.

Întreg trupul îi tremura, cu gâtul firav sprijinit pe umărul copilului de alături ce tremura ca şi ea, îşi înălţară ochii nevinovaţi spre această fiară urâtă, nepăsătoare şi rea. O ţintuiră în cuvântul Adevăr, în cuvântul Iubire şi fiara se zbătu neîncrezătoare, mereu pregătind un atac inutil, cu spaima-i mereu fecundă, crescând din vinovăţie şi din neputinţa de a mai iubi ceva. Cu ochii lor nevinovaţi şi cu glasuri abia auzite, din mulţime strigară:

- Te-am iertaaaat! Te-am iertaaaat! Te-am iertaaat!

Şi strigătul ascuţit se rostogoli lunecând pe coamele munţilor trăgând cu el pietre şi flori, lovindu-se de pereţi, la început temător, ca să devină apoi din ce în ce mai puternic. Sute de copii din ferestrele lor, deschise acum, strigau împreună cu ele:

-V-am iertaaat! V-am iertat! V-am iertat! şi ieşeau din căsuţele lor cu braţele goale înălţate spre cer, alergând spre întunecata fiară.

Cu spasme haotice fiara se cutremura, înaintând şi dând îndărăt, tremurând şi sperând, încercând să-şi înalţe din nou tentaculare-i capcane, cu care să-şi îngroape prădătorul trecut. Târziu, se ghemui suspinând şi căută plină de ruşine ochii curaţi, în care nu se putea sătura să

privească. Şi în ochii copiilor lăcrimau chiar ochii ei, pe care-i deschisese cândva, curați înspre lume.

Îşi plecă capul pe umărul copilului de lângă ea, cuvintele i se mulaseră pe trup, o zideau şi-o îmbrăcau, literă lângă literă, cu globurile mici şi lucitoare prin care numai un ochi neomenesc de pătrunzător o putea vedea. Durerea se ascunse-se, ca un nod mic, se cuibărise în piept, tremurătoare şi tăcută. Se simțea mult mai bine, cu veşmântul cel nou, încercă chiar să se ridice, să se apropie de lumina caldă ce o străjuia. Deschise încet ochii şi privi lumea încremenită. "Numai de n-aş încremeni şi eu, ca-n basmul cu pădurea de piatră!" Îşi pipăi veşmintele preschimbate într-o scoarță rece, pietrificată şi se miră că se mai poate mişca în ele şi mai ales înlăuntrul lor unde se făcuse lumină.

"Este oare copacul fratele pământului, care-l ține şi-l hrăneşte?! Este Pământul fratele Cerului, care-l mângâie cu lacrimile lui, răcorindu-i surâsul verde şi ochii încinşi de căldură?! Îi este frate firul de iarbă Cerului, oglinzii limpezi a lacului ce-i arată chipul în infinite culori, făcându-l să spere viața fără de moarte?! Suntem din Lume sau suntem din Ceruri?!" îi răsări din nou în minte, mirată, întrebarea. Un sentiment ciudat de siguranță îi încălzi veşmântul pietrificat şi dorii cu ardoare ca această clipă să fie eternitatea, să nu se termine vreodată căldura, ca o lumină ce-i străjuia lăuntrul ființei. Cineva o învelise cu o pătură. Era mult mai bine. "*Doamne*!" îşi spuse, apoi totul se întunecă din nou. Cerul îi izbucni în ochi dureros, plin de stele ce cântau cu glasul clopoțeilor din pomul de Crăciun. Alerga. Alerga, cu brațele deschise. "Doamne! Mă părăsesc puterile! Nu mai pot să alerg! Aerul îmi arde plămânii şi cad! Oare am să mă împiedic, să cad cu fața între pietre ascuțite? Le simt de pe acum cum îmi pătrund în ochi, şi ochii mei pătrund în ele, în lăuntrul lor întunecat, în care nu

se mai pot mişca.” Închise ochii şi din lucirile noi o privea chipul său, închis în piatră, parcă înlăuntrul pietrei, în inversul lumii sale, chiar în fiinţa-i cu lumea oglindită. Deasupra-i se aplecase un chip blond, o femeie îi şoptea ceva. Închise din nou ochii şi alergă mai departe. Urca în goană trepte spiralate. Era din ce în ce mai obosită, când vocea copilăriei o ajunse ca un Înger ocrotitor şoptindu-i cu încredere şi iubire: “Ai putea fi pentru mine surâsul vântului hoinar, ce rătăceşte prin câmpii şi-şi face culcuş în braţele falnice ale bradului. În el sclipeşte soarele dimineţii şi globurile stelelor cântă! La poalele lui, în susur, izvoarele ce se pierd se strecoară neauzite şi îşi fac culcuş, îmbătându-se de Iubire! Acolo stă de strajă mireasma grâului încins de zilele fierbinţi ale verii şi mirosul pâinilor abia scoase din cuptor! Miresmele ploilor se unesc sub crengile lui mângâind florile, şoptind speranţei că ele se vor trezi într-o dimineaţă, zâmbind dintr-un mugur! Suntem din Lume sau suntem din Ceruri!?” Urcă din nou grăbită, treaptă după treaptă, cu ochii plecaţi, privind atentă scările albe de marmură care se răsuceau într-un vârtej ameţitor, purtând-o ca într-un carusel nevăzut. Întreaga-i fiinţă se concentrase într-un singur gând “Să ajungă-n Lumină! La Lumină. Să deschidă ochii în Lumină!” Dar chiar Lumina se pogorâse şi o purta pe braţe de dinlăuntruri. O aşezase la o fereastră şi privea un amurg sălbatic de vară. O pădure de brazi fremăta. Între fereastră şi pădure, un deal înroşit de sângele soarelui pe care într-un şir nesfârşit treceau, mereu, mereu oameni. Unii fără chip, alţii fără braţe, alţii fără picioare. O milă nesfârşită îi frânse sufletul şi începu, în sfârşit, să plângă. Pe dealul roşu de sângele soarelui, treceau în convoi oameni bolnavi. Sprijiniţi în cârje sau cu braţele lipsă, treceau, un convoi nepăsător şi tăcut, cu privirile plecate înspre pământ, iar dincolo strălucea umbroasă de lumină, fremătând verde, pădurea de brazi.

Pleoapele îi căzură grele, să nu-i mai vadă, doar lacrimile se strecurau fierbinți printre ele, lunecând pe obraji. Respirația îi devenise atât de fierbinte încât aburi geamul. Strânse mai tare ochii şi se ghemui în nişa de piatră a ferestrei. "Nu vreau să mă vadă! Nu ei!!!" Pleoapele-i atârnau grele ca nişte scoici întoarse în luciul cărora alt înțeles al acestei lumi se desena halucinant. Trupul o trăgea în jos încercă să se sprijine de ceva şi lunecând degetele-i lăsau pe geam lungi dâre luminoase, prin care abia se mai zărea lumea asfințită de-afară. "Doamne, care ne iubeşti, buni, neputincioşi sau măreți; Doamne, pe care mi se părea uneori că te-am pierdut din inima mea, căutându-Te apoi disperată, lasă-mă o clipă să-mi odihnesc gândul, prea obosit, la pieptul Tău primitor şi dătător de linişte! Încerc mereu să zbor, să mă desprind de realitatea aceasta de plumb. Am văzut cum oamenii ucid! Mereu brațele negrilor balauri încercă să mă răpească. Nu ne-a mai rămas nici un copac, nici un cer unde să ne ascundem!? De ură, minciună, foame, sperjur, de lăcomia lor neostoită. Închide-mă în Inima Ta, ca pe o rază de soare şi creşte-mă ca pe o sămânță, la rod! Mereu am lăsat în inimile lor avare câte o fărâmă de suflet, şi Tu la loc l-ai crescut! M-ai apărat ca pe o floare, cu al Inimii Scut! Învață-mă Cuvântul cel Dumnezeiesc! Doar adevăruri să grăiesc ! Iartă-mă Tată Ceresc de ceea ce nu am ştiut! Iubirea Ta părintească să mă treacă peste genuni, să-mi mângâie fruntea tăiată de vânt şi furtuni! Cu lacrimile Tale răcoreşte rănile mele! Fă-mă iarăşi sămânță de stea, şi mugur de iubire dă-mi Dragostea Ta! Iubire le-am dat, şi foc şi venin mi-au întors! Tată Ceresc, întoarce lumea din tors! In Cuvântul Dumnezeiesc, învăluită, să dorm în sfârşit, liniştită. Nu-s vinovată de zborul visului meu! Degetele lor îndreptate spre mine mint! Cuvinte urâte şi amânări ce nu le cuprind! Nu m-au iubit! Nu m-au cunoscut! Cântecul meu nu l-au ştiut! Să-mi sfâşie

Cortul de Lână al Iubirilor Tale, doar atât, doar atât, cutezat-au şi-au vrut!”

Când deschise din nou ochii, dincolo de deal, la poalele pădurii de brazi ce fremăta întunecată şi verde, ca un ocean ridicându-şi valurile înainte de furtună, o altă toamnă se plecase din înalturi presărând pe pământ strălucitoare pietre de chihlimbar. Hoinărind apoi cu mâinile în buzunare, cu pletele în vânt, privindu-şi chipul în oglinda zgomotoaselor izvoare se îndepărta, precum furtuna puternică în adâncul de mare, cu glas de trecut, cobora în ecou peste visul de vară. Şi se făcuse Lumină afară.

11 noiembrie 1994

Ascultătorul ascultătorului de ascultat

Ascultătorul îşi puse căştile la urechi şi ridicându-şi picioarele, încălțate în bocanci cu talpă groasă şi sprijinindu-le de marginea biroului se propti îndesat în spătarul scaunului împingându-l spre spate, până când atingând peretele rămase într-un echilibru precar. Îşi petrecu mâinile peste piept şi şuierând încet o melodie începu să asculte; de pe casetă răsuna vocea moderată a unei femei povestind.

Ascultătorul ascultătorului se aşeză căscând în fotoliul rezemat într-o rână de birou, îşi trecu uşor mâna aranjându-şi părul scurt. Căscă îndelung, apoi scoase căştile din sertarul din dreapta sus, apăsă primul buton din dreapta sus şi când se aprinse beculeţul se rezemă de spătarul înalt îndesându-şi coatele în tapițeria moale ce căptuşea braţele fotoliului. Afişa o mină uşor plictisită şi ochii îi erau înconjurați de pungi umflate şi rozalii.

Ascultatul închise fereastra, stinse lumina şi se băgă în pat. Sirenele unei maşini începură să sune energic şi pe tavanul întunecat lumini colorate începură să trepideze.

Ascultătorul tresări.

Ascultătorul ascultătorului tresări şi îndreptându-şi ținuta devenii atent.

Ascultatul respiră din ce în ce mai greu până când începu să sforăie.

Ascultătorul înjură porcos printre dinți.

Ascultătorul ascultătorului tresări şi se înroşi ca o sfeclă.

Ascultătorul ațipit se propti şi mai zdravăn cu spătarul fotoliului în perete şi începu să sforăie.

Ascultătorul ascultătorului sări nervos din fotoliu şi începu să privească lung pe fereastră. La poalele clădirii se întindea clar şi neted gazonul pe care mici tufe desenau pete întunecate. Un corb începu să croncănească agasant în vreme ce se rotea deasupra clădirii. Se aşeză apoi pe pervaz şi-l privi obraznic în ochi. Îi întoarse apoi spatele păşind pe pervaz țanțoş şi cu coada ridicată, plin de trufie şi neruşinare. Începu să se plimbe dintr-un capăt în altul străbătând pervazul cu paşi ritmici şi privind cu câte un ochi strălucirea geamului. O frunză ateriză cu zgomot pe dalele terasei. Corbul se uşchi speriat. Într-un târziu scoase capul de după un colț şi înlemni privind frunza cu un ochi.

Ascultatul se întoarse zgomotos pe partea dreaptă şi apoi se scărpină.

Ascultătorului îi lunecă un picior de pe birou atingând podeaua cu zgomot sec.

Ascultătorul ascultătorului se apropie plin de interes de birou şi puse din nou căştile la urechi.

Lângă primul corb apărură încă trei. Stăteau tăcuți cu aripile strâns lipite şi priveau toți (împreună) frunza.

În casa ascultatului sună telefonul.

Cu toții tresăriră speriați.

Ascultatul se întoarse pe partea cealaltă şi începu din nou să sforăie.

Ascultătorul se trezi încercând să înghită nodul care era gata, gata să-l sufoce.

Ascultătorul ascultătorului îşi aprinse o ţigare.

Corbii se repeziră toţi patru la fereastra ce lucea în întunerecul nopţii.

Telefonul sună de trei ori şi se opri.

Ascultatul se trezi buimac se aşeză pe marginea patului când sună din nou telefonul. Ridică grăbit.

- Alo! Da!

- Alo! Familia Mişu?!

- Nu, greşeală!

- Mă scuzaţi! Pac...

Ascultătorul plescăi nemulţumit.

Ascultătorul ascultătorului ridică receptorul formă un număr şi întrebă din nou:

- Alo! Familia Mişu?

- Nu , greşeală! Ascultatul închise telefonul. Pac!...

Ascultătorul tresări neliniştit.

Ascultătorul ascultătorului plescăi mulţumi îşi frecă mâinile, se îndreptă spre chiuveta din colţul încăperii apucă un pahar şi deschise robinetul. Bău apa cu înghiţituri mari.

Ascultatul intră în baie, făcu un duş. Bău o cafea fierbinte şi plecă la birou.

Ascultătorul făcu un duş. Bău o cafea rece şi plecă la birou.

Ascultătorul ascultătorului făcu un duş. Înfulecă un mic dejun copios, îşi bău cafeaua în tihnă după care se urcă în maşină şi plecă la birou.

Când Ascultatul ajunse în birou femeia de serviciu tocmai deschisese geamul. După o jumătate de oră Ascultătorul intră victorios în birou.

- Salut lume! Cum stai?!!!

După o oră ascultătorul ascultătorului intră plin de importanţă în birou cercetă rapid chipurile imbatabile ale

celor doi, făcu îngândurat câțiva paşi spre fereastră şi întorcându-se spre cei doi care stăteau aplecați deasupra hârțoagelor îi întrebă cu un surâs prostesc:

- Ce faceți bă?!

Ridicară amândoi capetele indiferenți şi privind spre el de parcă ar fi privit un dulap:

- Bine! Răspunse ascultatul.

- Bine! Răspunse ascultătorul.

- Asta-i bine! Zise ascultătorul de ascultător. Ieşi aproape pe vârfuri din birou şi închise uşa cu multă grijă.

Cei doi se aplecară cu mult sârg asupra hârtiilor. Afară ascultătorul ascultătorului rămăsese nemişcat în fața uşii, înțepenit în costumul său negru. Tresări speriat când un corb coborând în picaj se aşeză pe pervazul ferestrei. Se uită urât la el, întoarse spatele şi se îndepărtă pe culoarul lung acoperit cu mochetă. Nici un zgomot nu tulbura liniştea dimineții.

Maria închise caietul, se întinse zdravăn, privi lung înspre pat când sună telefonul:

- Alo?!

- Alo?! Familia Mişu?!

- Nu! Greşeală!

- Mă scuzați!

"O, ce lume minunată! S-o mănânci de drag pe toată!..." scrise pe colțul unei hârtii.

21.06.1996

Cuprins

1. Ochiul magic ... 6
2. Morarul ... 10
3. Turnul ... 15
4. Eu, luptătorul sau I Am the Fighter ... 28
5. Bietul Cain! sau Câteva nopți din viața lui Cain ... 43
6. Păstoraş universal ... 99
7. Stare lirică de justiție ... 104
8. Iofcale cu visuri ... 126
9. Cortul de lână ... 136
10. Ascultătorul ascultătorului de ascultat ... 147

Scurtă prezentare a autorului:

PSEUDONIM LITERAR: Maria-Eugenia Olaru
NUMELE SI PRENUMELE: Maria-Eugenia Oală
DATA ŞI LOCUL NAŞTERII: 12 iulie 1957 – Bucureşti
RELIGIA: ortodoxă
ACTIVITATE LITERARĂ:
1984 - 1989 frecventează numeroase Cenacluri literare bucureştene
1990 - membru fondator al Societății Literare şi Teologale "LOGOS" care a reunit, la început de drum, pentru o noua democratie şi libertate de expresie, atat prestigioşi profesori universitari şi literati din Universitatea Bucuresti, cat si înalte personalitati teologice ale Bisericii Ortodoxe Romane.
PUBLICAȚII:
1982 - Debut în Revista Asociației Studenților din Universitatea Bucureşti - poezie
1986 -Volum colectiv de poezie "URMAŞII" editat de Cenaclul "Ienăchiță Văcărescu" al Cooperației Meşteşugăreşti din România
1988 - Revista "Steaua" (nr.7/1988) din Cluj - poezie
1989 - Revista "Transilvania" (nr.3/1989) din Sibiu - poezie
1990 - Radio "România Tineret". Convorbiri despre o nouă abordare a limbajului poetic.
1990 - Radio "România Tineret" Poezie.
Situl cultural Romanian Voice – Poezii Româneşti – Poezie
Situl cultural www.agonia.ro – Biblioteca virtuală
Situl Bisericii Ortodoxe Sf. Cuv. Antonie cel Mare
Vezi şi:
TITLURI SI PREMII:
1972 - Campion al României la proba de Canotaj Academic 4+1 Rame juniori (f)
1973 - Campion al României la proba de Canotaj Academic 8+1 Rame juniori(f)
1974 - Campion al României la proba de Canotaj Academic 8+1 Rame juniori(f)
1973-1977 numeroase alte titluri şi premii la concursuri de canotaj-academic interne şi internationale.

1988 - Festivalul Național de Poezie "Lucian Blaga" - premiul Revistei "Steaua" din Cluj, revistă a Uniunii Scriitorilor din România.
1988 - Festivalul Național de Poezie "Lucian Blaga" - premiul Marelui Public., acordat prin aplauze prelungite
VOLUME ÎN CURS DE PUBLICARE:

- *Album de ilustrație şi grafică – Golgota din vârful creionului - varianta electronică*
- *Minivolum: Laudă pentru făptura dumnezeiască, limba italiană - varianta electronică*

ACTIVITATEA PROFESIONALĂ:
Asistent gr. I. Academia Română - Institutul de Sociologie, Specializare editare-tehnoredactare, volume şi lucrări ştiințifice.
Alte modalități de exprimare sunt grafica, ceramica şi arta decorativă.

Vă aducem la cunoştință că reproducere acestor lucrări fără acordul autorului este interzisă conform Legii Nr. 8 din 14 martie 1996 privind dreptul de autor si drepturile conexe cu completările ulterioare.

ISBN 978-973-0-05155-1